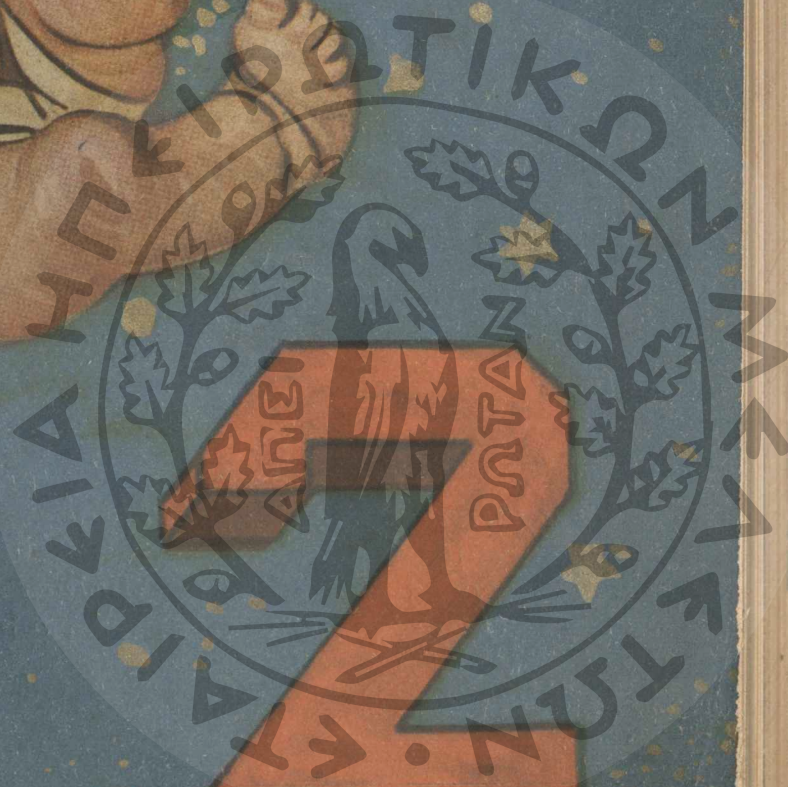
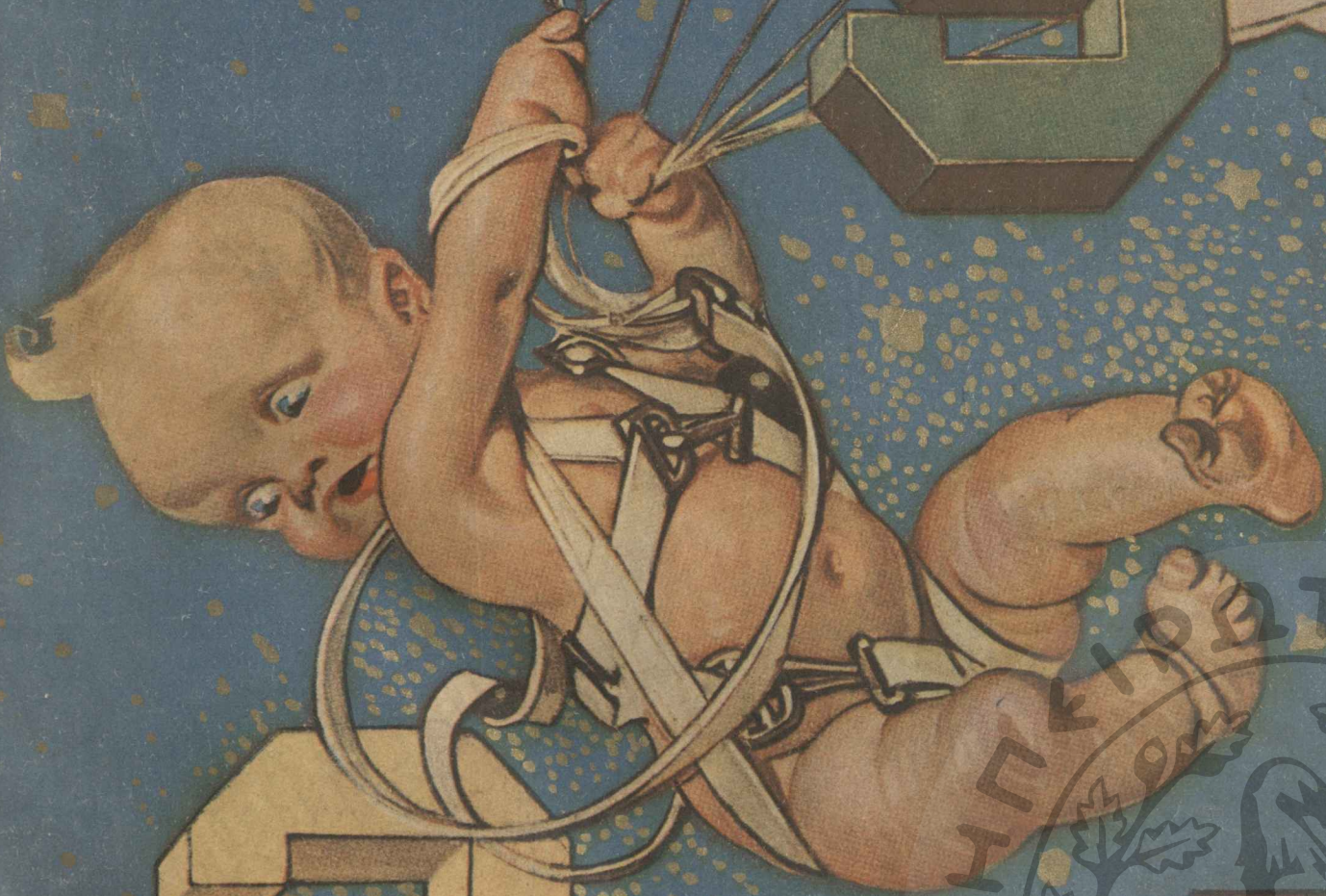

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

221.32
1932

Ε

Ε

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μεγάλη 'Ημέρα! Μεγάλη λέξη!

Πολλές απαιτήσεις. Κι' άκόμα πιδ πολλές υποχρεώσεις!

Κι' αλήθεια, τί είναι ή Πρωτοχρονιά; Μιά ήμέρα συνηθισμένη, σαν όλες τής άλλες, πού την πήραμε έμεις και τής δώσαμε μια τέτοια σημασία πού καταντά ή πιό φορτική κι' ή πιό κουραστική απ' όλες τής υπόλοιπες μέρες τού χρόνου. Έκτός πιά αν γι' αυτόν τόν λόγο, την ξεχωρίσαμε και την γιορτάζουμε. Άλλοιότικα, τί να σάς πώ; Θα προτιμούσα να μην συμπεριλαμβανόταν στον ήμεροδείχτη μου!

Πρωτοχρονιά! Χίλιες-δυό σκοτούρες, Χίλιες-δυό φασαρίες. Φροντίδες. Σκέψεις. Προετοιμασίες. Έξοδα. Με δυό λόγια, μυριάδες μικροπραγματάκια πού έρχονται να παρεμβληθούν στο ήμερήσιο κανονικό πρόγραμμα τής ζωής μας και πού κανένα απ' αυτά δεν επιτρέπει καμμιάν άναβολή.

Είναι όλα έπείγοντα. Βιαστικά. Άναπόφευκτα. Δεν υπάρχουν σε κανέναν προϋπολογισμό. Δεν τά τρομάζει ή κρίση. Άδιαφορούν για τή χρυσή βάση τής δραχμής κι' άκόμα λιγώτερο για τó περιεχόμενο τού πορτοφολιού μας.

Κάθε αντίρρησης άπορρίπτεται πριν άκόμα συζητηθί. Δεν επιτρέπονται τσιγκουνιές και στρεψοδικίες.

—Ωχ! άδελφέ! Μιά μέρα τó χρόνο είναι αυτή! Οικονομίες θα κάνουμε; άκούει κανείς απ' όλων τά στόματα, μόλις τολμήση να εκφράση την παραμικρή έστω αντίρρηση για τά προβλεπόμενα έξοδα, ή άπλως για τήν περιστολή των. Και φυσικά σωπαίνει. Άναγκάζεται να συμφωνήση και να παραδεχθί άσυζητητι τήν εκπλήρωση των υποχρεώσεων του.

Άμ τί! Πώς είναι δυνατό να μην πάρη μια πουδριερίτσα τής Λουλουδς, τής μικρής ξαδελφούλας του; Άμ τής Ζιζής πού πέρσι παραπονέθηκε για τó δώρο πού τής έκανε, μπορεί φέτος να μην τής άγοράση τó άσημένιο νεσεσέρ τής τουαλέττας τής; Και ή Μαρία; ή Δέσπω; ή Παρή; Θεέ μου πόσα μικρά κεφαλάκια δεν περιμένουν τó δώρο τής Πρωτοχρονιάς...

Και νάταν μόνο αυτές! Έχουμε τώρα τά ξαδελφάκια, τά άνεψάκια, τά άλλα, τά άκαθορίστου συγγενείας παρακλάδια τής οικογενείας. Τους φίλους. Τους ανθρώπους πάχουμε μιάν υποχρέωση. Και τέλος, τó πιό εύαίσθητο σημείο: τής φιλεναδούλες μας! Άρχίζουμε τήν άπαρίθμησή τους. Δόξα νάχη ό Θεός, δεν είναι και λίγες! Ό άπολογισμός τής χρονιάς πού πέρασε είναι αρκετά πλούσιος. Ούτε δυό, ούτε τρεις. Βάλε καμμιά δεκαριά για νάσαι μέσα. Μά θα κάνουμε δώρα σ' όλες αυτές; Με τής περισσότερες έχουμε μάλλώσει πιά... Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτε. Τό μάλλωμα, μάλλωμα. Τό δώρο, δώρο. Άλλοιότικα, τί ευγενικοί κύριοι θάμασταν; Κολοκύθια! Ίσα-Ίσα, τώρα πούμαστε τσακαμένοι, πρέπει να φανούμε άξιοπρεπείς και κύριοι. Τί άξία άλλωστε έχουν τά λεφτά πού θα ξοδέψουμε για τά δώρα τους, μπροστά στο χαμόγελο πού θα σκάση στα χείλη τους—χαμόγελο πού με τήν φαντασία μας τó βλέπουμε κι' άλλας όλοκάθαρα—τίν δώρα πού θα ξετυλίγουνε απ' τó πακέτο τó δωράκι τής Πρωτοχρονιάς;

Άστεία πράγματα! Άπορούμε κι' ό.

λως πώς, για μια στιγμή έστω, σκεφτήκαμε να άποφύγουμε τά δώρα τους. Μά ήταν σκέψη αυτή πού κάναμε ή καθαρή βλακεία...

Έτσι σιγά-σιγά συμπληρώνεται ό κύκλος των υποχρεώσεων μας και τó σπουδαιότερο, άρχίζουμε να έξοικειούμεθα με τήν νέα ατμόσφαιρα. Μας καταλαμβάνει τότε ένα περίεργο συναίσθημα ίλιγγου και πέρνουμε τους δρόμους σαν ήμιπαράφρονες. Μπαίνουμε και βγαίνουμε απ' τά μαγαζιά, κάθε φορά με πιδ ξελαφρωμένο πορτοφόλι και με περισσότερα πακέτα κάτω απ' τής μασχάλες μας.

Και τó έμπα-έβγα αυτό εξακολουθεί ως τή στιγμή πού ή μια πλευρά τού ύφασματος τής τσέπης μας θα έφάπτεται τής άλλης, χωρίς καμμιά παρεμβολή χαρτονομίσματος, όποτε και έπιστρέφουμε άναγκαστικώς στήτι μας, συναποκομίζοντες τó πακετένιο θησαυρό μας. Μένουμε λίγο άποθαυμάζοντες τά δώρα μας και πιδ πολύ τήν... τόλημ μας, κι' ύστερα άρχίζουμε τήν διαλογή και τήν άποστολή των.

Αυτό τó ώρολόακι, τής Ζιζής. Θα τής άρέση και θα τής είναι και χρήσιμο. Έτσι άλλη φορά δεν θα μπορεί να καθυστερή σά ραντεβού της. Για τόν ίδιο λόγο θα στείλουμε στήν Λουλουδ ένα μικρό σημειωματάριο. Αυτή, βλέπετε, έχει μέν ρολόι για να βλέπη τήν ώρα, αλλά αυτό δεν τής άποκλείει τó δικαίωμα κάθε φορά πού θα άργήση να σου δικαιολογήθι με τήν στερεότυπο φράση:

—Τό έξεχασα χρυσέ μου, μη θυμώνεις. Πάει κι' αυτή λοιπόν. Τής Μαρίας όμως τί θα τής στείλουμε; Άνακατεύουμε και έπιθεωρούμε άκόμη μια φορά τόν θησαυρό των δώρων μας. Μυρωδικά; Έχει. Ρολοάκι; Έχει. Βιβλία; Δεν διαβάζει. Ένα κραγιόνι; Μιά πουδριερίτσα; Όχι, όχι, τίποτε απ' όλα αυτά. Τά τριαντάφυλλα τού προσώπου τής τής φτάνουν και τής παραφτάνουν. Τότε τί; Μιά ταμπακερούλα; Ω! ναι, αυτή θα τήν ένθουσιάση. Κατανίζει σαν φουγάρο κατά συνέπειαν πάει κι' αυτή.

Με τó ίδιο αυτό σύστημα των έρωταποκρίσεων, είδος παλιού θεατρικού μονολόγου, εξακολουθεί ή πρό... Πρωτοχρονιάτικη περίοδος τού έορτασμού τής Μεγάλης Έμέρας.

Κι' όταν κι' αυτή ή ιεροτελεστία τελειώση και πάνω στο τραπέζι τού γραφείου μας δεν μένει τίποτε απ' όλα αυτά τά δώρα, τότε μόνο άντικρύζουμε ψυχραία τής συνέπειας τής χειρονομίας μας και άντιλαμβανόμεθα πλήρως τó θλιβερό οικονομικό αδιέξοδο πού μας έφερε ή Πρωτοχρονιά.

Εύτυχος όμως για μας ή άπαισιόδοξος σκέψις δεν βρίσκει καιρό να ριζώσουν στον έγκέφαλό μας. Της άποδιώκει από κεί μέσα μια φράση πού εξακολουθεί να άντηχί ένσουλη άκόμη στήν ακοή μας:

—Ωχ! άδελφέ! Μιά μέρα τόν χρόνο είναι αυτή! Οικονομίες θα κάνουμε; Και τήν φορά αυτή, σπεύδουμε έμεις οι ίδιοι να βρούμε έπιχειρήματα πού θα τήν παρουσίαζαν στους τυχόν άμφιβάλλοντες πιδ σωστή και πιδ δίκαιη...

Άμ τί! Μόνο έμεις θα κάνουμε δώρα; Άς κάνουν κι' οι άλλοι. Πρωτοχρονιά είναι αυτή. Μιά μέρα σ' έναν όλόκληρο χρόνο...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΜΟΔΕΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΠΕΛΜ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

έπι των τιμών των τε
λευταίων Μοδέλλων μο

ΝΟΤΤΑ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 1

Β' ΟΡΟΦΟΣ

ΚΑΘΑΡΚΤΙΚΑ
ΜΑΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ
Feen-a-mint

Μάθε να χωνεύεις
Οι πλέον δυσκόλιοι με ένα ή δυό
κάθε βράδυ ενεργούντα.

Έρωτήσατε τόν φαρμακοποιόν σας.

Δείγματα δωρεάν παρὰ τῷ
ἀντιπροσώπῳ

Κ. Ν. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ
Ναυαρίνου 11

Τό
1932

ο εύφήςως γνωστός οίκος

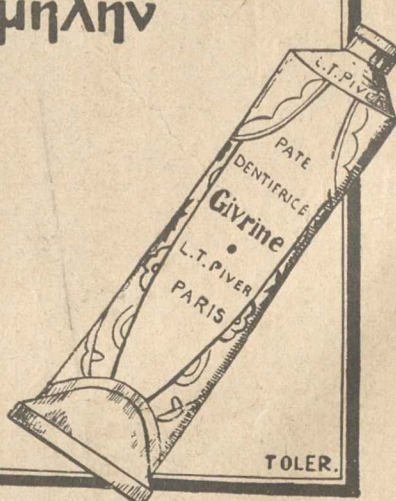
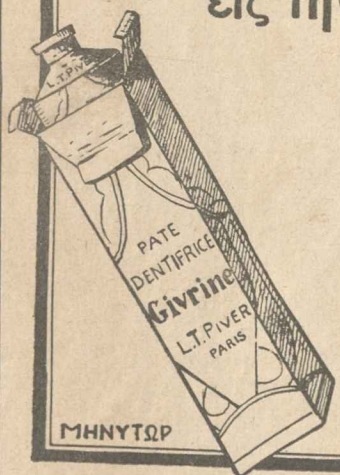
L.T. RIVER PARIS

θά προσφέρη εις τό ελληνικόν κοινόν
τήν από πάσης απόψεως άσύγκριτον
νέαν όδοντόπασταν

"ZIBPIN"

εις τήν άπιστεύτως χαμηλήν
τιμήν των

ΔΡΧ.
12⁵⁰

Η ΚΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ

Άσυναγώνιστος εις τó να προσδίδη εις τó πρόσωπον και τó δέρμα δροσερότητα, λευκότητα και ωραιότητα

Πωλείται εις όλα τά κεντρικά Φαρμακεία.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

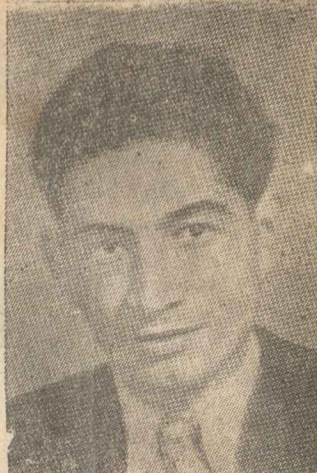
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ"

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (της 'Ακαδημίας' Αθηνών)

ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Μυθιστόρημα

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθιστόρημα

Δ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΚΟΡΑ

Μυθιστόρημα

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ...

Ρομάντσο

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» τὸν καινούργιο χρόνο θὰ προσφέρει σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας της τοὺς τέσσερες αὐτοὺς ἐκλεκτοὺς τόμους τῶν προφιλεσιτέρων καὶ γνωστοτέρων στὸ κοινὸν μας ἑλλήνων συγγραφέων. Τὰ ἔργα αὐτὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλη διαφήμιση εἶναι περιττή, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀποκρίση εἶναι ἡ ἐκδοσὶν ἐξησφάλισεν ἡ «Εβδομάς» ἀντὶ ἀδρότατης δαπάνης, θὰ σὰς συγκινήσουν καὶ θὰ σὰς χαρίσουν ὥρες ἀληθινῆς πνευματικῆς ἀπολαύσεως.

Θὰ πλουτίσουν συγχρόνως τὴν βιβλιοθήκην κάθε ἀναγνώστου μας μὲ 4 θανμασίους τόμους 200-300 σελίδων ἑκαστον, ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως, τελείως ἀσκέτους πρὸς προηγουμένως ἐκδόσεις δώρων μας, ἐπὶ χάριτος πολυτελοῦς, μὴ δημοσιογραφικοῦ, μὲ πλουσίαν εἰκονογράφειαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Δομ. Βαρδακόστα, μὲ εἰκόνας ἐκτὸς κειμένου, μὲ τρίχρωμον ἐξώφυλλον.

ΣΗΜΕΙΩΤΕΟΝ ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἀπαγορευθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων νόμων, νὰ δώσουν βιβλία—δῶρα εἰς τοὺς ἀναγνώστας των, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ δώσῃ ὅποσδήποτε τὰ ἰδικὰ της, διότι ὁ νόμος δὲν προβλέπει σχετικῶς περὶ περιοδικῶν.

ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΕΡΓΑ

Θὰ πλουτίσουν τὴν βιβλιοθήκην κάθε Ἑλλήνος

ΟΔΗΓΙΑ. — Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον μας εἰς τὴν πρῶτην σελίδα αὐτῆς ἐξώφυλλον μας καὶ εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν, θὰ ὑπάρχει ἓνα δελτίον τοῦ ὁποῖον θὰ ἀποκόπτεται καὶ κατὰ τριμήνον θὰ ἀνταλλάσσετε τὰ δελτία σας μὲ ἓνα τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μας. Ἡ παράδοσις τῶν Βιβλίων θὰ γίνεται κατὰ τὴν ἑκάστην διὰ τῶν κατὰ τόπους πρακτορείων καὶ ὑποπρακτορείων τοῦ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ἐπ' ἀνταλλαγῇ τῶν δελτίων ἐκαστοῦ τριμήνου καὶ πέντε δραμῶν δι' ἑξῆς ἀποστολῆς καὶ διεκπεραίωσης τοῦ Πρακτορείου.

Τὸ πρῶτον Βιβλίον τῆς «ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ» τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου θὰ σὰς δοθῇ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου.

Τὸ δεύτερον Βιβλίον θὰ σὰς δοθῇ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουλίου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς κατὰ τριμήνιον.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀγοράζοντες τὴν «Εβδομάδα» ΚΕΡΑΙΖΕΤΕ 200 δρχ. κάθε χρόνο καὶ πλουτίζετε τὴν βιβλιοθήκην σας μὲ τέσσαρα ἐκλεκτὰ ἑλληνικὰ βιβλία.

ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ!

ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΣ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΟΤΕΧΝΗΜΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 200-300

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

Χάρτης πολυτελείας

Εἰκόνας ἐκτὸς κειμένου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΡΙΧΡΩΜΟ

ΒΙΒΛΙΟΦΑΝΕΙΑ ΤΙΜΗ ΔΡ. 50

Προφητεία... μετὰ Χριστόν

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ Τῆς 1932

Ἰανουάριος

Ὁ μὴν οὗτος ἀρχίζει μὲ μεγάλας ἐκκλήσεις πρὸς ἀπευθύνονται εἰς τὸν λαὸν σχετικῶς μὲ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα. Ὁ κ. Βενιζέλος καλεῖ τοὺς πάντας νὰ κατέλθουν εἰς τὸν ἀγῶνα. Μετ' αὐτῶν κατέβηται καὶ ἡ δεξιὰ, ἡ ὁποία μάλιστα δὲν ἐννοεῖ πλέον νὰ ἀνέλθῃ. Ἀντ' αὐτῆς ὅμως ἐνέχεται ὁ κ. Βενιζέλος εἰς τὸ θέμα τῆς Βουλῆς, ἐκφωνῶν προεκλογικὸν λόγον. Προεκλογικὸν λόγον ἐκφωνεῖ ἐπίσης ὁ κ. Π. Τσαλδάρης κηρυσσόμενος ὑπὲρ τῆς «Πορείας τῆς Πείνης» καὶ προπαγανδίζων ὑπὲρ τῆς χορτοφαγίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου του, ὁ χορτοφάγος καὶ ἀπαντᾷ:

—Κολοκύθα!

Ὅχι! ἦτον ὅμως, οἱ κυβερνῶντες συλλογίζονταν τρώγοντες μερικὸς συνανθρώπους των, ποιοῦντες οὕτω, αἱματηρὰς οἰκονομίας.

Ὁ κ. Μερκούρης, δηλοῖ ὅτι θὰ διαβρῆψῃ τοὺς ἀπόρους μὲ μόνον 5 δραχμὰς. Κατόπιν τοῦτου ἡ ἐπαρ' ὅλης συντροφίαν ἀπολύει τὸν κ. Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ διορίζει νέον Μεσσίαν τὸν κ. Μερκούρη. Ἡ ἐπιτομή τῶν λογοτεχνικῶν δρασιῶν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας συνέχεται ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Παπανδρέου. Βραβεύεται κάποιος «Ρομάντσο». Τὰ νέα παγκράτια τοῦ Ζαππείου τοποθετοῦνται: ὁ κ. Λαπαθιώτης ἐμπνέεται 65 σονέττα ὑπὸ τὸν τίτλον «1000 καὶ 2 νύκτες».

Φεβρουάριος

Αἱ ἀναγγελθεῖσαι ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Ὁ κίτρινος τύπος ἀναλαμβάνει σταυροφόριον διὰ τὴν ἐξέτασιν πρὸς οἰκονομίων. Προτείνεται ἡ κατάργησις τῶν ὑπουργικῶν ἀποκρίσεων καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς ὑπερστροφίας τῶν ὑπουργείων εἰς μικρότερα σιγήματα. Κατόπιν τοῦτου θεάται ὁ κ. Βενιζέλος νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Πόλιτ. Γραφεῖον οὐχ ὅμως ἐπὶ πῶλον ὄνον καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα ἀναρτῶνται αἱ ἐξῆς πινακίδες: «Ἐνοικιάζονται δωμάτια ἐπιπλωμένα εἰς σοβαροὺς κυρίους. Ἀποκλείονται αἱ πολυμελεῖς οἰκογενεῖαι πρὸς ἀποφυγὴν θορύβου διαταράσσοντος τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας». Ὁ κίτρινος τύπος πανηγυρίζει τὴν νίκην τοῦ καὶ οἱ διευθυναὶ τοῦ ἀγοράζον ἀπὸ δέκα ἀποκρίνητα πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας.

Μάρτιος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ εὐδοκῇ. Τὸ ἔθνην Θεῶν εὐρίσκον τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ὡς μὴ ἀριζήσαντες εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ, μεταφράζει εἰς τὴν... τουρκικὴν καὶ τὸ ἀρχαῖον δογματολόγιον δίδεται ἡ προμετρία τῆς «Ἀντιγόνης» ἔργον ὡς γράφει τὸ πρόγραμμα τοῦ «Συντακτικῆς Σοφοκλῆς Ἐφέντην».

Ὁ κ. Φώτος Πολίτης δὲν παίζει ἔργον τοῦ κ. Μελά. Κατόπιν τοῦτου, ὁ κ. Μελάς ὑβρίζει τὸν κ. Πολίτην. Κατόπιν τοῦτου ὁ κ. Πολίτης παίζει ἔργον τοῦ κ. Μελά. Κατόπιν τοῦτου ὁ κ. Μελάς ἐπαινεῖ τὸν κ. Πολίτην. Ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις γυλίων πεντακοσίων δέκα ἐξ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ἐξ αὐτῶν μόνον δύο κυκλοφοροῦν καὶ κλείουν τοὺς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδοσὶν των. Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς ὅλοι οἱ γνωρίζοντες γοῶσιν καὶ ἀναγνώσιν «Ἑλλήνες ἀποφασίζουν νὰ γίνουν διευθυναὶ ἰσαριθμῶν ἐντύπων».

Ἀπρίλιος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Ὁ κ. Γρυπάρης δηλοῖ ὅτι τὸ ἔθνην θέτον δὲν πρόκειται νὰ παῖξῃ τὸ ἔργον τοῦ κ. Σημησιώτη «Ὁ Ἀντιφωνητὴς ἐμὴ ἡσας». Ὁ κ. Σημησιώτης κατόπιν τοῦτου, ἐκλαμβάνων τὸν κ. Γρυπάρη ὡς τὸν κ. Γροφίλιν, τοῦ δίδει ἓνα φουσκόν, κοινὸς ῥάπισμα. Καὶ μεταβάλλει τὸν τίτλον τοῦ ἔργου του: «Ὁ Ἀντιφωνητὴς ἐροῦσας».

Εἰς τὴν «Κοινωνικὴν κίνησιν» ἐπέρχονται μεγάλα ἀνατροπὰ. Τὸ τάβλι, ἐξιστοῦται τὸ μοιρᾶ. Ὁδὸν, διαβάλλομεν εἰς τὴν στήν, τῆς Μονταίν: «Χθὲς μπαμποῦσι παρὰ τῇ προσεῦθῇ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ κ. Α. ἔθερε

διαρκῶς ντόρτιον.

Ἐκ παραλλήλου καθιερῶνται καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἀρχὴ ὡς ἐπίσημος γλῶσσα τῶν σαλονίων. Καὶ ἡ Μονταίν ἐξακολουθεῖ:

«Μεγαλεῖο ἐμφάνισις ἡ κ. Α. Π. Μάγκλα τουαλέττα ἡ ὁποία ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν παριστιανῶν οἵτινες ἀνεφώνουν: —Πῶ! πῶ μαννάρια μου!»

Μάιος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Γνωστοποιῶνται τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Χωρισμοῦ Διαγωνισμοῦ. Βραβεύεται ὁ κ. Μπαμπῆς Ἀννίος ὡς ἐκπαιδευτὴν μετὰ τοῦ κ. Σημησιώτη, τὴν νέαν γενεάν. Ὁ κ. Πῶπ δὲν γίνεταί ἀκαδημαϊκός, ἀλλ' οὕτε ὑπουργὸς γίνεταί. Ὁ κ. Στ. Καστέλλης δὲν δίνει νέαν ἐπιθεώρησιν. Μίαν ἐπιθεώρησιν δίνει μόνον ὁ κ. Πετρουλάκης ὡς ἀντιγραφεὶ τὸν κ. Βώτην! Ὁ κ. Ντόλης Νίκας γράσει νέον ρομάντζο μὲ τὸν τίτλον «Δεσποινὶς μου...» Ἡ κριτικὴ ἀναφωνεῖ ὅτι ὁ τίτλος εἰναι... οὐτοπία εἰς τὸ 1932. Καὶ ἔχει ἴσως δικαίον.

Ἰούνιος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Μεταξὺ τῶν κλοπιμαίων καὶ ἀπολεσθέντων ἀνεύρεται ὁ κ. Ν. Χάγος Μπουφίδης, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τινος ἀετοῦ πλάσματος εἰς τὸ τραῦμα. Ὁ κ. Μιλτ. Διδωρὴς προκηρύσσει τὸν Μπενάκειον Διαγωνισμὸν. Ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου εὐρίσκει ἄλλα 100 νέα ταλάντα. Ὁ κ. Βενιζέλος ἀλλάζει πολιτικὴν. Ὁ κ. Τσαλδάρης ἀλλάζει κεφάλι. Ὁ κ. Μ. Βαγγιάνος ἀλλάζει ὑποκάμισον. Ὁ κ. Μακρόδης ἀλλάζει σόφραν. Ὁ κ. Νίκας ἀλλάζει ὑπογραφεὶν. Ὁ κ. Μελάς ἀλλάζει τὸν ἀδελφόν τοῦ κ. Πολίτη. Ὁ κ. Λαμπράκης ἀλλάζει γερονόφρον.

Ἰούλιος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Μεγάλῃ θεατρικῇ ζήλωσις λαμβάνει γῶσιν. Ἡ κ. Πάολα Νικολέσκο ὑπογράφουσα νέον συμβόλιον μετὰ δέκα θεσπεσιῶν προσθέτει νέον ὄρον: «Ἀπαγορεύονται ἡ ντεκλασάσιον». Ἡ κ. Μαρία Κρεβδάτ δὲν νομίζει τὸν κ. Π. Οἰκονόμου ἐπιδείναι τῆς «Ἡρας Μ.» καὶ ἀποπέσει εἰς Κῶν) πολιν. Ἡ κ. Κούρη ἐκτίθεται εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἐκθεσὶν θαυμάζοντα τὰ μάτια της τὴν (ἀερο) πλάνην. Ἡ κ. Ἀσπιδόκη Λαουράκη... καταδραφίζεται. Ὁ κ. Μαυρά

Η ΚΑΛΗ ΒΡΑΔΥΑ ΤΟΥ ΛΟΠΟΔΥΤΗ

Ὁ μικροῦλης περιμένει ἀνταπόκρισιν στὸ κοσβδάτι τοῦ τὸν «Αἰ-Βασίλη». Ἐξαστα ἀκούει θόρυβον. Πετιέται ἐπάνω. Ἀντιρροῖται ἔνανι λοπιδύτῃ πρὸς τὸν παίοντι γὰρ τὸν ἀναμεινόμενον Ἀγιο:

—Καλῶς ὦντας, «Αἰ-Βασίλη!... Τί μοῦ φέρες δῶρο;

Κ' ἐκείνος, μὲ συγκίνηση:

—Ἐνα κλεσοτόνισον, μικροῦλη μου...

κῆς γράφει νέαν... ἀρχαιολογικὴν καμπάνια. Ἡ κ. Κονσέττα Μόσχου ἀποκαλύπτει νέον «κουκλίον». Ἡ κ. Ἑλένη Πιέρση ἐφορτᾷ τὴν πεντηκονταετηρίδα της. Ἡ κ. Λολόττα Ἰωαννίδου λαμβάνει τὴν σύνταξιν της. Ἡ κ. Ζαῖα Μπριλλάντη ἀποστέλλει μήνυσιν ἐναντίον γνωστοῦ ἀθλητοῦ ἐπὶ... ἀποπλανήσεως. Ἡ κ. Ζωζὼ Νταλμὰς νομφεύεται τὸν κ. Τζοζέλι. Ἡ κ. Ἑλένη Χάλλη ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν. Ἡ κ. Πέσσα Βλάχου σπουδάζει... γραφεὶν καὶ ἀνάγνωσιν. Ἡ κ. Ἀλίκη Βεργοπούλου μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ ἐν-σπύρῃ ζιζάνια. Ἡ Τούλα Δοκού ἀποχωρεῖ τοῦ θεάτρου καὶ ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ Γυναικείου Σώματος.

Αὐγουστος

Καὶ πάλιν αἱ ἐκλογαὶ ἀναβάλλονται. Νέα Κυβέρνησις σχηματίζεται. Ὁ κ. Παπανδρέου γίνεται ἀρετίζιον. Ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης δὲν ἀναλαμβάνει ὑπουργεῖον διότι ὁ κ. Βενιζέλος δὲν θέλει νὰ διασπασθῇ τὸν κ. Μιχαλακοπούλου. Ὁ κ. Μιχαλακοπούλος εἰς ἄλλου δὲν ἀναλαμβάνει ὑπουργεῖον διότι ὁ κ. Βενιζέλος δὲν θέλει νὰ διασπασθῇ τὸν κ. Φωκίωνα Ζαΐμην. Ὁ κ. Καραντάσης δημοσιεύει εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀσπείρει θέσιν ὑπουργοῦ, ἔστω καὶ ὑπουργοῦ, ἀντὶ δωματίου καὶ προφήτη. Ὁ κ. Βουρτινὸς κατέρχεται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ὑβρίζει τοὺς... δημοκόπους.

Σεπτέμβριος

Ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον. Κατόπιν τῆς γενικῆς πτώσεως τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐντύπων φύλλον, τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀρνοῦνται νὰ πῶσιν ἐφέτος. Ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐκθεσις τοῦ ἐλληνικοῦ Βιβλίου. Πωλοῦνται ὅλοι οἱ συγγραφεῖς ἐκτὸς τῶν διδύμων τῶν! Τελειοποιεῖται ἐπὶ τέλους ἡ περὶ τῆς μετεωρολογικῆς ἐφεύρεσις. Ἀνακαλύπτεται οὕτω ὅτι ὁ Φαντομάς ἦταν ὁ κ. Βουρτινός, καὶ Ζαΐμης ὁ κ. Παπαδόπουλος. Λέγεται ἐπίσης ὅτι ὁ Βάγγιος ἦταν ὁ κ. Καλομοῖρης—ὁ ὁποῖος κατόπιν τοῦτου εἰρωνεύεται τὴν κριτικὴν ἥτις εἶπεν ὅτι τὰ ἔργα του ὁμοιάζουν μὲ τὸν Βάγγιον!

Ὀκτώβριος

Δυστυχῶς διὰ τὸν μῆνα τοῦτον οὐδεμία πρόβλεψις δύναται νὰ γράφῃ ἀπευθύνων πρὸς τὴν... ἀναβολὴν τῶν ἐκλογῶν.

Νοέμβριος

Αἱ ἀναγγελθεῖσαι ἐκλογαὶ... ματαιοῦνται. Δευστικῶς, λόγω... οἰκονομίων. Μέγας συναγωνισμὸς μετὰ τῶν ἐφημερίδων. Ἐκδόται ποικίλη ἐφημερίδα ἡ ὁποία δηλοῖ ὅτι διανεμείται εἰς τοὺς ἀναγνώστας της δωρεάν, πρὸς εὐχάριστα καὶ ἓνα πλάσι. Ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα ἀνακοινεῖ ὅτι προσφέρει Καθημερινὸν διὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ ὡς εἰρητικὸν πλάσιον. Ἀγγέλλεται ἀεροπορικὸν δυστύχημα, ἀποδεικνύεται ὅμως ὅτι τὸν ὁστέον ὅτι ἀπλῶς ὁ κ. Μπόγρης ἔπεσε ἀπὸ τοῦ θαλασσίου στρώματος καὶ ἔσπασε τὰ στήθεα του.

Δεκέμβριος

Μέγας ὄμιλος ἐπικρατεῖ εἰς ὅλην τὴν γῶσιν. Ὁ κ. Μαργαρίτης παραγγέλλει μίαν ὑπὸν διὰ νὰ προσφύλῃ τὴν λεπτειλίαν... κατὰ τὴν του.

Δίδονται πωρογροντάκια δῶρα. Εἰς τὸν κ. Νίκον Λαγκαρὸν εἰς «νέον» συγγραφεὶς κ. κ. Ἀγγ. Σημησιώτης καὶ Μπαμπῆς Ἀννίος. Εἰς τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου τὸ θεῖον Νόμισμα. Εἰς τὸν κ. Παλαιῶν τὸν κ. Παναγιώτην διὰ νὰ τὸν ἀναπαύσῃ συνέντευξιν. Εἰς τὸν κ. Μακρόδην τὴν «Νεανίαν». Εἰς τὴν Χαννὰ ἓνα γαμπρὸν μὲν, ποικίλα. Εἰς τὸν κ. Μελά τὸν «Πόρκα» τῆς Ἐπαναστάσεως διὰ νὰ τοὺς κἀν ἀναγνώστας. Εἰς τὸν κ. Κωσ. Μπασιάν τὴν «Εὐχάριστα σόλες διὰ τοὺς φιλολογικοὺς περὶ πλάσιον». Εἰς τὴν «Εβδομάδα», ἓνα καλλιτεχνικὸν συνεργάτην διὰ νὰ τῆς γράφῃ τὸν ἐργόμενον Καζαμίαν.

ΕΥ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟ-

«Όσα χρόνια κι' αν περάσουν, όσο κι' αν αλλάζουν η συνήθειες της ζωής μου, την πρωτοχρονιά αυτή, ποτέ δε να την ξεχάσω... Θα πηγαίνουν εξημετά χρόνια από τότες... Ναι, παραπάνω σε ναναι. Την Άνθουλα την είχα γνωρίσει... τί ενδιαφέρει όμως αυτό ; Άς πουμε, πως την είχα γνωρίσει σ' ένα χοροδιδασκαλείο.

Απ' την πρώτη ματιά που της έβλεπα, κατάλαβα αμέσως πως δεν ήταν καμωμένη γι' αυτόν τον κύκλο... «Όσο κι' αν φαινόταν πρόσχαρη και πεταχτή, στο βάθος ήταν δειλή, τρομαγμένη, σαν ένα φοβισμένο πουλάκι...»

Αγαπηθήκαμε... Τά οικονομικά μου τότες ήταν χάλια. Κατώφθωσα, ωστόσο, να νοικιάσω ένα κάπως ευρύχωρο δωμάτιο, όπου έκρυψαμε την αγάπη μας, την ευτυχία μας.

Η Άνθουλα είχε κουβαλήσει μαζί της τη βαλιτσούλα της, με όλα τα πράγματά της : «τά προικιά της», καθώς τάλεγε γελώντας. Απ' το μικρή, ήταν δοφανή. Την είχε αναθρέψει κάποια θεία της, κι' ύστερα την είχε στείλει στο μοναστήριό της για να μάθει τέχνη και να βγάλει το ψωμί της.

Πριν από λίγον καιρό όμως, το μοναστήριό της είχε κλείσει κι' η Άνθουλα είχε βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Έτσι όμορφη και χαριτωμένη καθώς ήταν, θα μπορούσε, βέβαια, με το πρώτο να βρει φίλο... Μα δεν το κατάδεχόταν αυτό. Δουλειά πάλλ δεν εύρισκε... Μια φιλενάδα της, πλουσιοκόριτσο—αυτή ακριβώς που την είχε φέρει και στο οικογενειακό γκρουπ—την προσκάλεσε, καθώς έμαθα, να μείνει μαζί της, σάτι της, όπου να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Η Άνθουλα δέχτηκε. Τότες, ακριβώς την γνώρισα κι' εγώ...

Ο σύνδεσμός μας, απ' την πρώτη στιγμή, πήρε μιά παράξενη μορφή. Δες κι' αγαπάμαστε από χρόνια... Εύρισκα μιά τέτοια άναπαυση, μιά τέτοια γαλήνη στην παιδιαστική, στη δροσερή ψυχούλα της Άνθουλας μου...

Θάταν ένας παράδεισος, ένας αιώνας παράδεισος, η αγάπη μας, Θεέ μου...

Βλεπόμεστε ταχτικά αν και δε μούλεγε τίποτα, αν και κανένα παράπονο δεν ξέφευγε από τα χείλη της, την έβλεπα, ωστόσο, πάντα σκεπτική, πάντα μελαγχολική...

—Τί έχεις ; την ρωτούσα μ' αγωνία, σαν την έβλεπα έτσι...

—Τίποτα... μ' απαντούσε αυτή με το γλυκό της χαμόγελο. Τίποτα...

Κι' αγκαλιάζοντάς με σφιχτά μου ψιθύριζε στ' αυτή :

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη που βρήκα μιά γλυκειά αγάπη σαν τη δική σου... που βρήκα την ψυχούλα μου... Δεν το φανταζόμουν πως θα ύπρχε μιά τόσο μεγάλη ευτυχία για μένα... Κι' αναρωτιέμαι αν το άξιζω...

Ω, αν το άξιζες, Άνθουλα... Άξιζες διπλή, τριπλή ευτυχία, ακριβώς γιατί άναρωτιόσουν αν την άξιζες... Εγώ όμως δεν είχα παρά την αγάπη μου να σου δώσω τότε, μιά πονεμένη αγάπη ενός φτωχού υπαλλήλου...

Μόλις εγκατασταθήκαμε σ' ένα δωμάτιο, αφού το σιγίρισε—πάντοτε νοικοκυρούλα—η Άνθουλα με φώναξε :

—Έλα τώρα να σου δείξω τους θησαυρούς μου !

Οι θησαυροί της ήταν... το περιεχόμενο της βαλιτσάς. Και το περιεχόμενο της βαλιτσάς δεν ήταν παρά διάφορα δώρα που της είχα κάνει κατά καιρούς... Γιατί η μεγαλύτερη χαρά μου ήταν, όταν μπορούσα να εξοικονομήσω λίγα χρήματα, έστω και με στήση μου, να της αγοράζω ό,τι έβλεπα να ποθή ή πονεμένη της ψυχής...

Η Άνθουλα με σταματούσε μπροστά στις βιτρίνες με τα παιχνίδια, κι' έκανε σαν παιδί.

Είχε στερηθεί τόσα από μικρή, η Άνθουλα μου...

Στο βάθος της βαλιτσάς όμως ύπρχε κι' ένα κουτί που πρώτη φορά τόβλεπα. Ένα μικρό μαύρο κουτάκι, ξύλινο.

—Τ' είναι αυτό εδώ ; την ερώτησα.

—Η Άνθουλα, αμέσως σοβαρεύτηκε.

—Αυτό, μου είπε, είναι η μόνη ανάμνηση που έχω του πατέρα μου...

Και με φωνή που έτρεμε λιγάκι επρόσθεσε :

—Ω, μ' αγαπούσε ο πατέρας μου... Κι' είχε τόσο καλή ψυχή... Άν ζούσε, τώρα, πόσο θα σ' αγαπούσε και σένα που μου χαρίζεις τόση ευτυχία !... Όταν αυτοχτόνησε, έστερε απ' την καταστροφή μας, ήμουν πολύ-πολύ μικρούλα...

Η μόνη εικόνα που έχει μείνει στην ανάμνησή μου απ' αυτόν, είναι να γράφη πάνω σ' ένα χοντρό, δεμένο, βιβλίο—το κατάστιχο του μαγαζιού—με το χρυσόπράσινο μολύβι της τσέπης του... και κάθε τόσο να σηκώνει τα μάτια του απ' το γράφημά του και να με κοιτάει πονηρά, δείχνοντάς μου την τσέπη του παλτού του όπου βρίσκονταν πάντα καραμύλλες για μένα... Αυτό το μολύβι του δεν το χωρίζοτανε ποτέ...

Όταν τον βρήκαν σκοτωμένο, το βρήκαν κι' αυτό στην τσέπη του γιλέκου του. Τόβωσαν της θειάς μου, κι' αυτή μου το χάρισε... Νά, δες το...

Ανοίξε το κουτί. Μέσα βρισκόταν πράγματι ένα πράσινο μολύβι της τσέπης, με χρυσή λαβή. Η Άνθουλα το πήρε, το φίλησε στοργικά, και με προσοχή το ξανάβαλε μέσα στο κουτί του.

Αγαπημένη, αγαπημένη μου μικρούλα...

Πέρασαν εβδομάδες, μήνες...

Κόντεναν ή γιορτές.

Απ' τα Χριστούγεννα, τί βουητό, τί κίνηση στους δρόμους. Θεέ μου...

Η Άνθουλα μου έκανε σαν παιδί. Σταματούσε στις βιτρίνες με τα παιχνίδια, ξε-κρίνιζε απ' τη χαρά της, με φώναζε :

—Μαννούλα !... Έλα δω να δής... Για δες τί όμορφο κομμάτι στο σερίβιτσο... Σάν αληθινό... Άμ' αυτή έδω ή οδό με της κοίνιες ;...

—Ω, δεν ξέρεις, μούλεγε κατόπιν, τί πακρές ήσαν για μένα αυτές ή μέρες, άλλοτε... Έβλεπα τ' όλα τα παιδιά που κουβένταζαν για τα παιχνίδια τους... και πως τα ζήλευνα... Της κοίνιες μου της έφτιαχνα μόνη μου... με κουρελόπανα... Κάποτε, θυμάμαι, ή θεία μου κατάλαβε το παιδαίτιο παράπονό μου, και μου άδωσε μιά κοινία, μιά αληθινή κοινία... Πως την αγάπησα, Θεέ μου, την κοινία μου, απ' την πρώτη στιγμή...

Είχα και γώ, τέλος πάντων, όπως τ' άλλα τα παιδιά, ένα παιχνίδι. Ένα πραγματικό παιχνίδι... Την πήρα αγκαλιά, την Πρωτοχρονιά, θυμάμαι, και βγήκα έξω, στο κατόφλι του σπιτιού μας, καμαρωτή - καμαρωτή...

Ένα γειτονόπουλο όμως, ένα παλινόπαιδο, μ' έσπρωξε επίτηδες κι' ή κοινία έπεσε χάμω κι' έγινε κομμάτια... Ούτε να κλάψω καν δεν μπόρεσα... τόσο ήταν πονεμένη ή ψυχή μου...

Θέλησα ν' αλλάξω κουβέντα, να διώξω τη σκέψη της απ' τα περασμένα :

—Αν τ' έβλεπες, της είπα, τί δώρο σου έτοιμάζω !...

(Έτσι μου κεντούσαν την περιέργεια και μένα, σαν ήμουν μικρός, την παραμονή της πρωτοχρονιάς—θάθελα να σ' αποζημιώσω για όλα τα περασμένα, για όλα τα περασμένα, αγαπημένη μικρούλα...)

—Μαννούλα !... μου φώναζε αυτή με έκπληξη και χαρά. Πάλλ δώρο ;...

—Αν τ' έβλεπες τί είναι ;...

Αυτή με κίτταξε χαϊδευτικά :

—Έλα... πές μου... Πού θέλεις να το καταλάβω εγώ τί είναι ;... Μήπως δεν με φροντίζεις για όλα ;... Μήπως δεν μου έχεις πάρει ήδη ό,τι μπορούσα να έπαυμώσω ;...

—Ελά... μη με τυραννείς... πές μου...

ΤΟΥ κ. Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΛΗ

ΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

—Μόνο την παραμονή θα το δής... δεν έχει !...

—Και θάχης καρδιά να ξέρεις πως δεν κλείνω μάτι όλη νύχτα από την περιέργεια, ως την πρωτοχρονιά !...

Γελούσε ή Άνθουλα... «Ω, πως δεν θα το θέλε να της πω το μυστικό μου...»

—Νάξερεις, λοιπόν, μαννούλα, μου είπε, τί δώρο σου έτοιμάζω κι' εγώ για την πρωτοχρονιά ;...

—Δώρο ; έκανα μ' έκπληξη. Τί ;...

—Βρές το !...

—Όχι, Άνθουλα μου... Δέ θέλω άλλο δώρο απ' την αγάπη σου... Δεν είπαμε πως είμαι ή μαννούλα σου ;... Η μαννούλας δεν δέχονται δώρα απ' τα παιδιά τους !...

—Βρές το !...

Σοβαρεύτηκε :

—Καλά, που θα βρης τα χρήματα για να τ' αγοράσεις ;...

—Τί σε νοιάζει... Δέ σου λέω κι' εγώ τίποτα ! Την παραμονή μονάχα θα δής... Έγέλασα.

Την άλλη μέρα όμως δέ γελοία πιά. Δώρο ; Η Άνθουλα ; Μ' αυτή δεν είχε άλλα χρήματα από κείνα που της έδιναν για το τραί της ή για τίποτα μικροξοδά της...

Πού μπορούσε ναύχη βοή τα χρήματα ;...

—Έξεραι πόσο εύλογο ήταν... Έξεραι πόσο βαθειά ένοιωσε την ευγνωμοσύνη που θαρούσα πως μου χροστούσε για της θυσίες που μάντενε πως έκανα γι' αυτήν...

Είχα άρχισι να φροβιάμ... Χίλιες-δύο σκέψεις περνούσαν απ' το υαλό μου... «Ήθελε κι' αυτή να μου δείξει, βέβαια, την ευγνωμοσύνη της, να μου χαρίσει ένα μπουναμά για την πρωτοχρονιά... Πού είχε δέξει όμως ;...

—Αχισα να την παρακολουθώ... Έκανα πως έβλεπα την ιστορία αυτή... Προσπαθούσα να μαντεύσω στο φερσίμυ της, στο βλέμμα της τίποτα το ήπιο, το ένοχο. Τίποτα όμως, τίποτα...

Κι' ένα παρόξενο συναίσθημα—τρόμος μαζί κι' άνημπονησία—με είχε κυριεύσει τώρα...

Έφτασε, τέλος, κι' ή παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Τό άπόγευμα βγήκαμε έξω. Κάνανε μιά βόλτα στα μαγαζιά.

Ήταν τόσο άθια, τόσο άγνή ή Άνθουλα μου, που δέ σκεπτόμουν τίποτα, τίποτα, παρά τη χαρά που θα της έδιναν σέ λιγάκι...

Κατά της δέκα, κοινοποιήσαν απ' την κί-νηση κι' απ' της φωνές των διαλεητάδων, πήκαμε σ' ένα ζαχαροπλαστείο για να εαποστήσουμε.

—Άκουσε... μου είπε ή Άνθουλα, με το παιδαίστιο ναυγέλο της μόλις καθήσαμε, θάθελα να σέ παρακαλέσω κάτι...

—Τί άνάπη μου ;...

—Θάθελα να... πεταχτείς ως το σπίτι και να μου έτοιμάσεις το δώρο μου, όπως στο έτοιμάσαν κι' εμένα σαν ήσωνα μικρός... Θά μου το βάλεις πάνω στο τραπέζι ξεδιπλωμένο, κι' έτσι, μόλις υποίμε θα το δώ άμέσως !... Έ, μαννούλα ;...

Χαμογέλασα. Με είχε πολάβει. Σκόπενα να τς πω να με περιμένη κανένα τέταστο της ώρας.

—Μά έμένα, το έβαζαν κάτω απ' το πρωτοχρονιάτικο δέντρο... της είπα.

—Εγώ δεν έχω διή ποτέ μου στολισμένο δέντρο, μου έλεαν αυτή με το μελαγχολικό της χαμόγελο. Ούτε ποτέ γνώρισα τη χαρά της «Παραμονής»... Γι' αυτό, άπόψε που θα γιορτάσω μαζί με την αγάπη μου, θάθελα...

—Καλά ! Περιμένη με...

Μπήκα σ' ένα ταξί. Έπέρασα γρήγορα-γρήγορα από το μαγαζί όπου είχα άρψει τον στολισμένο κλάδο του χριστουγεννατικού δέν-τρον—ούτε το φανταζόταν αυτό ή Άνθουλα μου !—το πήρα, κι' έτρεξα στο δωμάτιό μας.

Ακούμπησα το δέντρο πάνω στο τραπέζι... Τίποτα δεν τοίλιεπε : ούτε ή χρυσές ταινίες,

ούτε τ' αστέρια, ούτε ή άσημένιες πόρτες, ούτε οι μικροσκοπικοί άγιοθαύληδες, ούτε τά κεράσια... Κάτω απ' το δέντρο τοποθέτησα, άνοιχτό, το κουτί με της μινωιδιές—τρία μεγάλα μπουναλά με της τελευταίες κρεσσόν του Κοτό, τόν μπουναμά μου !...

Εγύρισα με το ίδιο ταξί στο ζαχαροπλαστείο.

Απ' το ταξί της ξωπορτας είδα την Άνθουλα να κοιτάει νευρικά, μ' άνημπονία.

—Πάμε... της είπα.

Σηκώθηκε, και μ' άκολούθησε.

Τραβήξαμε για το σπίτι μας. Στο δρόμο δεν άλλάξαμε λέξη. Είχε σφιχτή άπάνω μου, και την ένοιωθα πούτρεμε απ' την συγκίνηση.

Σάν μπήκαμε στο άντρεδάκι, της είπα να περιμένη.

Μπήκα μόνος μέσ' στο δωμάτιο, κι' άφου έλειπα την πόρτα, άναψα όλα τά κεράσια του δέντρον.

—Άνθουλα ! τη φώναξα τότες.

Αυτή άνοιξε την πόρτα και... στάθηκε άκίνητη, στο κατόφλι.

—Μαννούλα !... είπα μόνο με φωνή που έτρεμε.

Δεν τοιλούσε να προχωρήσει. Ένα χαμόγελο είχε έωγαριστή στο ποδωστό της, ενώ τά μάτια της ήσαν όγνά από τά δάκρυα...

—Άξαφνα, έπεσε στην άγκαλιά μου και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Φοβήθηκε.

—Άνθουλα ! Άγάπη μου !... της φώναξα.

Η Άνθουλα σήκωσε το προσώπιό της, κι' έσκώπισε τά μάτια της.

—Πόσο καλός είσαι... μου είπα μόνο, με φωνή που μόλις άκούγονταν.

—Ετοξε στο τραπέζι. Άνοιξε τά μπουναλά με της μινωιδιές. Τά μύρισε, έβλε στο σάκεμά της, έπέμενε να μου βάλει στο μαντίλι της τσέπης μου...

—Μαννούλα μου !... Πως τ' έβλεπες... Πως τ' έβλεπες μαντεύσει πως τόσο ζήλευνα της μινωιδιές ;...

—Άξαφνα σοβαρεύτηκε.

—Και τώρα, μαννούλα, θα σου δώσω κι' εγώ τόν μπουναμά μου !...

—Α, ναί... Τόβα ξεκάσει...

Η Άνθουλα άνοιξε το σπινάκι της—ή άθεόφορη !—όστε τ' όγνε μαζί της όλο τ' άπόγευμα !—κι' έβγαλε από μέσα κάτι τί τιλιγμένο μέσα σ' ένα γαρσί.

Με κίτταξε με κάποια άνημπονία στα μάτια :

—Γιά δες... μου είπα μ' ένα δειλό χαμόγελο. Σ' άρέσει ;...

Και μ' ένα έλαφρό παράπονο έπρόσθεσε :

—Τί ξέρεις—δύως...

Ξεπύλιε το χαρτί και άντίκρισα... τό ποσσινό μολύβι !

—Τί ξέρεις... έπανέλαβε ή Άνθουλα σιγά. Θάθελα να είνα χρήματα για να σου άνώρασ κάτι... για να σου κάρω μιά κοινία... Κι' αυτό το μολύβι θεία—δεν είν' άσημο... Νά... δές... έχει κι' ένα σιδεράκι για να τό πύνης στην τσέπη σου...

Και με φωνή σβυσμένη έπρόσθεσε :

—Έγεις κάνει τόσα κι'ά μένα... Δεν έξεραι τί υποναμά να σου δώσω που ν' ήσ' άσση... Δεν ήξερα... δεν ήξερα πως κι' εγώ πω το εύχασιστό...

Δεν άπάντησα. Την έβλεπα στην άγκαλιά μου.

Αγαπημένη, αγαπημένη μικρούλα. Τώρα, ή δική μου φωνή είχε κοπεί απ' τη συγκίνηση, και τά δικά μου μάτια είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα...

Η Άνθουλα με κίτταξε άφωνη, χαμογελάοντας, ευτυχισμένη...

Ν. ΧΑΓΕΡ - ΜΠΟΥΦΙΛΗΣ

Την έσφιξα στην άγκαλιά μου με συγκίνηση, ενώ τά μάτια μου είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΦΩΤΟΝ
ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ν. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

για, επιφωνήματα.
—Ιδιαίτερα του άρεσε να φωνάζει:
—Λαμπού! Λαμπού!
—Όλα φαίνεται ότι του εφαινότο λαμπού, τὰ ένοιωσε λαμπού και τὰ έφτιανε λαμπού! Και στής ώρες της δυστυχίας του, όταν κανέναν τον έρωτούσε:
—Τί νέα; Πώς τὰ περνάτε κύριε Σπανδωνή;
—Εκείνος απαντούσε:
—Λαμπού, φίλε μου! Λαμπού! Λαμπού!

Κάποτε τον άκουσαν να λέει σε κύκλο φίλων του:
—Ερώτε πως θά πεθάνω; Ίδού: "Ένα ταίχ και κάτω! Έτσι έπείθαναν όλοι οι συγγενείς μου. "Ε: Τί λαμπού; θάνατος! Λαμπού! Λαμπού!

Και έτσι άκριβώς πέθανε.
—Έγραψε στο γράφεό μου έφημερίδας που έβγαίνει το 1913 με τίτλο «Παρατηρητής», όταν άκουσα εφώνασε: «Λαμπού!» και σηκώθηκε δέξιος.

—Τί έχετε, κύριε Σπανδωνή; τον έρωτησε κάποιος συνάδελφός του.

—Μου πονεί η καρδιά μου, απάντησε ο Σπανδωνής.

Κι' άξαφνα ένα «ταίχ» του έκοψε τὸ νήμα της ζωής, ενώ κρατούσε την πέννα στο γέρι του...

Έτσι πέθανε τον Ιανουάριον του 1913. Μά δεν ήξερε κανείς την ηλικία του. Άλλοι έλεγαν ότι όταν πέθανε είχε μόλις 70 χρόνια του, γιατί τὰ μαλλιά του ήταν

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΟΝ

Φέρνει εύτυχία σ' όποιον μπορεί και τὸ διαβάσει.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

κατάλευκα. Άλλοι έδεδίονταν ότι ήταν 35, γιατί τὰ μάτια του και τὸ πρόσωπό του ήταν ζωφόρα! Τὸ γεγονός όμως είναι ότι πέθανε σὲ ηλικία 58 χρόνων από πάθηση της καρδιάς του. Ός την τελευταία στιγμή εφαινότο νεαρός, εύκρινος, θεοσφόρος και έκανε άστεία έντελώς παιδικά...

Όταν έγραφεν είχε πολλὸ γούστο. Είχε υποστά του καφέ, τσιγάρο και χαρτί. Άπαζε λοιπόν τότε την πέννα, τότε τον καφέ, τότε τὸ τσιγάρο... Έγραφε λίγες λέξεις, έρωτούσε λίγο καφέ και λίγο τσιγάρο... Και συγγενούς... απαντούσε και εἰς βόους γύρω του τὸ μιλούσαν και τον έρωτούσαν γιὰ διάφορα πράγματα.

—Σ' άκούω, παιδί μου, γουστό μου... Λαμπού!

Εκτός από της δημοσιογραφίας του ερασιώτες, ο Σπανδωνής ήταν περίφημος και γιὰ της έπιχειρήσεις του. Διωργάνωσε κάποτε της ερώτες της 'Αποκρίας και διεσκέδασε τὸς 'Αθηναίους με κεφάλαια άσημυνα πιά την τότε 'Αθήνα. Μά έλκιστε γούγορα με ζήμιες. Έξεδιδο άκούη βιβλία κι' έπει-ζαν έργα του σὸ θέατρο. Μά έγραφε και έξεδιδο και μυθιστορήματα. σάν την 'Αθήνα μας...

Συνά όμως και της έπιχειρήσεις του και της δημοσιογραφίας του ερασιώτες της άινε στή μέση. Της άργιζε και κατόπι της εγκάτελειπε γιὰ να σιγήει σὲ άλλες.

Η κακή γλώσσες βεβαιώνουν πως ο Σπανδωνής είχε πολλή ανεπτυγμένη δημοσιογραφική φαντασία. Μά κι' αυτό είναι κάτι. Γιατί υπάγεται αναγνωστικό κοινό που ζητάει από της έφημερίδες και κάτι που θά τὸ συγκινήσει, έστω κι' αν τὸ κάτι αυτό δεν είναι αληθινό... Αυτό μάλιστα τὸ πνευδέτερο κι' ένας παλῆς διευθυντής έφημερίδας, που έπεισε στην έφημερίδα του δημοσιογράφους με ταλέντο ζωοφής φαντασίας και τὸς έλεγε:

—Δεν θέλω να μου γράφετε πῆς τίποτε αληθινό. Έσας σὰς θέλω να μου γράφετε πράγματα που θά μπορούσιν να συμβούν. Άδιόρορο αν δεν συνέβησαν... Ένωρείτε τώρα.

Έτσι και ο Σπανδωνής είχε σπάνια δημοσιογραφική φαντασία.

Οι δημοσιογραφικοί κύκλοι διηγούνται πολλά γιὰ την ιστορικήν περιγραφή που έκανε, με μεγάλη δύναμη φαντασίας, τὸν ναυτικό κινήματός της 16 'Οκτωβρίου 1909 γιὰ να γίνει αυτόπτης, άλλα και γιὰ την περιγραφή τὸν νόμου τὸ άξιομακτικό χ. Βασιλοπούλου. Ο Σπανδωνής περικέγραψε πῆς ο άξιομακτικός αυτός έσοτόθηκε στην πόλεμο τὸ 1912 και πως μάλιστα τον έόλησε νεκρόν...

Μά έπειτα οι δροι άντεστούσαν!

Ο χ. Βασιλοπούλους ερώθη ότι ζῇ και ύναι. ενώ ο Σπανδωνής άπέθανε! Τί εἰσωνείας της τύχης!...

Όστόσο ο Σπανδωνής άινε μίαν έποχή στην ελληνική δημοσιογραφία. Αυτό μπορεί να γίνει σχέση και με ότι ο Σπανδωνής εφάνηκε κι' έδωσε την έποχή τὸν ή ελληνική δημοσιογραφία έμπαινε σὸ δρόμο της ποόδου της.

Όταν έγραφεν είχε πολλὸ γούστο. Είχε υποστά του καφέ, τσιγάρο και χαρτί. Άπαζε λοιπόν τότε την πέννα, τότε τον καφέ, τότε τὸ τσιγάρο... Έγραφε λίγες λέξεις, έρωτούσε λίγο καφέ και λίγο τσιγάρο... Και συγγενούς... απαντούσε και εἰς βόους γύρω του τὸ μιλούσαν και τον έρωτούσαν γιὰ διάφορα πράγματα.

—Σ' άκούω, παιδί μου, γουστό μου... Λαμπού!

Και έτσι άκριβώς πέθανε.

Έτσι πέθανε τον Ιανουάριον του 1913. Μά δεν ήξερε κανείς την ηλικία του. Άλλοι έλεγαν ότι όταν πέθανε είχε μόλις 70 χρόνια του, γιατί τὰ μαλλιά του ήταν

κατάλευκα. Άλλοι έδεδίονταν ότι ήταν 35, γιατί τὰ μάτια του και τὸ πρόσωπό του ήταν ζωφόρα! Τὸ γεγονός όμως είναι ότι πέθανε σὲ ηλικία 58 χρόνων από πάθηση της καρδιάς του. Ός την τελευταία στιγμή εφαινότο νεαρός, εύκρινος, θεοσφόρος και έκανε άστεία έντελώς παιδικά...

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΕΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

FRÉDÉRIC
BOUÏET

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΛΕΤΤΑΣ

Ο κ. Μπερνάρ Λεμώλτ ήταν παντρεμένος πάνω από πέντε χρόνια, όταν κατάλαβε πως ο γάμος του ήταν ένα λάθος, που άρχισε να παίρνει μιά δημ κάπως τραγική τώρα τελευταία.

Εκείνος ήταν σαφανατιδύ χροόνων άμα παντρεύτηκε την Λιλέττα Βαντιέ ή όλοι έταν μόνον ένοιο ένός. Την είχε γνωρίσει παιδικά, επειδή ήταν φίλος τὸν σπαυ της και εγγόνης: πλούσιος καθὸς ήταν, τὸς άρεσε να παραγαίδη την χαριτωμένη μικρούλα. Έπειτα την έδεν να μεγαλώνει, να γίνεται κοπέλλα, να γίνεται γυναίκα, να γίνεται γοητευτική. Τότε κατάλαβε ότι δεν την αγαπούσε άλῶς παρὰ ότι την έρωτευότανε από την ήμερα που διὸ νέος της κάνανε κόρτε, και έκείνος άρχισε να την ζηλεύει. Αὐτὸς αισθάνθηκε μεγάλη χαρά άμα έκείνη άδονήθηκε τὸς ύποληφίους μυστήριες που παρουσιαστήκανε. Γιατί τάχα να τὸς άποκορήσει; Ρώτησε τάχα άστευμένους την νεαρή κοπέλλα. Έκείνη άποκορήσε άόριστα, και αὐτὸς δοκίμασε

έξασνα την βαθειά χαρά που μπορούσε να της μίση γιὰ τὸν έαυτό του. Τότε έκείνη μοιρομύισε: «Ναι, σὰς αγαπῶ. Νοιώθω πῆς έοίσι μ' αγαπάτε τόσο πολύ...»

Και τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια ένταχίας, ο Μπερνάρ Λεμώλτ καταλάβαινε πως αν πραγματικά ή Λιλέττα τον είχε αγαπήσει, τώρα δεν τον αγαπούσε πλέον, ή τουλάχιστον μέσα της έσθισε τὸ ερωτικό αίσθημα γι' αὐτόν. Αὐτὸ ήταν φυσικό άλλωστε, αφού ήτοχε τέτοια διαφορά ήλικίας μεταξὺ των. Ήταν φυσικό γ' αὐτομακρινή έκείνη από κοντά του, να ποθήσει την άγάπη ένός άντρός σάν κι' αὐτήν. Τὸς ήταν άραγε σ' αλήθεια, άπιστη; Ο κ.

Λεμώλτ ήταν βέβαιος πως όχι, γνωρίζοντας πόσο τίμια φύσις ήταν όμως ήταν έπίσης βέβαιος ότι ίσως ήθελά της θά έπλημούσε να τον άπατήσει. Τότε δοκίμασε όρες τρομακτικές άγωνίας που προσάθευσε με κάθε τρόπο να της κρύψει... Ο γάμος του ήταν μιά τρέλλα... Υστερότερα συλλογίστηκε πως ή τρέλλα αὐτή τοῖδωσα πέντε χρόνια μεθυστικής ένταχίας και ότι αὐτὸ είναι πάρα πολύ γιὰ μιά ανθρώπινη ύπαρξη και ότι αν επόκειτο να ξανακάνη μιά τέτοια τρέλλα, θά την έκανε με μεγάλη εύχαρίστηση.

Ο κ. Λεμώλτ αφού έξήτασε με την πὸ μεγάλη ψυχραιμία την κατάσταση και τὰ άτομικά του αισθήματα, άνεγνώρισε πως ή άγάπη του γιὰ την Λιλέττα ήταν δυνατώτερη από την ήλεια του, ή τοῖδωχιστο πως προτιμούσε να μεταβίβη αὐτή την άγάπη, να κρύψη αὐτή την ήλεια παρὰ να χάσει δόλτελα την Λιλέττα. Τί άδικαν χωρίς αὐτήν, χωρίς την παρουσία της; Εκείνος δεν θά της ζητούσε πῆς τίποτα από την στοργή της. Θά μένανε μόνάχα οι διὸς των διὸ καλοί φίλοι. Και έτσι έκείνη άπάταν έλευθερί...

Έπειτα από μιά σελήρη πάλι με τον έαυτό του, έπειτα από όρες φοιτητές άγανακτήσεως κι' άεμπόλας, πήρε την άπόφασή του να της μίση ο ίδιος: θά της έδινε την έλευθερία της, και θά της ζητούσε ός άνάλογα να μένει κοντά του. Δεν ήθελε να άναβήρη τὸ πῆγμα περισσότερο. Φοβόταν μήπως ή Λιλέττα, τὸν εγκάτελειπε έξασνα καὶ πῆς ήταν τόσο τίμια, όστε δεν θά δεχόταν ποτέ να τον

άπατήσει σὸς κρυφά. Ένα βράδυ λοιπόν της μίσησε με ευγένεια, πατρικά, εκθέτοντάς της, ένώ προσπαθούσε να κρύψη την συγκίνησή του, την άπόφασή που είχε πάρει.

—Δεν σοῖ ζητῶ τίποτε άλλο παρὰ να έξακολουθήσεις να μένεις κοντά μου, συνεπλήρωσε έκείνος ταπεινά.

Η Λιλέττα τὸν άκουσε με κατεβασμένα τὰ μάτια. Έπειτα τὸν κάττασε κι' άποκορήσε: —Αὐτὸ είναι άδύνατο!

Εκείνος έφρονισε και έγινε κατάχλωμος. —Γιατί είναι άδύνατο;

—Επειδή είμαι τίμια γυναίκα, και δεν θέλω να σὲ άπατώ. Είμαστε παντρεμένοι, και αν ήθελα άκόμη να ήζω μέσα στής συμφωνίας που μου προτείνεις, αν γινόμουν... έλευθερία γιὰ της πρόξεις μου... πάλι θάταν σά να σὲ άπατώσα. Δεν τὸ θέλω αὐτό. Θέλω να χορήσω. Σεπτόμουνά άλλωστε να σὲ έδοποιήσω... Έσύ μ' αγαπάς ύπερβολικά και έγὼ έχω μιά βαθειά στοργή γιὰ σένα, όστε να μὴ σὲ ταπεινώσω έτσι...

—Ναι, σὰς αγαπῶ, εἶπε ή Λιλέττα, γιατί νοιώθω πως μ' αγαπάτε και σεις...

—Όστε λοιπόν επειδή σ' αγαπῶ και επειδή έχεις στοργή γιὰ μένα, γι' αὐτὸ θέλεις να μ' άφίσης;

—Ναι, αὐτὸ είναι τὸ πὸ τίμιο. Θα χορήσω... Εκείνος ήταν συνεπής. Όστε λοιπόν, όχι μόνον έκείνη όμολογούσε πως δεν τον αγαπούσε πῆς (έκείνος ήλπιζε άκόμη λίγα λεπτά πῆς με μιά διαμυστική έκ μέρους της), άλλα άπατούσε κι' όλας τὸν χορήσιμ... Προσπάθησε πάλι να την μεταπειλή, μὸ τὸν κά-... Έκείνη ήταν τίμια, και αὐτὸς έπρεπε να ύποστη της συνέπειες αὐτῆς της άρετής. Και έδεδχη να ύποχωρήσει.

Τότε ή Λιλέττα έφανσε ναύα σοβαρή γιὰ να γίνει άμέσως τρυφερή:

—Μά ξέρεις, Μπερνάρ, ύπόχρεη άκόμη και κάτι άλλο πὸς τ' άπατῶ έπίσης: θέλω να μένουμε καλοί φίλοι. Οάχωμαι πὸς και πὸς...

—Θάμια πάντα πολύ εύγλωττος να σὲ βλέπω, εἶπε εκείνος, συνεπῶς...

Και γιὰ να διεκδικήη τὸ δικαίωμά και να άναλάβη όλα τὰ άνάγκας, εγκάτελειπε διὸ μέρος άργύριου την σήμερή στήν.

Τὸ διαζύγιο έξεδόθη έπειτα από λίγο και ο κ. Λεμώλτ άρχισε εν τὸ μεταδὲν να συνήδη στην μόνωσή του και στην λύπη του, όταν ένα ποινὸ χτύπησε τὸ τηλεφῶνόν. Πῆς τὸ άκουστικό και άνεγνώρισε την φωνή της Λιλέττας.

—Τί γίνεται; έλεγε έκείνη. Εἶσα έλευθερος σήμερα τ' άπόγευμα: Μπορὸ νάθω;

Ο κ. Λεμώλτ είχε κάποιο ραντεβού γιὰ της ύποθέσεις του διὸς γι' αὐτόν δεν λογαριαζόταν τίποτε αφού επόκειτο να δῇ την

άπατήση σὸς κρυφά. Ένα βράδυ λοιπόν της μίσησε με ευγένεια, πατρικά, εκθέτοντάς της, ένώ προσπαθούσε να κρύψη την συγκίνησή του, την άπόφασή που είχε πάρει.

—Δεν σοῖ ζητῶ τίποτε άλλο παρὰ να έξακολουθήσεις να μένεις κοντά μου, συνεπλήρωσε έκείνος ταπεινά.

Η Λιλέττα τὸν άκουσε με κατεβασμένα τὰ μάτια. Έπειτα τὸν κάττασε κι' άποκορήσε: —Αὐτὸ είναι άδύνατο!

Εκείνος έφρονισε και έγινε κατάχλωμος. —Γιατί είναι άδύνατο;

—Επειδή είμαι τίμια γυναίκα, και δεν θέλω να σὲ άπατώ. Είμαστε παντρεμένοι, και αν ήθελα άκόμη να ήζω μέσα στής συμφωνίας που μου προτείνεις, αν γινόμουν... έλευθερία γιὰ της πρόξεις μου... πάλι θάταν σά να σὲ άπατώσα. Δεν τὸ θέλω αὐτό. Θέλω να χορήσω. Σεπτόμουνά άλλωστε να σὲ έδοποιήσω... Έσύ μ' αγαπάς ύπερβολικά και έγὼ έχω μιά βαθειά στοργή γιὰ σένα, όστε να μὴ σὲ ταπεινώσω έτσι...

—Ναι, σὰς αγαπῶ, εἶπε ή Λιλέττα, γιατί νοιώθω πως μ' αγαπάτε και σεις...

—Όστε λοιπόν επειδή σ' αγαπῶ και επειδή έχεις στοργή γιὰ μένα, γι' αὐτὸ θέλεις να μ' άφίσης;

—Ναι, αὐτὸ είναι τὸ πὸ τίμιο. Θα χορήσω... Εκείνος ήταν συνεπής. Όστε λοιπόν, όχι μόνον έκείνη όμολογούσε πως δεν τον αγαπούσε πῆς (έκείνος ήλπιζε άκόμη λίγα λεπτά πῆς με μιά διαμυστική έκ μέρους της), άλλα άπατούσε κι' όλας τὸν χορήσιμ... Προσπάθησε πάλι να την μεταπειλή, μὸ τὸν κά-... Έκείνη ήταν τίμια, και αὐτὸς έπρεπε να ύποστη της συνέπειες αὐτῆς της άρετής. Και έδεδχη να ύποχωρήσει.

Τότε ή Λιλέττα έφανσε ναύα σοβαρή γιὰ να γίνει άμέσως τρυφερή:

—Μά ξέρεις, Μπερνάρ, ύπόχρεη άκόμη και κάτι άλλο πὸς τ' άπατῶ έπίσης: θέλω να μένουμε καλοί φίλοι. Οάχωμαι πὸς και πὸς...

—Θάμια πάντα πολύ εύγλωττος να σὲ βλέπω, εἶπε εκείνος, συνεπῶς...

Και γιὰ να διεκδικήη τὸ δικαίωμά και να άναλάβη όλα τὰ άνάγκας, εγκάτελειπε διὸ μέρος άργύριου την σήμερή στήν.

Τὸ διαζύγιο έξεδόθη έπειτα από λίγο και ο κ. Λεμώλτ άρχισε εν τὸ μεταδὲν να συνήδη στην μόνωσή του και στην λύπη του, όταν ένα ποινὸ χτύπησε τὸ τηλεφῶνόν. Πῆς τὸ άκουστικό και άνεγνώρισε την φωνή της Λιλέττας.

—Τί γίνεται; έλεγε έκείνη. Εἶσα έλευθερος σήμερα τ' άπόγευμα: Μπορὸ νάθω;

Ο κ. Λεμώλτ είχε κάποιο ραντεβού γιὰ της ύποθέσεις του διὸς γι' αὐτόν δεν λογαριαζόταν τίποτε αφού επόκειτο να δῇ την

άπατήση σὸς κρυφά. Ένα βράδυ λοιπόν της μίσησε με ευγένεια, πατρικά, εκθέτοντάς της, ένώ προσπαθούσε να κρύψη την συγκίνησή του, την άπόφασή που είχε πάρει.

—Δεν σοῖ ζητῶ τίποτε άλλο παρὰ να έξακολουθήσεις να μένεις κοντά μου, συνεπλήρωσε έκείνος ταπεινά.

Η Λιλέττα τὸν άκουσε με κατεβασμένα τὰ μάτια. Έπειτα τὸν κάττασε κι' άποκορήσε: —Αὐτὸ είναι άδύνατο!

Εκείνος έφρονισε και έγινε κατάχλωμος. —Γιατί είναι άδύνατο;

—Επειδή είμαι τίμια γυναίκα, και δεν θέλω να σὲ άπατώ. Είμαστε παντρεμένοι, και αν ήθελα άκόμη να ήζω μέσα στής συμφωνίας που μου προτείνεις, αν γινόμουν... έλευθερία γιὰ της πρόξεις μου... πάλι θάταν σά να σὲ άπατώσα. Δεν τὸ θέλω αὐτό. Θέλω να χορήσω. Σεπτόμουνά άλλωστε να σὲ έδοποιήσω... Έσύ μ' αγαπάς ύπερβολικά και έγὼ έχω μιά βαθειά στοργή γιὰ σένα, όστε να μὴ σὲ ταπεινώσω έτσι...

—Ναι, σὰς αγαπῶ, εἶπε ή Λιλέττα, γιατί νοιώθω πως μ' αγαπάτε και σεις...

—Όστε λοιπόν επειδή σ' αγαπῶ και επειδή έχεις στοργή γιὰ μένα, γι' αὐτὸ θέλεις να μ' άφίσης;

—Ναι, αὐτὸ είναι τὸ πὸ τίμιο. Θα χορήσω... Εκείνος ήταν συνεπής. Όστε λοιπόν, όχι μόνον έκείνη όμολογούσε πως δεν τον αγαπούσε πῆς (έκείνος ήλπιζε άκόμη λίγα λεπτά πῆς με μιά διαμυστική έκ μέρους της), άλλα άπατούσε κι' όλας τὸν χορήσιμ... Προσπάθησε πάλι να την μεταπειλή, μὸ τὸν κά-... Έκείνη ήταν τίμια, και αὐτὸς έπρεπε να ύποστη της συνέπειες αὐτῆς της άρετής. Και έδεδχη να ύποχωρήσει.

Τότε ή Λιλέττα έφανσε ναύα σοβαρή γιὰ να γίνει άμέσως τρυφερή:

—Μά ξέρεις, Μπερνάρ, ύπόχρεη άκόμη και κάτι άλλο πὸς τ' άπατῶ έπίσης: θέλω να μένουμε καλοί φίλοι. Οάχωμαι πὸς και πὸς...

Λιλέττα και άποκορήσε χωρίς κανένα διαταγμό:

—Ναι, ναι, είμαι έντελῶς έλευθερος. Έλα! Τὸ άπόγευμα την εἶδε να έμφανίζεται πὸς όμορφη παρὰ ποτέ, πὸς καρή και πὸς τρυφερή. Κοινετινάσανε σάν διὸ καλοί φίλοι.

«Άραγε ν' αγαπάη κανένα; Ποιὸν αγαπάει τάχα; Σεφέτεται μήπως να ξαναπαντρευτή;» διερωτῶτο ο κ. Λεμώλτ.

Επὶ τέλους έκείνη σηκώθηκε γιὰ να φύγει. —Θά ξαναβῶ πὸς σύντομα, εἶπε εκείνη μ' ένα δεικτικό χαμόγέλο. Μου κάνει τόση εύχαρίστησι να σὲ βλέπω. Είμαι τόσο καλά κοντά σου...

—Μά γιατί να φύγης τότε; δεν μόρεσε να κρατηθῇ γιὰ να μὴ ρωτήσῃ ο κ. Λεμώλτ. Έκείνη όμως έβαλε τὸ δάκτυλό της πάνω σὲ χεῖλή της.

—Σούτ! τὸ ξέρεις. Δεν πρέπει ποτέ να μ' άλμει γι' αὐτό. Θά ξαναβῶ γρήγορα. Θά σοῖ τηλεφωνήσω πρὶν. Δεν βρίσκεις πως είναι καλλίτερα έτσι;

—Ναι, πράγματι, είναι καλλίτερα έτσι, έπεδοκίμασε και ο κ. Λεμώλτ.

Έκείνη τὸς ξανατηλεφώνησε και επανήλθε έπειτα από λίγες μέρες, έπειτα ξαναβῶ την έπομένη έβδομάδα, και όλες της άλλες έβδομάδες. Έπειτα από λίγον καιρό, έδήλωσε πως δεν θά τὸς τηλεφωνούσε πλέον, πως θάόχτανε να τὸν έβρισκε μόλις θάτανε έλευθερή. Κι' έκείνος έχοντας τόσοσ άνάγκη από την παρουσία της, δεν τὸ μπόρεσε πῆς ν' άπουσιάζη από τὸ σπίτι του. Περάσανε έτσι άρκετοί μήνες.

Υστερότερα, ένα πρωὶ τὸς Ιουνίου ο κ. Λεμώλτ έλαβε ένα γράμμα της Λιλέττας. Έκείνη τὸς έλεγε με λίγα λόγια, πως δεν θά ξαναρχότανε πῆς. Έφρονε με κάποιο άλλο δὸς ταξίδι τὸς όποιου δεν καθόριζε την διαρκεία.

Ο κ. Λεμώλτ σάν νάπασε από τὰ σύννεφα. Είχε τὸν συναίσθημα πως την έκανε γιὰ δεύτερη φορά, και πως τούτη τη φορά όριστικά πλέον!

Πέρασαν έτσι μερικοί μήνες, μέσα σὲ μιά καταβλητική μοναξιά. Άδικα περιέμενε κάποιο θαύμα, πὸς κι' ή λογική του άνεγνώριζε ός άδύνατο.

Ελευθεριάζαν ή γιορτές, κι' αὐτὸ έπέτεινε τὸν μρασμό και την άπογοήτευσή του. Ένωρε τὸν έαυτό του

μόνο! Κάποιος φίλος του, σὸς όποιο έξαμολογήθηκε την δυστυχία του, προστάτησε να τὸν τελή πῆς μὸς φορά πὸς δεν τὸν ήσαν δόλτελα τὰ χρόνια έστετε να ξαναγτιάση μὸς μὸς μάλλον άσχετη, αν δι' ατυχαιμένη. Εκείνες της ήμερας άκριβῶς έγνώρισε σὸς σπίτι τὸς φίλου του, μὸς και χί-σα, άρεκτά νοστιμούια με άρεκτά καλὰ χοάκρησα. Καὶ και τέτοις! άποφάσισε!

Σήμερα ή τελευταία μέρα τὸς χρόνου. Ήταν προσκαλεσμένος να περάσῃ την καλή βραδιά σὸς φίλου. Έτσι δὸς συναντήσανε και την όμορφη χήρα. Είχε άλλωστε πάρει την άπόφασή του, και θά έπαιρθε τὸς εύχαρίας γιὰ να καιη την έπίσημη πρότασή του.

Έξασνα άκουσε τὸν χορόν να χορήσει και ο ύποκρίτης τὸς τὸν άνιγνῆσε πὸς μὸς καιρία ήθελε να τὸν δῇ. Ήταν ή Λιλέττα!...

Γύρισε χέρι, τὸς έπαι έκείνη. Έόχονα να σὲ δῶ. Δεν σ' άναμνήσῃ;

—Δεν μ' άναμνήσῃ άλλῶς, έτρανῆσαν έκείνος. Είμαι πολύ εύγλωττος. Μά σὸς τί έχει;

—Σούτ, μὸς μὸς ρωτῶς τίποτα... Γελῶστικα... γιὰ τὰ αισθήματά μου. Τὸ ν' άναμνήσῃ δεν έχει καμιά άξία. Εκείνο πὸς άξίζει είναι να σ' αγαπῶν. Έσύ μ' άναμνήσῃ προσηματικά... Ξαναγύρισα όριστικά... Μονάχα σὺ ήξερες να μ' αγαπῶς...

Έκείνη δεν τὰς ρωτούσε καν έν δεχότανε. Τὸν διερωτῶ χῶς να τὸν συμβουλεύεται, λές και ήταν ένα πῆγμα πὸς της άγνις. Κι' εἶχε άδίκη, αφού ο Μπερνάρ Λεμώλτ έβρισκε τὸς από εύτυχία...

—Τί γίνεται; έλεγε έκείνη. Εἶσα έλευθερος σήμερα τ' άπόγευμα: Μπορὸ νάθω;

Ο κ. Λεμώλτ είχε κάποιο ραντεβού γιὰ της ύποθέσεις του διὸς γι' αὐτόν δεν λογαριαζόταν τίποτε αφού επόκειτο να δῇ την

άπατήση σὸς κρυφά. Ένα βράδυ λοιπόν της μίσησε με ευγένεια, πατρικά, εκθέτοντάς της, ένώ προσπαθούσε να κρύψη την συγκίνησή του, την άπόφασή που είχε πάρει.

—Δεν σοῖ ζητῶ τίποτε άλλο παρὰ να έξακολουθήσεις να μένεις κοντά μου, συνεπλήρωσε έκείνος ταπεινά.

Η Λιλέττα τὸν άκουσε με κατεβασμένα τὰ μάτια. Έπειτα τὸν κάττασε κι' άποκορήσε: —Αὐτὸ είναι άδύνατο!

Εκείνος έφρονισε και έγινε κατάχλωμος. —Γιατί είναι άδύνατο;

—Επειδή είμαι τίμια γυναίκα, και δεν θέλω να σὲ άπατώ. Είμαστε παντρεμένοι, και αν ήθελα άκόμη να ήζω μέσα στής συμφωνίας που μου προτείνεις, αν γινόμουν... έλευθερία γιὰ της πρόξεις μου... πάλι θάταν σά να σὲ άπατώσα. Δεν τὸ θέλω αὐτό. Θέλω να χορήσω. Σεπτόμουνά άλλωστε να σὲ έδοποιήσω... Έσύ μ' αγαπάς ύπερβολικά και έγὼ έχω μιά βαθειά στοργή γιὰ σένα, όστε να μὴ σὲ ταπεινώσω έτσι...

ΖΩΗ ΤΩΝ

ΓΑΜΟΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Είναι τόσο γρήγοροι, τόσο πολυάριθμοι, αυτοί οι γάμοι του Χόλλυγουντ, και τόσο εφήμερες αυτές η ένωση, που καταντά να μην ξέρει πιά κανείς από την μια μέρα στην άλλη ποιοι άστρες είναι αυτή τη στιγμή παντρεμένοι και πόσοι θα είναι μετά μια ώρα...

Ένας νέος πρωταγωνιστής και μια νέα πρωταγωνίστρια συναντώνται ξαφνικά κάπου, ανταλλάσσουν δυο βλέμματα, αρέσουν ο ένας στον άλλον, κάνουν ολόκληρη την πόλη να μιλήσει λίγο για λογαριασμό τους, και ένα βράδυ φεύγουν για κάποια άρκετα μακρινή κομόπολη, προμηθεύονται μιά άδεια και έναν παπά και περνούν με αγωνία το κοινοσημολιό των συνεδέλων τους... Την επομένη, στη Μονμάρτη, ή στο Λονδίνο, ή σε καμιά πιά άποικισμένη γωνιά της Εξόρως, ή ειδήσεις τρέχει από στόμα σε στόμα, και από την ίδια εκείνη στιγμή αρχίζουν να γίνονται ή

εγκαταλειφθείς. Οι δημοσιογράφοι έπαμουν στην ιδέα τους περί επικείμενου διαζυγίου, και δεν διαφεύδονται πιά αυτή την φορά... Και έπειτα, μια μέρα, οι δυο σύζυγοι βρίσκονται στο Ρένο...

Το Ρένο... μια μικρή δροϊνή πόλις, ήγινενη και φιλόξενη. Εικοσιτέσσερις ώρες από το Χόλλυγουντ με το τραίνο. Δεκαέξι ώρες με τ' αυτοκίνητο... Πέντε ώρες μονάχα με το αεροπλάνο... Χρειάζονται εκεί δυο ώρες για ν' άκουσθης ένας γάμος σύμφωνα με την Ι-διόρρυθμη νομοθεσία αυτής της πόλεως... 'Αλλά για να κάνει κανείς της διαπραγματεύσεις με της τοπικές αρχές απαιτείται μιά παραμονή επί τόπου τοιλάριστον ξξη δδομάδων. Τά ξενοδοχεία είναι πολυτελή και κατά κανόνα πανάκριβα... 'Εν τώ μεταξύ οι δυο σύζυγοι λαμβάνουν μέρος στο χειμερινό σπόρ, βρίσκουν εικάριες να φλερτάρουν...

Δεν τους μένει καιρός ούτε να σκεφθούν καν ότι βρίσκονται εκεί για να διαξευχθούν τόσο λίγο τους άπασχολεί ή διαδικασία ή όποια προχωρεί σχεδόν εν άγνοία τους. 'Αλλά και μίπως είχαν πρόγματο παντρευθί; ... 'Οχι! τους άπαντά ο νόμος του Ρένο. 'Ενας άγνωστος παπας, σε μιά άγνωστη πόλη, έπρόφερε, ένα βράδυ, κάποιες φράσεις συγκλημένες, χωρίς καμιά έννοια, στής οποίες ενήντε λόγους περί μιάς αιώνας ένωσης, πστεως, άφροσύνης, περί παντός αγαθού και πονηρού... 'Επειτα έξωμολόγησε της δυο ύπαρξεις, ή όποιες μυστού του έκαναν κρυφά το ματάκι έννομενες με το δεσμά του γάμου, και έφυγε τελείως έκανοποιημένος για την πόλιν του, άλλ' εκείνοι τους δποιους συνέδεξε δεν είναι αυτοί τους όποιους έφερε το Χόλλυγουντ. 'Εχρησιμοποίησε, για να τους προσδιορίση, ένα όνομα ξένο, άγνωστο, που έχτιπσε στ' αυτιά τους σαν ένα όνομα όχι δικό τους και που άσλούστατο ήταν το βαπτιστικό τους όνομα. Μήπως ήταν, νομίζετε, ή Καρόλ Λόμπαρντ που παντρεύθηκε τον Μπίλ Πάουελ;... όχι! ήταν ή Τζόαν Πήτερς, διότι αυτό ήταν το πραγματικό της όνομα. 'Η μήπως ήταν ή Νάνσυ Κάρολ που παντρεύθηκε τον Μόλτον Μάλλου; 'Οχι, ήταν ή 'Αννυ Βερονίκα Λά Χίρ. 'Υπάρχουν δεκάδες και έξαέρσεις. 'Η Τζόαν Κράουφορντ έδηλωσε και το καλλιτεχνικό της όνομα μαζί με το πραγματικό της Λουίλ Λέ Σνέρ, όταν, όρθια δίπλα στον Ντόυγκλας - Πόν, έπρόφερε το έπίσημο ενάει στής 3 'Ιουνίου 1929.

Γάμοι του έτους 1931 : Τζάν Κόλλιορ και Στιούαρτ 'Ερβιν. Λιού 'Αϊρες και Λόλα Λαϊν. Μαϊορ 'Άστρο και Φράνκλιν Θόρα. Νάνσυ Κάρολ και Μπόλτον Μάλλου. Καρόλ Λόμπαρντ και Γουίλλιαμ Πάουελ. Ταύλς Φάροελ και Βιρτζίνια Βάλλι. Μαρκήσιος ντέ Λά Φαλαϊς και Κόνσταντ Μπέννεν. Διαζύγιο του έτους : Τζόν Τζέιμπερτ και 'Ινα Κλαϊφ. 'Εστέλλα Ταϊνλοο και Τζάκ Ντέμπερτ. Λορέττα Γιούγκ και Γκράντ Γουίλ...

θες. Γκλόρια Σβάνσον και ο μαρκήσιος της...

Ποιοι ύπηρξαν οι λόγοι αυτών των διαζυγίων; Δυο δικαιολογίες : ή διαφωνική σκληρότης και ή άσυμφωνία χαρακτήρων... Σκαλίζοντας λίγο, τί θα βρή κανείς; Καλλιτεχνική άναζητία, όπως συνέβη με το άνδρόγυνο Τζέιμπερτ-Κλαϊφ. Το συνθήστερο όμως : κόυρασις, άηδία, έπιθυμία άλλαγής...

Έστ' τρεις δόλοληρους μήνες άφ' ότου παντρεύθηκαν, ο άντρας μου δεν μ' έδώρισε ποτέ ούτε ένα κουτάκι κρέμα - διαμαρτύρεται ή Τζότξερν Ντάν - γι' αυτό ξητώ να διαξευχθώ...

Η Γκλόρια είναι κυριεμένη περισσότερο από τον έρωτα των άσολιών της, παρά από της άσολίες του έρωτός μας και γι' αυτό ξητώ να μού δοθί διαζύγιο, παραινείται ο μαρκήσιος Ντέ Λά Φαλαϊς, μ' έχοντας το θάρος να όμολογήση τον καυόγιο του έρωτα προς την Κονσταντ Μπέννεν.

Οι χαρακτήρες μας είναι έντελως αντίθετοι και γι' αυτό χωρίζουμε, είτε ή Νάνσυ Κάρολ, όταν άφισε τον Τζάκ Κίρκλαντ, τον πρώτο της άντρα.

Μά πώς μπορούσαν να τό ξέριον αυτό, άφού δεν πέρσαν, παντρεμένοι παρά μόνο μερικους μήνες μαζί;

Δέχομαι ή μικρούλα μας Πάτον να περνά, μετά τό διαζύγιο, επί ξξη μήνες κοντά στον πατέρα της κι' επί άλλους έξις κατόπιν κοντά μου, προσέθεσε ή άμειλικτη Νάνσυ, χωρίζοντας εις δύο την ζωή της κορούλας της με μιά σολομύνητα πράγματι άπόραση.

Η μικρούλα Πάτον Κίρκλαντ, όπως έπίσης και ή Μαϊορ Χέι Μάδοτελμς, όπως και τόσες άκόμη άλλες μικρούλες των άστέρων, θά περάση έτσι την παιδική ήλικία της παραδόνοντας μεταξύν δυο σπατικών... Κοντά στή μητέρα της θά βόρση έναν άλλον άντρα που δεν θάναυ πατέρα της, και κοντά στον πατέρα της θά βόρση μιάν άλλη γυναίκα που δεν θάναυ μητέρα της...

Κάτι παρόμοιο συνέβη τελευταία και με το μικρό άγόρακι του Γουίλλιαμ Πάουελ που έβλεπε ταχτικά στο τραπέζι την Καρόλλα, την κνηστή του μπαμπά καθώς του την έλεγαν ή ύπνέτοιες και έπάτησε πόδι ενά έκκοιμισθί αυτή ή βορμωρή στοίγγλα από το σπάτι τους! 'Παο! δλ' αυτό ή κνηστής έγινε σε λίγο κρυφά Πάουελ και ο μικρός Τζέιμυ έφηνάκισθη σ' ένα όικτορσείο!...

Το έλλοι γάμοι του Χόλλυγουντ... Καταρίτσα καταχωρημένα σ' ένα ληξιασικό βιβλίο, νόμιμο άστέισιό, όμοιαντικώς τόλλες μιάς βραδυάς που ή έπίοδα της έπαυρόνης κάποτε-κάποτε... 'Εσ' αγαπώ - μ' αγαπάς... Αιδεσιμώτατε, παντρώμε μας!

'Αλλοστε το Ρένο δεν είναι μακρινά, πάντε μονάχα ώρες από το Χόλλυγουντ με αεροπλάνο...

—Μ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

—'Η τιμή των εισιτηρίων από 1ης Σεπτεμβρίου έλαττώθηκε κατά 20 % σ' όλους τους κινηματογράφους της Μόσχας.

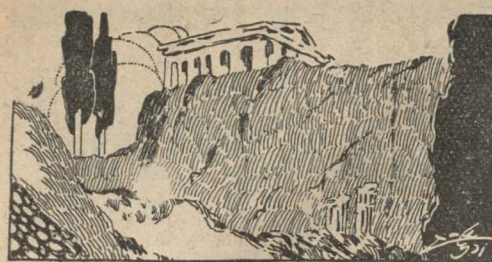
—'Ο Τζών Μπόλες ύπέρσχε συμβόλαιο με την «Όνυβέρσιτι» κατόπιν του όποιου θά λαμβάνη 7.650.000 δραχμές έτησίως, έστω και αν δέ νοσίση κανένα όλο.

—'Η ωστική εταιρία «Σοβίνκο» άναγγέλλει για τό 1932 μιά παραγωγή 500 ταινιών.

—'Ο βασιλεύς της 'Αγγλίας έξεδόλωσ την έπιθυμία να δθί τα «Φότα της Πόλεως» του Τζέορτζ Τάτλιν.

—'Ενώ τόσοι και τόσοι ήθοιοι της σκηνής με-απνέδον καθήμενους στην όθον, ή Ζάκ Κατλιν κινετομεί κάνοντας κινώδως το αντίθετο.

—Τό ντεμπούτο του Κατλιν έγινε σ' ένα θέατρο των Βουξελών, όπου μαζί με την Εβζα Φρανκς έπαιξε τή «Γαλάζια άλσπου».

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟ

ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

πειραχτικό, χωρατάτζι, του άνοίγει την όρεξη για λίγη κοροδία, μιά στάλα καζούρα, λιγάκι πόγκι, για ν' ανάψουν τα άμματα. Κι' όλα τούτα με αγαθωσύνη, όχι πίκρα, ούτε γολή.

Είπα παραπάνω πως έχει πολλές άγάπες. Με γιάτ του, με γαρά του! Της έχει και της γαίρεται και της ποκάνει όλες! Και θέατο, και διήγνημα και αμυστόνημα, και τετράστιγο της ώρας! Όλα τα δουλεύει, και σ' όλα δίνει την άνάπη του. Μά είναι από φύση του πιστός, και ποτές μιά κοινούγιο άγάπη δεν τον κάνει να ξεγάση την παλμή. Η προδοσία δεν είναι όργο που του ταιριάζει. Είναι φίλος καλός και με τους ανθρώπους καί με τα πιάγματα. Όπως δεν ξέρει τους πώτους δεν λησμονά και τα δούτερα. Κι' όλα δεν τα βλέπει σάν Θεός, μά σαν άνθρωπος. Έχοντας συνείδηση πόσο αυτό είναι άδύνατος, πόσο τον δένουνε ή άδυναμίες, ξέρει να λυπάται και να συγνώ. Κι' είναι άπείστη τσιλιόττος, άπόλυτης άρετής ή άπόλυτης συ-

Ο κ. Παντελής Χορν.

νέπειας δεν έχει ούτε από τους ανθρώπους, ούτε από την ζωή. Δέγεται τα πάντα όπως και τα τσιαντάφυλλα: με την υμνορύδα τους, τα γουόματα και τ' άγγιδια τους.

Μιά φορά πηγαινίκα μαζί στο όρμιο και λέγαμε για τα νάλια του θεάτρου.

—Κι' όμως, αό λεί, τ' άπαπό το θέατρο, τέτοιο που είναι, τ' άναπό όχι μονάχα για της άρετές του, αλλά και με όλες της κακίες του. Δεν καταλαβαίνω πως μπορεί κανείς ν' άναπήση διασκεστικά. Δεν τό καταλαβαίνω. Τό σπίτι μας, την σκέψαμας που την άγαπούμε, την πιστεύουμε πάρα τέλεια, κι' άπλλαμένη από κάθε κακία ή άμαρτία. 'Οχι! Την άγαπούμε όσώσο τέτοια που είναι, και ζώντας καθήμενά μαζί της πασιζόμε να την κάμουμε καλύτερη. Δεν παίνομα ή-μως τό καπέλλο μας να πάμε στο καφεείο και ν' άγίτισουμε την έπίκριση, λέγοντας: «Δέν θ' άνακατερούμε στην δουλειά, τό σπτικό μας παρά μόνον όταν νήν πείσει κι' ήναμάττη». Γι' αυτό και γω ποτές μου δέ σοδύθηκα της κακίας πλευρές, αλλά πάντα πάσιζα να δουλέψω με ότι δούκα. Άκούε-νισα με τον κωμό, ποσιμένοντας τό καλλι-τεσο. Άν έβδη, καλώς με όδισή! Άν δεν έβδη όσο θά ζούμε μες, όαθη άρρότερος και θά τό γαρύνει άλλος...

Χρειάζονται κι' άλλες τάχα, πολλές κουδέντες για να μη κανείς στο νόημα του Παντελή Χορν; Νά για ποιά λόγο δεν έχει

έχθρους, να γιατί όλοι τον αγαπάνε...

Τό σημαντικό όμως είναι πως την σκέψη του αυτή δεν την έμπνέει τό συμφέρον ή ή σκοπιμότης. Τίποτα άπ' όλ' αυτά. Την έμπνέει ή γαλακτώσα, τό ακαρί τού ανθρώπου. Κουφογονήματα και τεστίτια στην κουδέντα, δεν ξέρει ο Παντελής. Ποτές του δεν φυλάει την πισινή. Ξεστομίζει κι' ότι πρέπει κι' ότι δεν πρέπει. Ποιος θά ξεγάση τον «Σέντζα» του; Ήτανε σπουδαίο θεατικό όργο! 'Οχι. Ήτανε όμως όργο τίμο, γιατί έδειχνε την ειλικρίνεια του συγγραφέως. Και θά τον ήθελα πιά ξεκαθαρισμένο τον «Σέντζα», πιά πλαστικόν, πιά άνάγλυφον. Τούτο όμως είναι άλλη κουδέντα, άλλου παπά θαγγέλιο. Έκείνο που δεν είναι σωστό και που ειπώθηκε όμως, είναι πως ο Χορν είχε την πρόθεση να γράψη ένα όργο αίσχρό, πως σκόπια θέλγας να μιλήση στα ένστικτα, τα γυδία του κοινού. Αυτό είναι μιά καθαρή συκοφαντία. Σ' ένα όργο έχει ανθρώπους άθροστομους, όπως τέτοιους βλέπει κανείς καθήμενά στη ζωή, αλλά αυτό δεν φτάνει για να χαρακτηρισθί ένας συγγραφέας, όπως χαρακτηρίσθηκε τότες ο Χορν.

Έκείνο που θά μπορούσε κανείς να ρωτή-ση για τον Χορν είναι άν διάβασε ποτές του Μπακούνιν. Ή σκέψη του, τα γραψίματά του, όλη του ή εμφάνιση έχουν ένα χρώμα αναρχομένο. Ή ιδέα πούγει για την έλευ-θερία είναι λιγάκι αντίθετη προς τα άυστη-ρά νόήματα, προς την κατηγορηματική ήθι-κή προσταγή της κοινότητας. Έκείνο όμως που τον κάνει ενδιαφέροντα είναι ή ειλικρί-νεια του, ή έλλειψη κάθε προσπάθειας να κρυφθί ή να δειχθί διασκεστικός από κείνο που είναι. Προστομασία για να εμφανισθί δεν κάνει καμιά, και γι' αυτό όπως μάς κουδένταζε στο καφεείο, έτσι άπαράλλα-γα μάς κουδένταζε κι' άπάνω στη σκηνή, είτε παίζοντας κάποιο όλο σε όργο του, είτε άπαγγέλλοντας πρόχειρους στίχους πέσει στην «Μάντρα»...

Μιά άλλη άρεση που δεν την βόρσκε συχνά σε ρωμή, είναι ότι δεν έχει άπτή την αμύληση, την άροδιστική σιλοδοτία. Παί-νει τό μπαστούνάκι του και πάζι σιγά, πολύ σιγά, και σεργιανίει εδώ και κεί γωρίς να τρέψη και να λαχανιάση. Αυτό τό λαχανία-μα δεν θά τό βόρκε ούτε στη ζωή του, ούτε στο όργο του. Άπόδισή ο ήθοιστικός γα-ρακτάρς που έχονμε όλα τα όργα του. Η ζωή των απλών ανθρώπων τον ένδιέσσε πιο-τερο, κι' όχι έκείνους που ήσαν σκεπασμένοι από κορφή ως τα νύχια με τό γιοκενητή-μένο ρούχο της επιτηδεύσεως. Κι' έβινε στην ήθογραφία πιστός, την έποχή που γα-λούσε ο κόσμος από την έπίδραση της κοινω-μολογίας. Μπορεί νάμαι από τολμηρός στή- ιδέες από τον καθένα, και γάναι τολμηρός όχι μονάχα με λόγια. Αυτό όμως δεν τον κά-νει να τρέψη πίσω από την μάδα όταν βελή να τραγουδήση στής άγάπης του. Με ξένο τραγουδιστή, με ξένη κιθάρα και ξένα κόλυ-βα δεν ξεραμτώνει αυτός. Του σπάνουε ή δική του δύναμει, και προχωρεί μ' αυτές. Γι' αυτό στα όργα του περισσότερο τον κα-τευθύνει ή καρδιά, τό αίσθημα, παρά ο γού-σος. Αυτός μάλιστα τόλλες φορές σπαίνει. Μιά άκορη άπόδισή αυτός που λέω είναι ή μετα-φράσις του. Άν τον καθενός μας μονάχα ό-μους, θά μετέφραζε άάδα, ότι λέγει, ότι τόβινκε οι έχόδοτες κι' οι θεατρώνες. Πο-τές όμως δεν τόκαμε αυτό. Για τόσο και ή μεταφράσις του είναι λιγοστές άλλα καλές. Ποτές μου δεν θά ξεγάσω τό όργο του Γκρό-μλινγκ που έχει μεταφράσει ο Παντελής. Τό μετάρρας γιατί τ' άγάπησε, τό μετάρρας γιατί τόκας αυτός, τό μετάρρας γιατί έ-λεις να μεταφρασθί μόνον από άνθρωπο που θά τό πλάσσει με άγάπη, με καρδιά, και όχι με έσθη νόηση. Και γι' αυτό είχε την έ-πιτυχία που είχε.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

FRÉDÉRIC BOUTET

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Μέσα στο άτελλέ της του Μονπαρνάς, η Λάλα Ίδερστάντ, μία νέα γυναίκα με ξανθά μαλλιά, με πελώρια μάτια μακιγιαρισμένα με μαύλες, με ένα στομάχι κόκκινο ηλεκτρικό, μέσα σ' ένα πολύχρωμο κιμωλό καθόταν μπροστά σ' ένα καβάλτο κ' έρχιχνε αδιάφορα μ' ένα πινέλο τα χρώματα πάνω σ' ένα τελλάρο.

Αυτά όλα δείχνανε τουλάχιστον πως γινόταν για το πορτραίτο του κ. Φίλιππου Μοδουαζέν που ήταν καθισμένος απέναντί της, μ' α' αποτελέσματα δεν δινανε την παραμικρότερη ιδέα των χαρακτηριστικών του κυρίου αυτού, ωραίου ανδρός, άλλωστε, καμιά τριανταριά χρονών, κομψού και πολύ συμπαθητικού. Έξ' άλλου, κανένας από τους πίνακες της Λάλας Ίδερστάντ που στολίζανε τους γκαρζόν τοίχους του άτελλέ δεν είχαν υμνότητα με τίποτα το γήινο.

Το σούρουπο έπεφτε. Η Λάλα έπαινε πιά να ζωγραφίζει. Ο κ. Φίλιππος Μοδουαζέν την έβλεπε, όταν εκείνη την στιγμή δυο νεαροί ζωγράφοι, συνάδελφοί της, υπήρχαν μέσα στο άτελλέ. Τότε ο κ. Φίλιππος Μοδουαζέν την αποχαίρεσε:

—Λοιπόν, αγάπη μου, θα φάνε μαζί μεθαύριο, φημίσειν εκείνος στην νέα γυναίκα η δ' ποια τον συνόδευε ίσαμε τον προθάλαμο.

—Ναι, χρυσέ μου φίλε, αποκρίθηκε εκείνη χαϊδεύοντάς τον το μάγουλο μ' ένα χέρι λευκασμένο από της μπογιές.

Κάτω στ' όροφο, ο κ. Φίλιππος Μοδουαζέν βόρκε τ' αυτοκίνητό του. Έπειδή η άφιξη των επισκεπτών τον έδιωξε πρόωρα από το σπίτι της γοητευτικής καλλιτέχνιδος, έτοιμάζονταν να πάει για ψώνια. Ήταν άλλωστε η τελευταία μέρα του χρόνου, είχαν άκομη να στείλν μερικά άνθη και έπειτα θα επέστρεφε νορίς σπίτι του για το γένμα αυτό θύκανε μεγάλη ευχαρίστηση στη γυναίκα του.

Φτωχή μικρούλα Μαντελέν! Έκείνος την συλλογίζονταν πάντοτε με συγκίνησι και συμπάθεια άμα έφτανε από της φιλενάδες του. Έδω και έφτα χρόνια που την παντρεύτηκε, την άπατοσε ταυτικά με διάφορες γυναίκες... Κι' όμως η γυναίκα του ήταν διαφορετική μέσα στην θεληματική της μετροφοροσύνη, και του ήταν απόλυτα άφοσιωμένη, τελεία σύντροφος που τον ξεκούραζε, θανιασία νοικοκυρά και άσχηχη γυναίκα του σπασιού. Ναι, μ' άναυ ποτός στη γυναίκα του ήταν πάνω από κάθε ικανότητα του κ. Φίλιππου Μοδουαζέν.

«Άλλωστε, είχε την αφέλεια να θέλη ν' αποζημιώσει τις άπιστιες που εκείνη άγνοούσε παρουσιάζοντας διαρκώς ως ένας σίγγος προσεχτικός, ευχάριστος και πρόσοχαρος. Μήπως δεν έξεραφίλε έτσι την ολοκληρωτική ευνυχία της γυναίκας του; Τι έβλαπτε να φροντίσι κ' αυτός για της δικές του εφήμερες μικροευνυχίες;

Ο Φίλιππος έκανε τα ψώνια του, πέρασε από την λέσχη του, έστειλε στ'όν έαυτό του μιά ψευτική είδοποίηση για το μεθαύριο βράδυ (για να βρή έτσι μιά δικαιολογία που θύλασε στο γένμα με την έλκυστική Λάλα) και επέστρεψε σπίτι του φέρνοντας για την Μαντελέν ένα μπιζού και λουλούδια.

—Η κυρία είναι μέσα; ρώτησε εκείνος την υπηρέτρια.

—Όχι, κυρία, η κυρία βγήκε πρό μιάς ώρας. Της τηλεφώνησε η αδερφή της κυρίας... Μια από της άνεμοιλες της κυρίας έχει περικό 39 βαθυμούς... Και η κυρία έφυγε πολύ βιαστικά.

Ο Φίλιππος πέρασε στο μικρό σαλονάκι, ένα δομάτιο όπου άγαποσε να μένη η Μαντελέν. Πλησιάζοντας σ' ένα τραπέζι για ν' αποθέσι εκεί τα λουλούδια του, είδε ένα σουμαίν και ένα συλογράφο. Η Μαντελέν χωρίς άλλο θα έγραφε την στιγμή που την

καλέσανε στο τηλέφωνο, από την άρρωστη. Πήρε τον συλογράφο για να γράφει τ' όνομα της γυναίκας που πάνω στο σκέπασμα της μπιζουτιέρας που είχε φέρει μαζί του. Έστερωότερα άνοιξε το σουμαίν για να γράφει ένα στυλόχαρτο και βόρκε εκεί μέσα ένα γράμμα που είχε το γράμμα της Μαντελέν και που άρχιζε έτσι: «Μικρή μου Μισελίν...»

«Α! ναι, η Μισελίν αυτή ήταν η παιδική φίλη της Μαντελέν, η όποια παντρεύτηκε λίγο πριν απ' αυτήν, έμεινε στην επαρχία και έρχότανε σπανίως στο Παρίσι, ούτως ώστε ο κ. Μοδουαζέν την έγνωσε ελάχιστα. Η έξερε ούστόσο πως η Μαντελέν γεννάει είχαν διατηρήσει η μία για την άλλη μιά πολύ

Η Λάλα καθόταν μπροστά σ' ένα τελλάρο κ' έρχιχνε αδιάφορα πινελιές.

ζωική άφοσίωσι και άλληλογραφούσαν ταυτικά. Σχεδόν άβελά του ο κ. Μοδουαζέν διάβασε την πρώτες άράδες του γράμματος της γυναίκας του, είδε μ' έκπληξι τ' όνομά του, ξαναδιάβασε άκόμη λίγο, διάβασε ίσαμε το τέλος...

«Μικρή μου Μισελίν, έγραφε η Μαντελέν, να το πρώτο μου γράμμα αυτής της χρονιάς, που το περμένεις όπως περμένει κ' εγώ το δικό σου, το γράμμα όπου ν' άναφέρουμε με κάθε ειλκρινεία, σύμφωνα με την υπόσχεσι που δώσαμε άμα χωριστήκαμε, όλα σου μ' άς έχουν συμβή κατά το διάστημα της χρονιάς που πέρασε.

» Έμένα δεν μου συνέβηκε τίποτα το άξιοσημείωτο. Η μητέρα μου είναι πολύ καλά, η αδερφή έπίσης, όπως και ο θανιαμός σίγγος της. Η δυν μου άνεμοιλες είναι πολύ χαριτωμένες. Τα λατρεύω, έξερεις, αυτά τα παιδιά!... Όσο για τον Φίλιππο, τον δικό μου άντρα, τον δικό μου, αν μπορώ να το πω αυτό! —είναι έπίσης πολύ καλά στην ύγεια του, δόξα νύχ η Θεός, δ' άγαπημένος μου άντρούλης! Και έξακολουθεί να είναι πάντα... ο Φίλιππος μου!... Έξακολουθεί να με άπατά με την ίδια μακαριότητα, βέβαιος

πως εγώ δεν ξέρω τίποτα και ότι θα πέθαινα αν το μάθαινα. Η αφέλεια του είναι πράγματι συγκινητική. Έκείνος είναι πάντα θαυμάσια πεπεισμένος πως πιστεύει στην «εραυδής της λέσχης» που τον κρατούνε ίσαμε της πρώτης ώρας και στα γεγνημένα υποθέσεων που τον άπασχολούν μ' η και δυο φορές την εβδομάδα. Έκείνος έξακολουθεί να μ' άποζημιώνει για της χαριτωμένες του άπιστιες —που της άγνοώ όπως νομίζω— περιβάλλοντάς με με άπειρες φροντίδες και κάρωντάς μου διάφορα μικροδώρα, που μαρτυρούν της τύψης της συνειδήσεώς του. Έγώ τον άφίνο να κάνη δυο θέλα. Έκείνος είναι βέβαιος πως η έγνοιας του σπασιού μου και η συντροφιά της μητέρας μου, της αδερφής μου και των άνεμοιλών μου, είναι άρκητές για την ευνυχία μου, χωρίς να μιλώσω με πιά για την ευνυχία που τον έχω άντρα αυτόν, τον Φίλιππο!... Έγώ τον άφίνο να το πιστέψω αυτό... Όλα πάνε λοιπόν θαυμάσια... Ώστόσο έμεινε μ' άποζημιώσει μ' άποζημιώσει... Έξερεις ότι έδω και δυο χρόνια, η Χέττυ Χούρν, η μικρή χορευτιούλα του μουζικ-χόλ, για την όποια σου μιλώσα, άντικαταστάθηκε στην ευνυχία του έκατομυροούχου σίγγου μου από την Γκλόρια Βάνς (γέννημα-θόμα του Μπατινιόλ), κινηματογραφική άστέρη. Αυτή λοιπόν, έδω και λίγους μήνες παρεχώρησε την θέσι της σε κάποια Λάλα Ίδερστάντ, ζωγράφη. Λοιπόν τώρα ο Φίλιππος δεν χορεύει πιά, δεν άσχολεύεται πιά με το σινεμά, και μόνον η ζωγραφική δεσμεύει την προσοχή του, και άγορεύει δλοένα κάτι φρικιαστικές μοντζούρες που του άπαγορεύουν άλλωστε να της κομίσση, πράγμα που τον άναγκάζει να με μεταχειρίζεται με μιά έπαική περιφρόνησι, θεωρώντας με άνικανη να καταλάβω της «καλές τέχνες».

» Αυτά λοιπόν μικρή μου Μισελίν... τίποτε νεότερο, όπως βλέπεις... Όσο για μένα... Έ, λοιπόν! πάντα τα ίδια... Όλα έξακολουθούν... Καταλαβαίνεις; Κι' ευνυχί μου να έξακολουθήσουν όλα...»

Το γράμμα σταματούσε εκεί, κομμένο προφανώς από το τηλέφωνο της άρρωστης άνεμοιλάς.

—Τι σημαίνει λοιπόν αυτό; Τι σημαίνει αυτό; έπανελάμθανε ο Φίλιππος, που δεν κατόρθωνε να συγκεντρώσει της σκέψης του, τόσο μεγάλη ήταν η έκπληξι του.

«Όστε λοιπόν η Μαντελέν τάξερε...» Η έξερε της άπιστιες του και λίγο της έκοψε γι' αυτές!... Δεν ήταν λοιπόν η μικρή τυφή γυναικούλα, η άγνη, άφοσιωμένη, γεμάτη θανιασμό... Έκείνη ήταν... Τι ήταν λοιπόν; Τι σήμαναν αυτά τα λόγια της όδλα έξακολουθούσαν;

Ο Φίλιππος θα παρηγοριότανε βέβαια, αν τα μάθαινε όλα η γυναίκα του και επέφερε γι' αυτά. Μα τότε ήταν άνυπόφορη η άδιαφορία της... Κυρίως όμως τον έφραχνε από τη σύννερα εκείνο το μυστηριώδες —και πολύ άποκαλυπτικό ίσως— «όλα».

Την στιγμή εκείνη η Λάλα Ίδερστάντ με τα χοντρά μαλλιά, τα ματιά μάτια και την φανταστική πυξίδα της δεν είχε καμιά θέσι στο ενδιαφέρον του. Έν τ'ό μεταξύ έλασε βιαστικά το σουμαίν. Άκουσε τα θήματα της Μαντελέν που είχε νύχτα, δεν ήθελε να της δείξη πως διάβασε το γράμμα. Κι' από τώρα και στο έξης δεν θα προσπαθούσε πιά να κρύψη της άπιστιες του, μ' ά να ξεδιανύει το βασανιστικό αίνιγμα αυτού του «όλα», του όποιου η Μαντελέν ποδοίσε τόσο την συνέχεια...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Συνεχίζουμε και σήμερα την διήγηση των περιπέτειων απανών έρωτικών έπιστολών που εφύρθησαν μέσα στις άποσκέυες του σοφού άμερικανού συλλέκτη άδεντικών προτοτύπων Άντρεύ Χάρου Σόν, που πέθανε πριν τέσσερις μόλις μήνες στη Βαγδάτη από κίτρινο πυρετό.

Ο ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΑ ΙΟΥΛΙΑ

(Σημ. Η έπιστολή αυτή βρέθηκε κεντημένη στο χέρι σύρμα και μαργαριτάρι έπάνω σε πορφύρα, και κλεισμένη σε άσημένια θήκη σ' έναν τάφο, στα περσικά της Ρώμης).

«Λατρευτή μου μάγισσα,

Σε μιά στιγμή ύστερη της ιδιοτροπίας σ' έδιωξα από την Ρώμη, γιατί καταλάβαινα πως άρχισες να έξασκη κάποια άκατάληπτη έπιπορά έπάνω μου. Σήμερα μετανοιωμένος ξαναρχίζω μόνος να σε προσκαλέσω από την έξορία σου, γιατί χωρίς έσένα η ζωή μου είναι έξω ένος ορόου χωρίς ήλιο και χωρίς νερό...»

Τίποτα δεν μ' ευχαριστεί πιά. Όχι η πομπή που διοργανώνουν για μένα οι αλλοί μου, ούτε η πανηγύρις και τα συμπόσια, ούτε τα άφάνταστα δώρα μέσα στα όποια έφριξα τα νεύατα μου.

Ευνύω και σε θυμώμαι, κοιμώμαι και σε βλέπω στα όνειρά μου, μεθώ και σε βλέπω πλάι μου, όργιζώ μ' είσαι μαζί μου. Και όμως μου λείπεις από παντού...

Τι δεν έκανα για να σε ξεχάσω! Ήπα το ποτήρι της ήδονης έως κάτω, και άκουσα όλη την Ρώμη να με φωνάζει έκφυλο. Δεν άπαρχει όργιο που να πέρασε από την τρελή φαντασία μου και να μ' άνα.

Έγώ ο Σίριος Ιερέας πλιν τρία χρόνια άκόμη, ντύθηκα σήμερα με χρυσοκέντητες πορφύρες, έβαψα με υμνίθια τα έφηβικά κάλλη, στεφανώθηκα με ρόδα, στολιστήκα με μαργαριτάρια περιδέρα, φόρεσα δαχτυλίδια με σμάραγδα και ορνυμίνια, άνέβηκα σε όλόγυρο διαμαντοστόλιστο άγμα που το σύραν έξη κατέλκυνα άλογα, και γύρισα όλη τη Ρώμη λέγοντας τον έαυτό μου ύπερτατο θεό της άτοκρατορίας.

Στολισμένος σαν γυναίκα της Άραβίας, διάταξα τα πλήθη να μνησθον την όριαστική λατρεία μου. Άφισα την διοίκηση του κράτους στην μάμη μου την Μαίσα, στην μητέρα μου την Συναμάδα και την θεία μου τη Μαυμάια, και δεν έκανα άλλο παρά να γλεντώ μέσα στα μεγαλοπρεπή παλάτια μου με όλους τους τρόπους, σαν τρελλός...

Έδοκίμασα όλες της ήδονές, της πιά άμαρτωλές, της πιά άνομες. Όργιασα με τους θωραύτερους και τους πιά οσμάλους άθλητές της Ρώμης, γλέντησα με της δυσωδότες έταίρες και σιλάδες της όρηλίου. Μένυσα με όλα τα πιά και με όλα τα πιά. Έπινε με τα χέρια μου στο πορφυροστόλιστο κρεβάτι μου της θωραύτερας από της σιλάδες μου την ήδονικότση στιγμή... Αισθάνθηκα το σπασμό της ήδονης ένομένο μαζί με τον τελευταίο σπασμό του θανάτου. Έκλαψα από πόνο κ' από ευνυχίση, και κλήσινα μέσα σε βουνό από μουσμένα ροδάνα για να σκουπίσω τα άμιατα και την άμαρτία μου...

Και δεν σε ξεχάσα, Ιουλία! Ο πόνος των άλλων δεν μ' έκανε να ξεχάσω τον δικό μου πόνο.

Ρίχτηκα στους πιά μεγάλους έξοφρενισμούς, έκανα της πιά ύστερης τρέλλες... Ένας βασιλιάς —θεός όπως έγώ, ένας όρατος έφηβος μόλις 17 χρόνων, ντύθηκα έταίρα και ποσοκάλεσα στο παλάτι όλες της έταίρες της Ρώμης και της ύλησας σαν σινάβελος, διδάσκοντας τις τα καθήκοντα του επαγγέλματος άναλκικά, άμιά, σαν να ελγα σπουδάζει στο πανεπιστήμιο του έμπορίου της άναυας.

Σε κάθε πηγή όργιων, σε κάθε μορφή ήδονης, η έφευρετικότητα μου ήταν άνεάντλητη.

Μά δεν μπόρεσα να ξεχάσω την αγάση σου, Ιουλία! Τίποτα δεν μ' άπαιε τόσο όσο η δική σου στήρησι. Όσο και αν με έπιμια

η μητέρα, η θεία και η μάμη μου, όσο κ' αν υποβλέπει τον θρόνο ο έξάδελός μου Άλεξάνδρος, όσο κ' αν ο λαός με λέει νύθο (πιά του Καρκαλά! Έγώ γελώ με όλα, και μόνος με τη δική σου άνάμνησι κλάω, Ιουλία...)

Όταν πάρσι το γράμμα μου που σου στέλνω με τον νεαρό δούλο, τον Βαλέριο, μη χάσης καρό έλα κοντά μου, φύγε από την Συρία!

Έλα να δώσω όλους τους άλλους έρωτες, έλα να με φέρσι στον άληθινό δρόμο της άγάπης! Για χάση σου θα πινώ όδες μου της έρωμένης! Θα στρώσω τον δρόμο σου με όραία νερά κομιά, για να δώσης εσύ μόνονα φλόγα και ζωή στην καρδιά μου...

ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ
—□□—
Ο ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΣΤΗΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

(Σημ. Η έπιστολή αυτή βρέθηκε γραμμένη σε πάπυρο μέσα σ' ένα άγινυτωκό τάφο στην Άλεξάνδρεια).

«Αγαπητή μου βασίλισσα,

Από τη στιγμή που μ' άποχαίρετεις στης όχθης του Βόρρα, δεν έχω να πολεμήσω

Κλεοπάτρα

μόνα τους Πάθους, αλλά και της δικής μου άήσυχης σκέψης, που σαν βόλη έχθρα κ' αυτές τρυπούνε την έρωτευμένη καρδιά μου.

Νάξερες πόσο παρόλογο λογιόμυ με δέχονταν από την στιγμή που σ' άφισα μόνη να πιά στον Ηρόδη για ν' ανεννοήθης για της χάσης που σου χάμισα στην Έρωτά θάλασσα! Έλνι τόσο η όμορφη και η χάση σου, που φοβόμυ κάθε άνθρωπο που σε πλησάσει. Κάθε έξη ματιά που σε βλέπει από μακριά, μου φαίνεται πως κλέβει ένα μέρος από την αγάση μου...

Θέλω να νικήσω, για να προσθέσω ένα άκόμη κόσμημα στο στέμμα της χάσης που βασίλευεις εσύ... Θέλω να έπιστρέψω τροποποιήσι για να σου φέρω καινούργια δώρα από της άνερες αυτές χώρες, κερδισμένα με το αίμα μου προς χάση σου. Θέλω να γύρισα νικήτης, για νάρθης να με παραλάβης στης όχθης του Νείλου με όλη την μεγαλοπρέπεια της πομπής σου, σαν όλη θεά Τσις... Θέλω να κατακτήσω τον κόσμο όλόκληρο, για να τον ρίξω στα πόδια σου, να τον πατήσης να

περάσης...

Είδα καλλονές σ' όλες μου της έστρατες, σ' όλα μου τα ταξίδια, είδα βασίλισσες κ' άρχόντισσες και κόρες του λαού και σιλάδες να με στεφανώνουν με δάφνες και να ράινουν με τριαντάφυλλα τον δρόμο μου.

Είδα της ξανθές πατριές της Ρώμης να μου γελούνε προκλητικά από τους έξωστες τους, είδα της μελαγχές κόρες της Συρίας να πέφτουνε λιπόθυμες στο διάβα μου! Είδα της όμορφες γυναίκες της Περγάμου, της Σινύνης, της Έφέσου, να μου δίνουνε υποσχέσεις άμέτερτης ήδονης, είδα την Όκταβία να κλάει στην Κέρκυρα και να προσπαθί να με κρατήσει κοντά της με τα πιά σαηνευτικά λόγια...

Και όμως, όλους αυτούς τους θωαύμους δεν τους λογαριάζω για τίποτα μπροστά στην αγάση τη δική σου, τη ματιά τη δική σου, το χαμόγελο το δικό σου, την γοητεία της φωνής σου, θεά και βασίλισσα!

Αναλογίζομαι από τώρα της όμορφης στιγμής της έπανάδου, όταν ντυμένη την βασιλική άλουργίδα σου, στολισμένη με περσικά και διαμάντια και χρυσαφικά, θα έρθης με όλη την μεγαλόπρεπη συνοδεία σου να με παραλάβης στην όχθη του Νείλου.

Το λιμάνι της Άλεξάνδρειας θα άντηξη από φωνές θωαύμους και νίκης, τα πλοία στολισμένα με στεφάνια και πορφύρες θα χάνονται μέσα στους καπνούς του λιμανιού, τα νικητήρια τοαγούδια του λαού θα άνεβαίνουν στην κορφή των Πυραμίδων, οι λεγώνες των στρατιωτών θα δρόντανε χαμίσματα, και όμως εγώ από όλους αυτούς τους θωαύμους δεν θα βλέπω παρά μόνον έσένα, δεν θα άκούω παρά τη γλυκιά φωνή σου, όραία κόρη του Πολεμάνου...

Θυμώμαι άκόμη σαν δνείνο την πρώτη μας συνάντησι στα νερά του Κύνου, όταν σαν όλη Άφροδίτη, έαπλωμένη μέσα στο χρυσόπυρνο καράβι σου, κάτω από την χρυσοκέντητη σιλάδα άνάμωσα σε νύμφες και έρωτες και νεράιδες και γάρτες. Ήρθε για να με πομπαντήσης, βασίλισσα της δυσωδίας, έσύ μόνονη! Τ' άσημένια κομιά άνοιγαν τον όργό δρόμο του ποταμού της Κιλικίας με το ρυθμό των αλλών, και η πορφύρα των ιστίων άναυαζούσε έπάνω στα κίματα.

Κι' ήρθε σαν βασίλισσα και σαν έρωμένη, να κατακτήσης για πάντα την άπόρθητι ός τότε καρδιά μου, για να στήσης τον θρόνο σου εκεί άόμια, για πάντα...

Πόσες δυσωδίες μέρες από τότε! Και πόσες άξέχαστες νύχτες! Κλεοπάτρα! Έρωμένη και φίλη και σπασμένη και μάγισσα, άκόμη στη συντομία της έπιστολής και στης διασκεδάσεως μου, στα παιχνίδια και στα κινύματα μου, στα γλέντια και στης ήδονής μου... Έ, πιά έδώκαμε ζωή στη λέσχη των Άμυμπίων, καλή μου, και έμεις έδώκαμε πιά την όλη των σπασοπανουμένων...

Μονάτος τώρα από κάτω από τη σπηλιά μου, ένώ όλος ο στρατός άναυαίνεται, σου γράφω για να σε φέρνω με τον νού κοντά μου και να μ' άπαιε πιά με το λείπει.

Τίποτα δεν άξίζει τόσο όσο η συντροφιά σου, καλή μου! Καμιά μουσική δεν είναι άντάξια της φωνής σου, κανένα θέαμα δεν μπόρει να με κάνη να ξεχάσω την δική σου όμορφη.

Είδα δόξες στην Άθήνα, που με τίποτα δεν μπόρεσαν να μετρήσουν. Έβάρησα σε σιμύα με τους φιλοσόφους, παρηκολούθησα άγώνες που διοργανώθηκαν προς χάση μου, και ντυμένος ός Ήρακλēs και Βάχχος, έβα τους υμνιστές γάμους μου με την Άθήνα και Έλαβα 1000 τάλαντα ως ποσικα της θεάς σίγγου. Έλρησα φιλήδονα στην Έφεσο, μέσα σε καθαρώνες και όργιστρίδες, σε γυναίκες γυνές σαν Βαρυίδες και σε παιδιά μεταμορφωμένα σε Σάτυρους και Πάνες και σε μεθυσμένους στην άγκαλιά μου με φώναζαν Διόνισο.

Καμιά δύνας ήδονή, καμιά γλυκιά, καμιά άπόλαυσι δεν θα μπόρει να σβίση τη φλόγα της δικής σου αγάπης, λατρεμένη μου, άγαπημένη μου, γλυκιά μου...

«Αχ! Πότε θα γυρίσι πιά κοντά σου, πότε...»

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΓΚΥ ΣΑΡΤΕΠΛΑΪΡ

ΕΡΑ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ...

(Τὰ προηγούμενα)

Η Φλαβία Κλαυδία εντὶν-ντε-κομ-κανὸν τῆς πυργοδεσποίνης τοῦ Μαλανκόντο, ἀκούει τὸν νεαρό καὶ ἄρρωστο βαρὺνο Πατρίκιο ντὲ Μαλανκόντο νὰ τῆς διηγῆται τὸν παράξενο θάνατο τῆς μητρίτης του.

14. (Ἡ συνέχεια)

ΕΡΡΙΕΙΑ μὴ ματιά γεμάτη τρόμο στὸν κ. ντὲ Μαλανκόντο. Αὐτὸς κατά-λοβε τί εἰσήμανε ἡ ματιά του.

—Οχι, ὄχι... εἶπε. Δὲν εἶμαι παρὰ νευρασθενικός μονάχα, καὶ μοῦ ἀρκεῖ αὐτό... Μὴ φοβόσαστε...

—Δὲν φοβάμαι, τὸν ἐβεβαίωσε σιγά... αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ εἶπατε... μοῦ φάνηκε τόσο παράξενο...

Αὐτὸς ἐξακολούθησε σὰν νὰ μὴ εἶχε δώσει προσοχή σὰ λόγια μου :

—Νά... ἔδω ἦταν... ὅταν πρωτόθρε στὸν πύργο τοῦ Μαλανκόντο, ἀγάτησε ἀμέσως αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν τότε δικό μου, γιὰ τῆς ὥρες τοῦ ταπειναίου. «Θέλω νὰ μείνω στὸ δωμάτιο τῶν Νεράιδων» μοῦ εἶπε: «εἶναι τὸ ὁμοιωμένο ἀπ' ὅλα !...» Δὲν τῆς χαλοῦσα τὸ χατήρι... Τῆς ἔδωσα τὸ δωμάτιο ποὺ μοῦ ἔμεινε...

Ἦταν Δεκεμβρίου, θυμάμαι... Ὁ-λα ἦσαν ὀλοχρόνια, ὅπως τώρα... Ἡ Γκλάν-τις ἦταν λίγο ἀδιάθετη, καὶ δὲν γύριζε ἀπ' τὸ δωμάτιό τῆς κελὴν τὴν ἡμέρα... Εἶχε μείνει ἐξαπομένη σ' ἕνα ντιδά, κοντὰ στὸ τζά-κι... Δὲν φαινόταν γι' ἄρρωστη... Μόλις τὴν ἐντύπωση μᾶλλον—καὶ τῆς τόσα αὐτά—ἐνός μικροῦ παμπόνηρου κοριτοῦ, ποὺ θέλει νὰ τὸ χαϊδεύουν... Τῆς κρατήσαμε συντροφιά ὡς ἀργά, τὴν νύχτα... Ἡ Μπρίντα ἀποσύθηκε στὸ δωμάτιό τῆς. «Υστερὸς ἀπὸ λίγο σπρώχθηκε καὶ ἡ μητέρα μου καὶ, νευρική ὡς εἶναι πάντα, θέλησε νὰ διακόψουμε τὴν βενγέρα. Μόλις ἔφυγε, ἡ Γκλάντις, μετὰ τὸ ἀδύο ὥρες τῆς μετὰ παρακάλεσε νὰ βάλλω νερό σ' ἕνα ποτήρι καὶ νὰ οἷξω μέσα μερικὲς σταγόνες ἀπὸ ἕνα γιατρικό ποὺ εἶχανε πάντα δαν ἦταν ἀδιάθετη... Δὲν ἤξερε τὴν σύν-θεση αὐτοῦ τοῦ γιατρικοῦ, μᾶς εἶχε πῆ ὅμως διὰ τῆς τῆς δώσει ἡ παραμάνα τῆς, μὴ ἰ-θαγενὴς ἀπ' τὴν Ζεϊκούρη.

» Τὸ γιατρικό αὐτὸ ἦταν πραγματικὰ θαυματουργό· ἔφερε ὅμως νὰ προσέχη κανένας πολὺ στὴ δόση. Λίγες σταγόνες παραπάνω ἀπ' τῆς κανονικὲς ἂν εἶχανε, μπορούσε νὰ πᾶν μετὰ τὸν πειρὸν στὴν καρδιά...

» Ἐμείνησα τῆς σταγόνες ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ἡ Γκλάντις, μετὰ κάποια νευρικότητα, τ' ὁμολο-γῶ, γιὰτὶ ποίμενα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ με ξαναφανόζην ἡ μητέρα μου... Ὑστερα, εἰ-γα καὶ τὴν Γκλάντις κοντὰ μου, ποὺ μοῦ μι-λοῦσε γρήγορα, βιαστικά, λαχταριστά... Ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οὔτε στιγμή δὲν εἶχαμε μεί-νει μόνοι... Σπανίως καταφέραμε νὰ μείνω-με μόνοι... Μᾶς παρακένωναν, κοιφάκιζαν τί λέγαμε... Πρέπει νὰ σὰς πῶ πὺς ἡ μητέ-ρα μου δὲν συμπάσθεσε καθόλου τὴν Γκλάν-τις. Δὲν τ' ὁμολογοῦσε μὲν αὐτὸ, θαρρῶ δ... διὰ τὴν ἐξήλειε... Ὁ κορυφὸς τῆς πόθος ἦταν διὰ τὴν ζωὴ μου νὰ τὴν περνοῦσα ἀνά-μετα σ' αὐτὴν καὶ στὸν Γκῶ. Ἀν αὐτὸ πραγ-ματικὰ ἐπιθυμοῦσε, τώρα θάνα εὐχαριστή-στην...

—Ὁ ! Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ !... φώναξε. Δὲν εἶναι σποστό !... ἡ μητέρα σας σὰς ἀγα-πά... περισσότερο ἀπ' ὅτι νομίζετε.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκδηλώνει πολὺ ἄσχημα τὴν ἀγάπη της... Τέλος πάντων... Τὴν στιγμή, λοιπὸν ἀκούωδὸς ποὺ μετροῦσα τῆς σταγόνες μὴ-μὴ καθὼς πέρτανε ἀπὸ τὸ μπουκαλάκι στὸ ποτήρι, ἡ μητέρα μου ξανα-

μήκε μέσα στὸ δωμάτιο, μετὰ τὸ ἐχθρικό β-ως ποὺ εἶχανε πάντα δαν θρικόταν μαζί μετὰ τὴν Γκλάντις. Δὲν ξέφυγε τότε πὺς, τόπα-θα... Τάχα... Ἀραιοθήκη... Ἀφίσα—ἐπὶ ἕνα δευτερόλεπτο τῆς ὥρας—τὸ μπουκαλάκι νὰ γερῇ περισσότερο, καὶ πέσαν, μονομιάς μέσα στὸ ποτήρι, κόμποςες σταγόνες.

—Γκλάντις, φώναξε, μὴ μοῦ μιλᾷς !... δὲν ξέρω τί κάνω... φοβάμαι πὺς ἄρρωσα νὰ πέσουν πολλὲς σταγόνες... οὔτε ξέρω πὺςες ἔπασαν... Πρέπει νὰ ξαναοἷσω... Θέλω νὰ χύσω τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηρίου, αὐτὴ δ-μως μοῦ τ' ἀπαξε ἀπ' τὰ χέρια. «Μὰ ὄχι, μοῦ εἶπε, μὴν εἶσαι κοντός. Κι' ἂν ἔπασαν, μὴ-δὴν σταγόνες παραπάνω, τί τὸ κακό !... Δὲ θαρρῶσαι !...» Καί, παρ' ὅλες τῆς διαμαρ-τυρίες μου, ἄδειασε μονορούφι τὸ ποτήρι. Με-

—Κύριε ντὲ Μαλανκόντο, εἶπεν ἡ Φλα-βία, αὐτὰ ὅλα εἶνε πλάσματα τῆς ἄρρω-στης φαντασίας σας.

καθόλου μετὰ μερικὰ γλυκὰ λόγια, καὶ ἔφυ-γα... Τὴν ἐπομένη... ἔξερετε τί συνέβη... Ἡ Γκλάντις εἶχε πεθάνει... Ὁ γιατρός τοῦ Σαίντ - Ἀλφρὸς ποὺ τὴν εἶχε δὴ τὴν προηγου-μένη, δὲν ἤξερε τί νὰ βάλλῃ μετὰ τὸν νεκρὸ... Ὁ θάνατος ἦταν φυσικοῦ καὶ φυσικό-τατος, ἦταν ὅμως καὶ τόσο ξαφνικός !... Ἡ Γκλάντις εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς...

—Καὶ φαντασθήκατε !... —Ὁχι... ὄχι ἀμέσως... Ὁ πόνος μου γιὰ τὸν χαμό τῆς ἦταν μεγάλος, ἀράντατος, ἀ-νεπίστοτος... Δὲν μπορούσα, δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω... Ἡ Γκλάντις ἦταν τόσο νέα, Θεέ μου... τόσο ὀμορφα... Ἀργότερα, δαν συνήλ-θα κάπως... ἔπληρα τὸ μπουκαλάκι μετὰ τὸ μυστηριώδες φάρμακο σὰ χέρια... Δὲν ξέρω ἂν τὸ πῆρα μετὰ τὸν σκοπὸ νὰ τ' ἀναλύσω, νὰ δῶ τί δηλητήριο περιείχε... ἡ γὰρ νὰ τὸ πᾶ... Φαντάζεστε ὅμως τὴν κατάστασή μου δαν παρητήρησα καὶ δὲν εἶχε καθόλου γιατρικό μέσα !... διὰ ἦταν ἐντελὸς ἄδικο !... Ὁλο-τὸ μπουκαλάκι εἶχε χυθῇ μέσα στὸ ποτήρι με-

τὸ νερό... Ὁλο... Κι' ὅμως, θυμόμουν καλὰ, πὺς δαν τὸ εἶχα πάρει, τὴν προηγουμένη νύχτα, ὑπῆρχε ἀρκετὴ ποσότης ἀκόμη... Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν !... Δὲν τῆμαθα... Ποτέ μου δὲν θὰ τὸ μάθω αὐτό...

—Καὶ εἰστε βέβαιος πὺς κανένας δὲν εἶχε μὴ μέσα στὸ ἐλκωματὸ τῶν Νεράιδων !... Πὺς κανένας... κατὰ λάθος !...

—Κανένας δὲν μήκε μέσα στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τῆς ἡμέρας... Ἐξ ἄλλου, ἡ Μπρίντα ποὺ ἔμενε μόνη στὸ πάτωμα αὐ-τό, δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα τὸ ὑποπτό... οὔ-τε τὴν εἶχε καλέσει καθόλου ἡ Γκλάντις... Ἡ Γκλάντις πέθανε τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν... καὶ δαν, τὸ πρῶτ, δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς, ὁρῶ-σαν ἕνα ποτήρι ἄδικο, κανένας δὲν ἀνησύχη-σε, κανένας δὲν ἀναρωτήθηκε τί νᾶχε πῆ ἀ-ραγε...

Ἐντελὸς ἀναίσθητος, γιὰ νὰ τὸν συνεφέ-ρω κάπως, γιὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ νοιώσῃ πόσο τὸν συμπονοῦσα, ἀκούημπα τὸ χέρι μου πᾶ-νω στὸ δικό του.

Αὐτὸς ἀνατόχισσε. —Αὐτὰ ὅλα δὲν τᾶχω πῆ ποτέ, σὲ κανέ-να... εἶπε. Πρακτικὸς, μὴ ὁμολογία μου δὲ θᾶχε καμμιὰν ὀφείλεια...

—Βέβαια, εἶπα, εἶναι ὅμως μερικὰ πράγ-ματα ποὺ δαν δὲν τὰ πῆ κανένας, νὰ ἔλα-φρωθῇ, ὑποφέρει πολὺ... καὶ σιγά-σιγά, τὰ μεγαλώνει μετὰ τὴν φαντασία του, τὰ μεταβάλ-λει σὲ τρομακτικὸν ἐπιτάχυνση... Γιατὶ δὲν ἀ-νοίγατε τὴν καρδιά σας σὲ κανένα !

—Σὲ ποῖον ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου !... Στὴν μητέρα μου !... Ἀ ! Ἡ μητέρα μου... ἂν ἔξερατε... Μετὰ τὴν πῆρα, ὑπέ-φερε ποὺ αὐτὴ ἔβλεπε νὰ ὑποφέρει, ἔκλαιγε γιὰ μένα... καὶ ἡ μητέρα μου δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ γιὰ τὴν Γκλάντις... Στὴν Μπρίντα νὰ τὰ πῶ ὅλα, νὰ ἔλαφρωθῇ καθὼς λέτε !... Ἡ Μπρίντα, βέβαια, εἶχε πονέσει πολὺ γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀδερφῆς τῆς... Ὁ πόνος τῆς ἦ-ταν μεγάλος ὅσο καὶ ὁ δικός μου... καὶ ἴσως πᾶ ἄγριος, μάλιστα... Ἐπὶ κάμποσον καιρὸ εἶχα τὴν ἐντύπωση διὰ τὴν μητέρα μου καὶ ἐγὼ τῆς ἐφάρμακα φρένη... Ἀργότερα, ἡσυχᾶς κάπως, καὶ ἑαυτοῦσε νὰ νοιώ φρονέται φι-λιά, ὅπως ποῖν... Πὺς νὰ πᾶν νὰ τῆς πῶ ὅμως : «Τὴν ἀδερφή σου, ποὺ τόσο ἀγαποῦ-σε, τὴν ἀδερφή σου, ποὺ ἐλάτρευα καὶ ποὺ κλαίει τώρα μαζί, ἐγώ... ἐγὼ εἶμαι ποῖν...»

—Κύριε ντὲ Μαλανκόντο, τοῦ εἶπα. Αὐτὰ ὅλα ποὺ μοῦ εἶπατε εἶναι, εἶμαι βέβαια γι' αὐτὸ, πλάσματα τῆς ἄρρωστης φαντασίας σας μονάχα, τὰ ὅποια πρέπει μετὰ τὸ πῶ ν' ἀποδιώξετε...

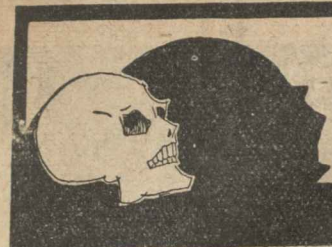
Προσπάθησα ν' ἀποδιώξω μετὰ τὴν ἀπλοῦ-στατη λογική στὸν βαρὺνο Πατρίκιο, πὺς δὲν ἦταν δυνατόν νᾶν οἷξε τόσο περισσό-τερο γιατρικό μέσα στὸ ποτήρι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἀμέσως...

—ἴσως νᾶχτε δική μου... μοῦ εἶπεν αὐτός. «Εἶσαι λέω καὶ ἐγὼ καμμιὰ σοφὰ στὸν ἐαυτό μου γιὰ νὰ παρηγορηθῶ... Μοῖ φάνεται καὶ μένα ἀδύνατο νὰ...» Ἐξαφνα, ὅμως, ξαναβλέ-πον τὸν ἐαυτό μου κοντὰ στὸ τζάκι, μετὰ τὸ μπουκαλάκι στὸ χέρι, καὶ τῆς σταγόνες νὰ πέ-στω... νὰ πέσω τὸν... Ὁ ! Εἶναι τρομέ-ο !... Εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇτε τί ὑπο-πέσοι... Ζῶ μέσα σὲ μὴ κόλαση...

Ἐσώθησα λίγο καὶ ὕστερα, μετὰ σιγανὴ φωνή, ἐξακολούθησε :

—Τώρα τὰ ἔξερατε ὅλα... ἔξερατε τί εἶναι αὐτό, ποὺ με λιώνει, ποὺ με πεθαίνει σιγά-σι-γά, ἕνα νόσος τόσο... Στὴν ἀσθένει, ἡ σκέψις τοῦ παιδικοῦ μου, τοῦ μικροῦ μου Γκῶ, με κοίταξε ἀπ' τὴν ἀποτοκονία... Κατόπιν... μοῦ εἶπε ἡ δύναμις... τὸ θάρος... Δὲν ἔγω-τόρα τὴν δύναμις οὔτε καὶ ν' αὐτοκτονή-σω !... Ὑστερα... Ὑστερα ἤσχατε σῆς...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

BRUNO CORRA

ΟΤΑΝ ΖΥΓΩΝΟΥΝ ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ...

Νά ἦταν τάχα, ἐπειδὴ ἐνοιοθε πὺς εἶναι τριάντα ἐννιά χρονῶν καὶ πὺς ἡ ὁμορφιά τῆς θὰ χαθῶν σὲ λίγο ὁριστικά ! Ἡ μήπως ἡ ἔξυπνη Ἐδὴθ σκεπτόταν διὰ τὸ βαρὺν με-σα μπορούσε ἀκίνητα νὰ κινή ἕνα μικρὸ πα-ραπάτημα ! Ἡ μήπως τέλος ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πραγματικὸ ἀσθένεια ! Ἡ Ἐδὴθ ἔδετε στὸν ἐαυτό τῆς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ὄχι γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, βέβαια, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἔβγα-ναν ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς.

Τῆς τελευταῖες μέρες στὸ Λονδίνο εἶχε τοῦ κόμου τῆς δουλειᾶς. Καὶ στὸ Κάιρο, τὴν περι-μεναν σὲ λίγο μαζί με τὸν ἀντρα τῆς ἕνα σω-ρὸ σκοτούρες. Ἡ Ἐδὴθ εἶχε λοιπὸν τὴ γνῶ-μη πὺς θάπρεπε νὰ χαρῇ τὴν προσωρινὴ ἐ-λευθερία τῆς κατὰ τὴν διάκρισι τοῦ ταξι-διοῦ. Καὶ τὸ κάτω-κάτω, ἂν ὁ Χάρου, ὁ ἀν-τρας τῆς, εἶχε διορθῇ στὸ Κάιρο, σὲ μὴ τόσο καλὴ θέση, αὐτὸ τὸ χροστούσε μᾶλλον στὴν δική τῆς δραστηριότητα καὶ στὴς κοινο-νικὲς σχέσεις τῆς, καὶ ἀκόμα στὸ γεγονός, πὺς τὸν εἶχε βοηθήσει χρόνια ὡς ἰδιαίτερα γοητευτικὸς τὸν.

Ἀν, προτοῦ μὴ στὸ βαρὺν, τῆς ἔλεγε κανένας στὸ Λονδίνο πὺς ὕστερ' ἀπὸ δέκα ὥρες θάναε κόρτε στὸ κατάστημα μ' ἕναν νεαρό Γάλλο, ἡ πὺς μετὰ τὸ δείπνο, πάντα στὴ γέφυρα, θὰ ἐπέτρεπε σ' ἕναν κῆρυ, ποὺ μὴ πᾶς ὥρες εἶχε γνωρίσει, νὰ τῆς φιλή μετὰ τὴν ἡμέρα τὸ χέρι, ἡ τέλος ὅτι τὴν νύχτα θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὴν κοκέττα τῆς γιὰ νὰ κλειδίσῃ τὴν πόρτα τῆς καμινᾶς τῆς, ἐπειδὴ φοβόταν πὺς, ἂν ἐκείνος ἐρχόταν κρυ-φὰ νὰ τὴ βοῇ, αὐτὴ δὲν θάχε τὴν δύναμι νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ, ἂν τῆς τᾶλεγε κανένας δι' αὐτὰ, σίγουρα ἡ Ἐδὴθ θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν.

Κι' ὅμως τώρα, κάθεται ξαπλωμένη στὴν κοκέττα τῆς καὶ βλέπει μετὰ ἀγανάκτησιν τὴν κλει-δομένη πόρτα. Εἶναι βέβαια πὺς ὁ Ἀλμπέρ Γκερέν, ὁ νεαρός ζωγράφος ποὺ γνωρίσε μετ' αὐτὸν, θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ μὴ κρυφὰ στὴν καμινά τῆς. Ἐκείνος πηγαίνει στὸ Σιάμ καὶ ἡ Ἐδὴθ συλλογίζεται : «Εἴγῳ θ' ἀποβιβασθῶ στὸ Πόρτ-Σάιτ καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναδῶ ποτέ. Ὅτι καὶ νὰ γίνῃ τώρα μεταξὺ μας, θὰ μείνῃ παντοτενὰ θαμμένο...»

Ἐγὼ συλλογίζεται αὐτὰ, τὸ μπροντζίνω γε-ροῦ τῆς πότας σαλεύει. Μὰ δὲν διστάει τώρα πᾶ καθόλου. Ἡ Ἐδὴθ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν κοκέττα τῆς, φορεῖ τῆς παντόφλες τῆς καὶ ἐκκλιδομένη τὴν πόρτα. Ὁ Ἀλμπέρ Γκε-ρέν, φορώντας μὴ γαλᾶζια πιτζάμα, γλυστοῦρ μέσ' στὴν καμινά τῆς...

**

Ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη, ἡ τρολλὴ περιπέ-τεια συνεχίζεται. Εὐτυχῶς, ἀπὸ τοὺς ἐπιβα-τες τοῦ βατοριοῦ ποὺ πηγαίνει στὴ μακρινὴ Ἀνατολή, μονάχα δὴν θὰ κατέβαινε στὸ Πόρτ - Σάιτ : ἡ Ἐδὴθ καὶ μὴ χοντρή Ὀλ-λανδέζα, ἴσως πενήντα χρονῶν, ἐμπόρισσα, ποὺ ὁ Ἀλμπέρ καὶ ἡ Ἐδὴθ τὴν βάφτισαν «κα-ρὰ-Γετροῦδης». Ἡ Ἐδὴθ λοιπὸν δὲν φοβᾶ-ται νὰ τὴν προσδοῇ κανένας στὸ Κάιρο. Λέ-γεται τὸν φίλο τῆς στὴν καμινά τῆς ὄχι μὴ τὴν νύχτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέρα.

Τὸ βαρὺν ἔγινε σὲ Πόρτ - Σάιτ. Σὲ τρεῖς ὥρες ἡ Ἐδὴθ θ' ἀποβιβάζονταν. Ὁ Χάρου θὰ τὴν περιμένει σίγουρα στὴν προκίμα. Ἡ ἰδέα πὺς σὲ λίγο θὰ θρικόταν μετὰ τὸν ἀντρα τῆς, τῆς ἔκανε τώρα πᾶ πῆλκωρη καὶ πᾶ ἥρεμη. Κλεισμένη μετ' αὐτὴν καμινά τῆς, ἡ Ἐδὴθ ἐτοιμάζε τῆς βαλίτσες τῆς, δαν κά-ποιος χτύπησε τὴν πόρτα τῆς. Φώναξε «ἐμ-πρός !», καὶ ἡ ἐκπληξὴ τῆς ἦταν μεγάλη, σὺν εἶδε μπροστά τῆς τὴν χοντρή Ὀλλανδέζα τὴν «καρὰ-Γετροῦδης», μετὰ τὴν ὁποία οὔτε μὴ

λέξη δὲν εἶχε ἀλλάξει σ' ὅλο τὸ ταξίδι.

—Ἀν δὲν κάνω λάθος, τῆς εἶπε σὲ ἀπαι-στή ἀγγλική, εἰσθε ἡ γυναῖκα τοῦ Χάρου Οὐ-έτγντ, γοητευτικὴ τῆς ἀγγλικῆς διοική-σεως στὸ Κάιρο. Ἡ ἀποσκευὴ σας δὲν ὑπό-κεινται σὲ κανένα τελωνειακὸ ἐλεγχό. Σὰς πα-ρακαλῶ λοιπὸν νὰ πάρετε καὶ τὴν μικρὴ βα-λίτσα μου μαζί μετὰ τῆς ἀποσκευῆς σας, γιὰτὶ διαφορετικὰ θ' ἀναγκασθῶ νὰ στείλω στὸν ἀντρα σας τρεῖς θαυμασιὰς φωτογραφίες, ποὺ σὰς πῆρα μετὰ τὸ κοντάκι μου τὴν στιγμή ποὺ θρικόσαστε στὴν ἀγκαλιά ἐκείνου τοῦ κρυ-οῦ...

Ἡ Ἐδὴθ ἔγινε κόκκινη ἀπ' τὸν θυμὸ τῆς. —Μὴ φοβάσθε, κυρία Οὐέτγντ, πρόσθεσε

«Υστερ' ἀπὸ δέκα ὥρες ἡ Ἐδὴθ ἔκα-νε κόρτε στὸ κατάστημα μ' ἕναν Γάλλο»

εἰρωνικά ἡ «καρὰ-Γετροῦδης». Ἡ βαλίτσα μου δὲν ἔχει κανένα διάβολο μέσα. Ἀπὸς δώδεκα καλὰ κομμάτια καὶ ἄλλα δώδεκα ἡσοῖ-νη. Αὐτὸ εἶναι ὅλο ! Ἡ μικρὴ βαλίτσα μου μοιάζει σὰν ἀδελφὴ μετὰ τὴν δική σας καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ τῆς ἀλλάξουμε τὴν ὥρα τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου. Λαθροπόνησέ ἐγώ, λα-θροπόνησέ καὶ σῆς. Ὅμως ὁ ἀντρας σας δὲν θὰ μᾶθη τίποτα... ἔχω πὺς εἶναι ἀσυνέ-ματὸ ποὺ κάνω, ὅσοις ποῖτε νὰ ζῆσῃ κα-νένας. Μετὰ καταλαβαίνετε πιστεύω...

Ἡ Ἐδὴθ, τρεμόντας, τῆς φώναξε : «Ἐξοί ! Ἐξοί ! Μόλις φτάσουμε, θὰ σὰς παραδοῦμαι στὴν ἀστυνομία ! Μὰ ἡ χοντρή Ὀλλανδέζα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τζάντα τῆς τρεῖς φωτογρα-φίες καὶ τῆς ἀκούημπα πάντα στὸ κρεβάτι τῆς Ἐδὴθ. «Σὰς ἀφίνω αὐτὰ τὰ τρεῖς ἀντί-πα νὰ τὰ δῆτε. Ὑστερ' ἀπὸ μὴν ὥρα θὰ εἰ-ναγροῦσι νὰ τὰ ποῦμε πάλι. Μὴ καθὼς πρό-πει Ἀγγλίδα σὰν καὶ σῆς, θέλω νὰ πιστέψω πὺς θὰ λογαριάσῃ πολὺ ἕνα σκάνδαλο...» Ἡ «καρὰ-Γετροῦδης» ὑποκλίθηκε καὶ ἐγκατέλει-ψε τὴν καμινά...

**

Ἡ Ἐδὴθ ἔβαλε ταραγμένη μπροστά τὸν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

καθόρεττὸ τὸ καπέλλο τῆς καὶ ὕστερα τὰ γάν-τια τῆς. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μῆλῃ στὸν πλοίαρχο, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ μετὰ τὸν ἀστυνο-μὸ τὴν ἀστυνομία. Ἡ ἀπέλεις καὶ οἱ ἐκδία-σμοὶ τῆς «καρὰ-Γετροῦδης» δὲν τὴν τρώμα-ζαν καθόλου. Ὁ Χάρου εἶχε τὴν καλλίτερη ἰδέα γι' αὐτήν. Δεκαεπὶ χρονῶν αὐτὴς μεί-νει πιστὴ, καὶ τὸ παραστράτημα τῆς μετὰ τὸν νεαρό ζωγράφο δὲν ἐρχόταν παρὰ μὴν ἀδύ-νατη σκία στὴν συνείδησή τῆς. Μ' ἕνα κίνημα περιφρονήσεως πῆρε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τὸν φά-κελλο μετὰ τῆς φωτογραφίες, ποὺ τῆς εἶχε ἀ-φίσει ἡ χοντρή Ὀλλανδέζα, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς ἐξετάζῃ μὴ - μὴ...

Ἦταν τρεῖς ἐστάνταν, σὲ τρεῖς διαφορετι-κὲς στάσεις τῆς μετὰ τὸ ζωγράφο Ἀλμπέρ Γκε-ρέν. Μοναδικὲς ἐπιτυχίες καὶ τὰ τρεῖ ! Ἦ-ταν ἀδύνατο νὰ πείθῃ τὸν σὺνιγὸ τῆς, ὅσο καὶ ἂν ἦταν μορφωτός, πὺς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ἀναγνὴ συνταξιδιώτῃ τῆς, ποὺ τῆς ἐ-πέτρεπε ἐξ ἀποδοῦ. Στὴ μὴ φωτογραφία, ὁ Ἀλμπέρ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μείση καὶ αὐ-τὴ φαινόταν καθάρα μετὰ ἀναγερμένο κεφάλι καὶ μετὰ πρὸς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔκτεταν σχε-δὸν ἕνα φλογερό, μεθυστικὸν φίλ. Πὺς ἦ-ταν δυνατόν ὁ ἀντρας τῆς νὰ πιστέψῃ σ' ἕνα ἀνόητο παραμῦθι τῆς ! Ἡ Ἐδὴθ σέφθηκε κάμποσο καὶ στὸ τέλος κατέλαβε τὸ κλειδί τῆς τῆς δὲν ἦταν καθόλου δικαιολογημέ-νη. Ἀπελπισμένη ἔπεσε πάνω στὴν κοκέττα τῆς, ἐνῶ τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν καὶ τὰ μάτια τῆς ἄνοιξαν νὰ δακρύουν. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἐδὴθ συλλογίστηκε τί εἶχε κάνει.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μὴν ὥρα ἡ «καρὰ-Γε-τροῦδης» ξαναῆλθε στὴν καμινά τῆς, ὁρῶκε τὴν Ἐδὴθ ἐτοιμὴ γιὰ διαπραγματεύσεις.

—Μὴ σκοτίζεστε καθόλου, κυρία Οὐέτγντ. Θὰ τὰ κανονίσω ὅλα μὴν μου. Σὰν ἀράξῃ τὸ βαρὺν θ' ἀνέβουν στὸ βαρὺν τρεῖς συ-νενοημένοι ἀχθοφόροι. Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς θὰ πάσιν τῆς διζέ σας ἀποσκευῆς, μαζί μετὰ τὴν μικρὴ βαλίτσα μου, ἐννοεῖται, καὶ θὰ πά-νε στὸ τελωνεῖο. Ὁ τρίτος θὰ πῇ τῆς ἡ ἀποσκευὴ μου καὶ τὴν βαλίτσα σας καὶ θ' ἀ-κολούθησῃ. Μοῖ δίνεται παρακαλῶ τὸ κλειδί τῆς σας ! Εὐχαριστῶ. Στὸ ἀποδοτικὸν αὐτὸ μοῖ γιὰ τὸ Κάιρο θ' ἀλλάξω τῆς βαλίτσες-μας. Οἱ δύο ἀχθοφόροι θὰ σὰς γνωρίσουν καὶ τὸ κλειδί σας. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦ-στατο...

Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἀπλοῦστατο. Ὁ Χάρου, μετὰ τὴν μάστα του, περιέπεσε τὴν Ἐδὴθ στὴν προκίμα, μὰ ἐκεῖνη τοῦ εἶπε σχεδὸν ἐπιτα-κτικά :

—Αγαπᾶτε Χάρου, πῆγατε στὸ σταθμὸ καὶ περιμένε με. Θὰ τὰ κανονίσω μὴν μετὰ τοὺς ἀχθοφόρους.

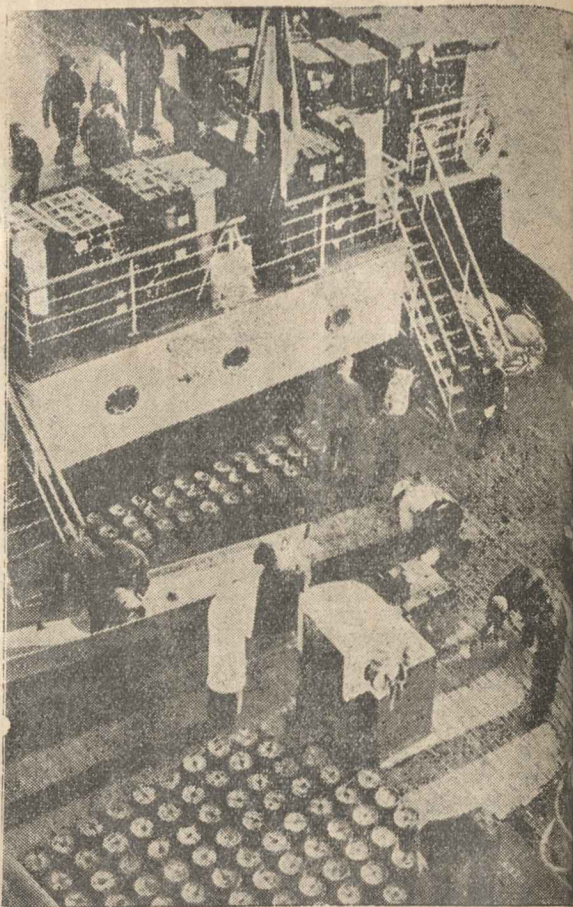
Καὶ τὰ κανόνισε, πρῶτα μὴν, σύμφωνα μετὰ τῆς οδηγίης τῆς «καρὰ-Γετροῦδης». Ὁστόσο, ὕστερ

Μία εξίσια πόδα «άν φάς» της Κάρεν Μόρλεϋ, του νέου αστέρος της Μέτρο Γκολντβίν. Είναι όλη ζωή, χαρά κι' αθωότητα.

Ή Τζάννετ Κούρου, που λαμβάνει μέρος σε περιπετειώδεις αμερικάνικες ταινίες, γυμνάζεται κατά πολύ παράξενο τρόπο. Ντυμένη ως κάου-μπόϋ, κάνει διάφορα παιχνίδια με το θρυλικό «λάσσο», με το οποίο οι αμερικανοί κυνηγοί συλλαμβάνουν τα άγρια άλογα της «πάμπας».

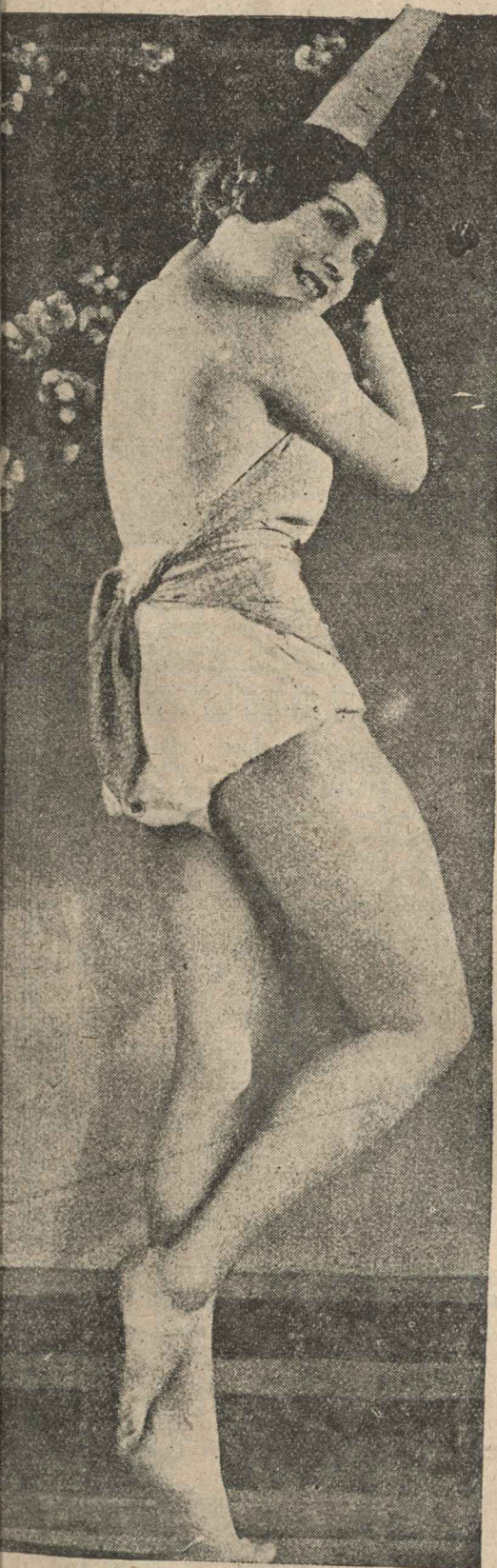

Τί φαντάζεσθε ότι περιέχουν τα κοσμάτια αυτά; Σαρδέλλες μήπως ή ταραμά; Κόψε άλλο! Περιέχουν στατα ράβδους... χρυσού που μεταφέρονται από μέρη του κόσμου στον λιμένα της Χάρβεϋ, δια να στα απορθήκηθη θησαυροφυλάκιο της Τρεσέξης της.

Ή φύσις είναι κάποτε παράξενη και εμφανίζει τη σκεδαστικές ανωμαλίες. Έτσι, ή καλή αυτή γρηγορήκε με... γένεια, και μοιάζει μάλλον σαν θάλασσα.

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ",
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΚΙ' ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ

«Εκείνος κι' Εκείνη»

Μία από της δέκα εικόνες εκτός κειμένου του ρομάντζου του κ. Ντόλη Νίκιτι «ΦΙΛΗΜΕΝΗ», που ενυπολόγησε αυτές της μέρις σε έκτακτη πολύτιμη έκδοση τριακοσίων ημερησίων αντιτύπων.

Οι γερμανοί «γυμνιστά» παρακολουθούν κάθε Κυριακή με μεγάλη επιλβεία και σοβαρότητα την λειτουργία που γράλλει ένας γυμνιστής ποιάς κάτω από τα δέντρα του καταλυισμού των.

Λουδομίλλα Γιακόβιεφ επιδεικνύει της όρμινής καμπύλης της στο καινούργιο φίλμ, «Μία νύχτα στο ξενοδοχείο».

Πρωτοχρονιάτικος μαργαρίτης

"Υστερ' απ' τόν Χριστουγεννιάτικον υποχρεώτην που δημοσιεύσαμε, στο προηγούμενο φύλλο, ιδού κι ένας άλλος πολύ επίκαιρος και τής... ώρας. Έχει άλιευθ' από την ανεξάντλητη πηγή των άγγελων της γωσσο-κακής Πατόνυ."

"Αναφορά αίτησεως πληροφροσύνης."

«Προς την ποστταμένην Μοισσαρίαν. Είς Πάτρως.

4 Περιλήψεις

Περ' αΐτησιν πληροφροσύνης διά κόπης, υπακοπής και τ' τοιαύτα.

Κείμενον:

"Έχοντας υπ' όψει τόν νόμον περ' απαγορεύσεως τυγχόντων παιγνίων άπό ενός και άπό έτέρου λαβόντες υπ' όψει ότι έργεται και πρωτοχρονιά, χρονιάς νέας κ.λπ.

Διά ταύτα λαμβάνω την τιμήν να περικαλέσω την ημετέραν σεβαστήν ποστταμένην Μοισσαρίαν όπως με διατάξη και κατά πως διαταγήθ' ή πράξη.

"Άλλη παράγραφος. Έξαιτούμαι όθεν να υ' εξουσιοδότηση τί να πράξω εις περιπτώσιν ιδιώνυμον και μη καθαρώς έκχωρζόμενήν άσαςως εν τώ νόμω.

Σηγήναι: "Ηγουν θέλω, κύριε, Μοισσαρίαν να έκαθαρίσθ' λιανά: Υπάγεται εις τυγχο-σά παίγνια υποκοπής και κόπης: Ο νόμος σαφώς καθορίζει και δέν εξηγεί άσαςως. Πε-ρί γραπτά έννοω, κύριε Μοισσαρίαν, και άπαγορεύω. Άλλά υποκοπής διαλαβάνει κα-τά τόν νόμον να τώ καταδώξη: Ομοίως δια-λαβάνει περ' κόπης:

"Αναμένοντες άσαςως οδηγίας και άμείους διαταγές.

Διατάχεται δέοντα.

Ευπειθέτατος

K. A.

υπονοματάζης και σταθμάζης

—□□—

Η πρωτοχρονιά στους Πέρσας

Οι Πέρσας έώταζαν την πρωτοχρονιά στην άσκαμότητα κατά τόν εξής άλλόκοτο τρόπο: Μόλις εξημέρωνε ή πρώτη Ίανουαρίου, έζώνιζαν τόν βασιλέα τους και άν τώ βάρος του ήταν άνωτερο τού βάρους τού πε-ρασμένου έτους, έκαναν, δημόσιες πανηγύ-ρεις και άντήλασαν άσπασμούς, επίνουσα αύτα και διάφορα άλλα δώρα. Άν τώ βάρος τού σώματος τού βασιλέως ήταν μικρότερο, τότε όλοι οι υπήκοοι του κλεινόταν στα σπί-τια τους και πενθοδσαν. Άν όμως ήταν τώ ίδιο, τότε ο καθένας ήταν ελεύθερος να έορ-τάσθ' ή να πενθώθ', αναλόγως των φιλοβα-σιλικών ή μισοβασιλικών του αισθημάτων...

ΕΝΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΧΑΝΕΙ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—'Απόψε δέν έχει. Θά παίξω Γιώργο.
—'Αφίστε με δρέ παιδιά. Ξέρετε πως δέν είμαι χαρτοπαίκτης.

—Ότε είμεις είμαστε χαρτοπαίχτες. 'Αλ-λά μιά φορά τώ χρόνο, κάθε πρωτοχρονιά δηλαδή, πρέπει να δοκιμάξω την τύχη σου. Είναι... θεοσκεπτικό έθιμο.

—Μά δέν ξέρω να παίζω.

—Δέν είναι άνάγκη να ξέρεις εσύ. Θά ξέ-ρουν οι άλλοι. Θά παίξουμε μπακαρά. 'Όπου θά βάσουμε έμεις, θά βάξω κι εσύ...

—Και όποτε θά χάνετε σεις, θά χάνω κι εγώ.

—'Η, όποτε κερδίζουμε θά κερδίζω...

—'Ετσι, σιγά-σιγά, τόν έτοιμαρίσαν. 'Η α-λήθεια είναι ότι ο Γιώργος πραγματικώς δέν ήξερε από χαρτιά τίποτ' άλλο, εκτός από κοντσόνα και ξερή, και ποτέ δέν είχε παίξει σοβαρότερο παιγνίδι, πόκερ να πούμε ή μπα-καρά, όπως τόσο άλλοι. 'Απόψε όμως έμπλε-ξε. 'Η παρτίδα του, με την όποια είχαν συμ-φανήσθ' να περάσθ' την παραμονή της πρω-τοχρονιάς, έπλεμνε και δέν θάρρεπε να της χαλάσθ' τώ χατρί. 'Επ' τέλους, μιά θαυμά-ία ήταν αυτή. 'Ας δοκιμάξω την τύχη του. Θά θυσίαζε ένα πεντακοσάριο από τώ μισθό που είχε πάρει προ-ή προ-ή αν τώχανε άς πύ-χανε στο διάβολο. Μπορούσε όμως και να κερδίσει και τώ ένα πεντακοσάριο να γινόταν δύο, ή τρία ή και δέκα. Παίξεις με την τί-χη ;

—'Ας είναι... Έρχομαι ! είπε στους φί-λους του. Ποι θά πάμε ;

—Στό σπίτι ενός πολύ στενού φίλου μας. 'Εκεί τά στρονώνουμε κάθε πρωτοχρονιά.

Μπήκαν σ' έν' αυτοκίνητο και πήγαν.

Μιά ώρα αργότερα, ο Γιώργος έβγαζε τώ πρώτο πεντακοσάριο από την τσέπη του κι έπαψε συντηρητικά, όπως έπαιζαν οι άλλοι. Μά ή μάγικα, είχε τρομερή τύχη και τά μά-ξανε...

Τό πρώτο πεντακοσάριο είχε μετα-πηδήσει μυστικά στον μπαγαρίτη κι έκανε πασέα μαζί με τά πεντακοσάρια τών άλλων.

Ο Γιώργος στενοχωρήθηκε. 'Ηταν έτοι-μος ν' άποσυρθ' από τώ παιγνίδι, όταν μιά διορρη κυρία, που καθόταν κι έπαζε δίπλα του, τού έβγαξε μιά τρυφερή ματιά και τούπε :

—'Από τώρα ;...

Ο Γιώργος σκέφτηκε λίγο κι έπειτα έβγα-λε δεύτερο πεντακοσάριο. Συγχρόνως, έπα-σε κοιθόνα με τή διπλανή του κυρία, και έτσι δέν κατάλαβε για πότε τώ έχασε κι αύ-τό. Άν δέν συλλογιζόταν ότι θά θηγόταν τώ φιλοτιμώ του στην πεοίτιση που δέν θά έξα-καλοινθόσε τώ παιγνίδι, θά σκαινόταν, για να σώσει τά υπόλοιπα δύο πεντακοσιόδραχμα που τού έμεναν. 'Αλλά, όταν ένας άντρας, κάθεται κοντά σε μιά τόσο διορρη και γλυ-κειά γυναίκα, βάσει και τώ σακάρω του άκό-μα άπάνω στην ποσότη τάχα. 'Ετσι, κατά της δυό τώ προ-ή, ο Γιώργος, βάζοντας τώ χέ-

ρι του στην τσέπη για να τραβήξ' πέμπτο πεντακοσάριο, διαπίστωσε ότι δέν υπήρχε τέτοιο πράγμα πλέον... Δέν τού έμενε λοιπόν τίποτ' άλλο να κάνει. Σηκώθηκε :

—'Εχάσατε κύριε ; τόν έρώτησε μ' έξαι-ρητικό ενδιαφέρον ή ώραία κυρία.

—Ναι, μαντάμ... όλα... Κάθε χρόνο έτσι μου συμβαίνει...

Κόλλησε αυτό τώ φέμμα, για να μή δείξη ότι ήταν πρωτότης.

Η κυρία, δέν εκύτταξε από γλυκά τώρα στα μάτια και τού είπε, χαμογελώντας :

—Δέν περάζει. 'Όποιος χάνει στα χαρτιά, κερδίζει στην άγάτη.

Και συνόδευσε την κοινή αυτή παρομμία, που έχουν εφεύρει οι κερδισμένοι για να πα-σηγορούν κείνους που τούς τά παίρνουν, μ' ένα μειδίαμα στο όποιον ο Γιώργος φαντά-σθηκε ότι διέκρινε μιάν άκαθόριστη ύπόσχεση.

Ο Γιώργος άποσύρθηκε στο διπλανό δο-μάτιο για να συνεκτορήσ' τούλάχιστον της σκέψης του, αφού δέν μπορούσε να συνεκ-τορήσ' τά λεφτά του. Σέ λίγο, ήρθε και ή κυρία. 'Ηταν οι δυό τους μοναχοί εκεί μέ-σα. Οι άλλοι έπαιζαν στο σαλόνι.

—'Όστε έτσι είπατε λοιπόν ; ρώτησε ο Γιώργος την κυρία. 'Όποιος χάνει στα χαρ-τιά κερδίζει στην άγάτη ;

—Φυσικά... άπάντησε εκείνη, χαμογελών-τας πάλι.

—Είσαστε βέβαιη γι' αυτό ;

—Σχεδόν...

Τί ήθελε να πη τάχα μ' αυτά τά λόγια της ή ώραία κυρία ; 'Ηταν σαφέστατο : 'Τόν προκαλούσε. Δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία γι' αυτό. Λοιπόν, δέν έπρεπε να χάνη καιρό. Την άσπαζε από τή μέση και, έντελώς ξεανι-κά, της έσκασε ένα φίλι στο στόμα, λέγοντας :

—Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ...

Δέν πρόλαβε όμως να τελειώσ' τώ φιλί... 'Η κυρία τραβήχτηκε, σήκωσε τώ νύχι της και τούδωσε ένα γερό μάτσο που δά τόν ά-κονγαν και οι άλλοι στο διπλανό δωμάτιο, άν δέν ήσαν άπασχολημένοι στη χαρτοπαζία. Και τούτε συγχρόνως :

—Νά παλινάθροσκε. Για ποιά με πέρασες ; Κι' έφυγε νευριασμένη.

—Αυτό... δέν μου συμβαίνει πάντοτε, η-θόσιος ο Γιώργος, λέγοντας σε μιά πολυ-θρόνα.

Κι' όταν, αργότερα, έφυγε με τούς φί-λους του, μουρούριζε :

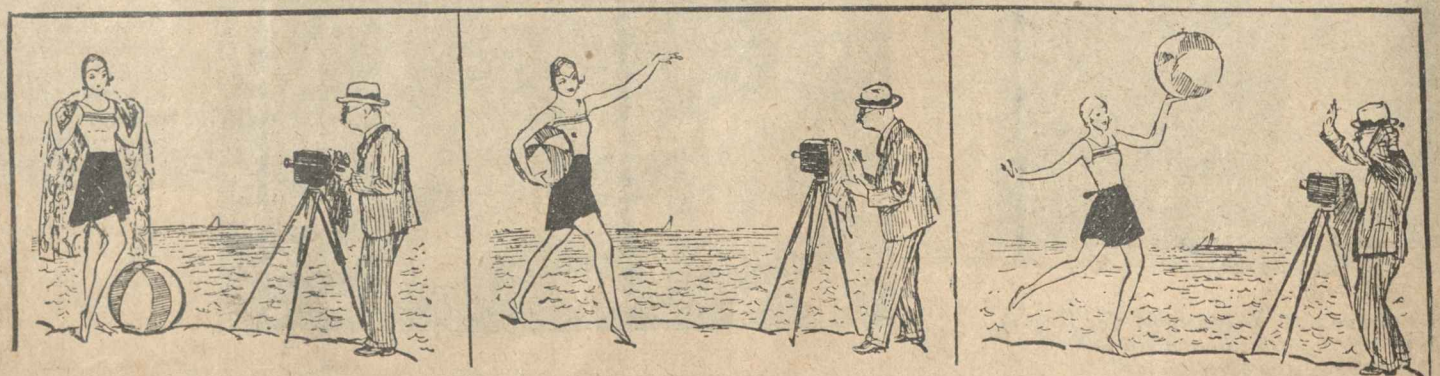
—Καλά έλεγα εγώ να μην παίζω ! Κι' εκείνοι τόν παρηγορούσαν :

—'Ελα καίμνε !... 'Όποιος χάνει στα χαρτιά, κερδίζει στην άγάτη ! Δοκίμασε κι' εκεί την τύχη σου.

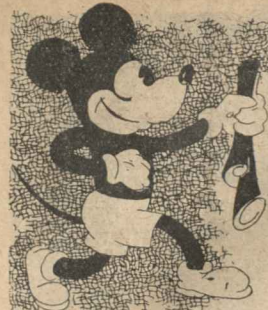
Ευτυχώς, που δέν τού έδιναν και μπάτσους συγχρόνως.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΒΡΗΚΕ...

Ιστορία

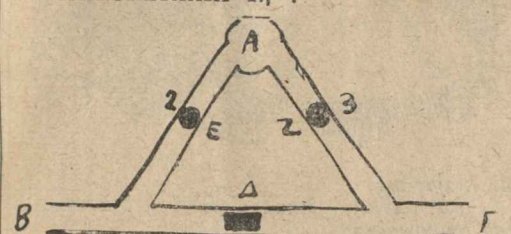

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΟΜΕΘΑΙΝΕ

ΠΑΙΧΝΙΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Στό προ-ηγούμενο φύ-λλο δημοσιεύ-σα μιά εσπα-ζοκεφαλιά 4η

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ 4η :

Η άτιμομηχανή Δ, κρατώντας τούς περιο-ρισμούς που δημοσιεύσα στο προηγούμενο φύλλο, για να αλλάξ' ή θέση των βαγονιών 2 και 3, φέρνοντας τώ 3 στη θέση Ε και τώ 2 στη θέση Ζ, θά κάνει τούς εξής έλιγμούς :

Η άτιμομηχανή Δ, πηγαίνει στη θέση Ε, και όθει τώ βαγόν 2 έως τή θέση Α, όπου και τώ άφνει. Έπιστρέφει μόνη και φθάνου-σα στη θέση Ζ όθει τώ 3 να ένωθ' με τώ βαγόν 2. 'Όσοδοχωρεί σύρσινα και τά δυό μαζί, προχωρεί στη θέση Γ και άφου θέσει στη γραμμή Β - Γ τά δυό βαγόνια τά όθει τώ άκρον Β. 'Όσοδοχωρεί πάλι σύρσινα μόνον τώ βαγόν 3. Τώ τοποθετεί στη θέση Α και άφου επιστρέφει στο βαγόν 2 που έχει μείνει στη θέση Β, τώ παίρνει και τώ φέρνει στη θέση Ζ. Έπιστρέφει και παίρνει τώ βα-γόν 3 και τώ τοποθετεί στη θέση Ε.

Τά έλιγία σας, τά νομίσματα που παρι-στάνοιν της δυό άτιμομηχανές να είναι διά-φορα.

ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ :

Επρόκειτο να άντικατασταθούν τά τρία θαυμαστικά με τρία διάφορα γράμματα, πα-ρεμβαλλόμενα μεταξύ αυτών που σχηματί-ζουν τώ ένδιάμεσο χονδρό τρίγωνο, για να σχηματισθ' τ' όνομα μεγάλου ύποτελούς κρά-τους.

Τά γράμματα αυτά είναι τώ Κ που θ' άν-τικαταστήσ' τώ θαυμαστικό της άριστερας πλευράς, τώ Ν της άνω πλευράς και τώ Δ της δεξιάς πλευράς, ήτοι θά σχηματισθ' ή λέξις ΚΑΝΑΛΑ.

—□□—

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΑΙ :

Στό προηγούμενο φύλλο έδημοσιεύθησαν 20 γιννακία κεφάλια, άπ' τά όποια έπρόκειτο να δοθ' ποιά μεταξύ των ήσαν τελείως και άπολύτως βιαία.

Όσο πιθανόν—δέν τά βοήχαν ίσαμε σή-μερα άς μάθων πως βιαία άπολύτως μεταξύ των ήσαν τά άπ' άριθ. 5 και 13 δυό κεφάλια

ΤΗΝ ΠΙΟ ΚΑΛΗ ΠΟΖΑ ΠΣΥ ΓΥΡΕΥΕ

Δίχως λόγια.

Τό τάλληρο τού Φρειδε-ρίκου Γουλιέλμου

Μιά μέρα σε κάποια λέσχη της Βάδης μπη-κε ένας ψηλός και δημοφιλής νέος, άπλούστα-τα ντυμένος και παραολοιούσιος τώ χαρτο-παίγνιο. Έξαιρνα είχε :

—'Ενα τάλληρο στο έπτά.

Και έβαλε στο χαρτί τώ τάλληρο. 'Ο γκου-πιέρης κίτταξε με περιφρόνηση τόν νεαρό αύ-τό που τολμούσε να βάλλ' ένα τάλληρο μέσα στο σωρό των χροσών νομισμάτων όταν τώ έφτά έχασε πήρε τώ τάλληρο και αντί να τώ προσθέσ' στο σωρό, τώριξε κάτω άπ' τώ τραπέζι λέγοντας :

—Αυτό είναι για τούς ύπηρετές.

—'Ο νέος έγινε κατάχλωμος άπ' τώ θυμό.

—Τόν μάγκω σας ! φώναξε χτυπώντας στο τραπέζι τή γροθιά του.

—Κι' άν κερδίσω, ρώτησε ειρωνικά ο γκουπιέρης, ποιά έγγρησι έχω ότι θά πάρω τά χρήματά μου ;

—'Ο νέος ξεκούμπωσε τώ σακάκι του κι' έ-δειξε στο στήθος του τώ άστρο τού Μέλανος 'Αετός.

—Τ' όνομά μου, άπήντησε. Είμαι ο διά-δοχος της Προσσίας.

Πραγματικά ήταν ο Φρειδερίκος Γουλιέλ-μος.

Οι παριστάμενοι έμειναν ευδοκούντοι. Τά χείλια τού γκουπιέρη άρχισαν να τρέμουν τράβηξε ένα χαρτί κι' έχασε.

—'Ο πρίγκιπ διάδοχος πήρε τώ ποσόν, ανε-ρχόμενο σε 2.000 λουδοβίκια, και οίχοντας τά νομίσματα κάτω άπ' τώ τραπέζι, φώναξε :

—Αυτά είναι για τούς ύπηρετές !

Και γνωρίζοντας της πλάτες, βγήκε άγέρω-χα άπ' την αίθουσα.

—□□—

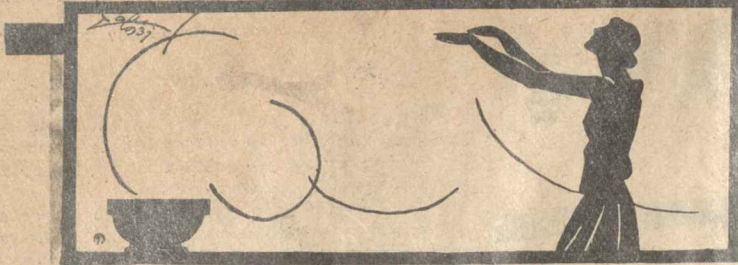
Ο στρατάρχης Μόλτκε και τώ δωμάτιό του

Σ' ένα ξενοδοχείο της Βασιλείας, στην Έλ-βετία, παρουσιάστηκε μιά μέρα ένας γέρος και ρώτης τόν άφροσύ άν ιπότη ή έννοιά-ση ένα δωμάτιο. 'Ο άφροσύ έρωξε ένα πε-ριφρονητικό βλέμμα στην άπλή περιβολή τού γέρου και τόν έρωξε σ' ένα μικρό δωμάτιο στο πέμπτο πάτωμα. Σέ λίγο παρουσιάστηκε ένας ύπηρετής και παρακάλεσε τόν νεοφερμέ-νο να γράψ' τ' όνομά του στο βιβλίο τού ξε-νοδοχείου. 'Ο γέρος πήρε τώ βιβλίο και έγρα-ψε : Κόμης Μόλτκε, αρχιστρατάρχης.

Σέ πέντε λεπτά όλο τώ κοσμοτικό τού ξε-νοδοχείου άναστατώθηκε. 'Ο διεθυντής έ-τοξε άμέσως νά ζητήσ' συνγγνώμη και νά παρακαλέσ' τόν στρατάρχη να πάσ' τώ καλ-λίτερο δωμάτιο τού ποτότου πατώματος.

—Σας εύχαριστώ, άπήντησε χαμογελών-τας ο Μόλτκε, αλλά είμαι πολύ εύχαιστρής-νος άπ' τώ δωμάτιό μου.

—Ο ΚΟΥΝ - ΚΑΝ

167 ΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Η βασίλισσα με τους τέσσερες συζύγους.

Ο πρώτος γάμος της Ιωάννας της Νεαπόλεως. — Η άνομες σχέσεις της με τον εξάδελφό της. — Η δολοφονία του 'Ανδριάνου.

Η Ιωάννα ή Α', η βασίλισσα της Νεαπόλεως, κράτησε πιστά τον λόγο που έδωσε στον πατέρα της, την ώρα του θανάτου του. Ο πατέρας της Λουδοβίκος, βασιλεύς της Σικελίας και δούξ της Καλαβρίας, όταν ήλθε η ώρα να πεθάνει, προσκάλεσε την πρωτότοκη θυγατέρα του, την Ιωάννα, παιδούλα που μόλις είχε σχημασθή το κορμί της και της είπε:

— Κόρη μου! Όλοι μου οι θησαυροί και το βασίλειό μου είναι δικά σου. Είμαι πολύ εξυπνη και θα μπορούσες να κυβερνήσεις μόνη σου την χώρα. Ωστόσο είναι κρίμα να υψώσεις την συγκρατητή ομορφιά σου για το γαμήλιό του θρόνου. Ξέρω πως άπειρα πριγκιπέσσις θα λαχταρούσαν να σε κάνουν γυναίκα τους. Κοίταξε λοιπόν να χαλάρωνται τα χέρια σου, για να μοιρασθής με τον άντρα σου τα θάρη της εξουσίας.

Η Ιωάννα κρατώντας το μισοπαγωμένο χέρι του έτοιμου θανάτου βασιλέως, του ωρκίστηκε πως θα συμμορφωθεί με την τελευταία του βέληση. Και καθώς είπαμε, κράτησε πιστά τον λόγο της, γιατί δεν πήρε μόνον έναν, μα τέσσερις διαδοχικά άνδρες: τον 'Ανδριάνο, αδελφό του βασιλέως της Ουγγαρίας Λουδοβίκου, τον εξάδελφό της Κάρολο, πρίγκιπα του Τάραντος, τον 'Αλκυόδο, ινφάντη της Μαγιόρκας, και τέλος τον 'Οθωναίο του Μπρούτσκι.

Για την προκυμαμένη ζωή της διοφροφής αυτής βασίλισσας η γνώμη των ιστορικών είναι μοιρασμένη. Οι μὲν πιστεύουν πως ήταν απολυτοκρατική και εκδοτική, αφού ο δεύτερος άνδρας της, ο Κάρολος του Τάραντος, πέθανε στην αγκαλιά της, όπως λέγει ο 'Ιταλός χρονικογράφος Πανδύλος Κολλεντούτσι. Οι άλλοι όμως, κι' ανάμεσα σ' αυτούς κι' ο περίφημος 'Ιταλός ποιητής Βοκκάκιος, πιστεύουν πως η Ιωάννα ήταν μια υποδειγματική κι' ενάρετη βασίλισσα.

Το ιστορικό του πρώτου της γάμου με τον Ούγγρο πρίγκιπα 'Ανδριάνο είναι από τα πιο χαρακτηριστικά της παράξενης αυτής βασίλισσας, που ήταν ομορφη όσο καμιά άλλη γυναίκα του βασιλείου της. Όταν παντρεύτηκε, η Ιωάννα ήταν ακόμη πολύ νέα. Μά είχε αμνητική φρόνηση κι' ήταν ακόμα πολύ φιλόδοξη και φιλόλογη, ώστε να μην ακολουθήσει σ' αυτό το σημείο την συμβουλή του πατέρα της, που ήθελε να πάρει έναν άνδρα, για να μοιραστεί μαζί του τα θάρη της εξουσίας. Η Ιωάννα, που ζούσε κάπως από τον ομορφότερο ορανό της γης, ήθελε έναν άνδρα για να την αγαπή μόνο. Γι' αυτό αγνόησε στον νεαρό της σύζυγο τον τίτλο του βασιλέως και διέφυγε μόνη της της υποθέσεως του κράτους.

Ο 'Ανδριάνος ή 'Ανδρέας, καθώς τον λένουν άλλοι χρονικογράφοι, όταν ανέλθηκε πώς δεν συμμερίζονταν σχεδόν τίποτα από το μεγαλείο και την αίγλη του θρόνου, τρέφει στο κρασί και στα γλέντια. Ήταν πολύ νέος ακόμα, και η Νεάπολις είχε ένα σπουδαιότερο και διασκεδάσεις. Ωστόσο η νέα του ζωή τον έκανε να παραμελή την βασίλισσα, μια γυναίκα που ήταν πάνω στην ανήλθη της νεότητος της, επικινδύνευσε ομορφιά και πιο επικινδύνευσε θραύση. Τη νύχτα ο 'Ανδριάνος, πηγαίνοντας να μοιραστεί την βασιλική κλίνη, ήταν της περισσότερης ομορφίας μεθυμένος και κατάκοπος, κι' η νεαρή Ιωάννα έμεινε έτσι χωρίς τα γάδια και τα φίλια που ήλθοσαν.

Τού χάριτος προσπαθούσε να τον αποτραπεί από την νέα του ζωή. Ξάν ήταν νησάλιος ο 'Ανδριάνος, έπεισε κλαίγοντας στα πόδια της βασιλικής συζύγου του και της ωρκίστηκε πως θα της έμενε στο μέλλον πιστός. Και της έμενε, πράγματι, για λίγο.

καιό... Μά η άκατανίκητη γοητεία της Ιωάννας, που και παντρεμένη την πολιορκούσαν τα ωραιότερα πριγκιπέσσις και οι πιο γοητευτικοί ινφάντες, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον άνδρα της ως το τέλος. Έκλεινε τα τούβλα τούρα ευχαρίστως και τον τίτλο του βασιλέως αν αυτό ήταν ένα μέσον για να τον συγκρατήσει. Μά ο 'Ανδριάνος ήταν αδελφός του Λουδοβίκου της Ουγγαρίας, που όσες φορές από καιρό το βασίλειό της Νεαπόλεως και που είχε σπουδαίο έναν εξάδελφό της Ιωάννα, τον Κάρολο του Δουκαγίου, που κι' αυτός διεκδικούσε τον τίτλο του βασιλέως της Νεαπόλεως. Η Ιωάννα λοιπόν δίσταζε για γάμο της συζύγους υπηγάς της να δώσει στον 'Ανδριάνο τον τίτλο του βασιλέως, πράγμα που θα έβλεπε το βασίλειό της σε πολλούς κινδύνους.

Ακριβώς την εποχή εκείνη ήθελε στην Νεάπολη ένας άλλος εξάδελφός της, ο Κάρο-

Η Ιωάννα ή Α' Βασίλισσα της Νεαπόλεως

λος του Τάραντος. Ήταν ένα παλληκάρι εξαιρετικής ομορφιάς και προικισμένο με μια ποιητική διάθεση, που δεν εκδήλωνόταν τόσο σ' ένα, όσο σε λόγια περιπαθής και τρυφερά. Ο Κάρολος έμαθε από το στόμα της Ιωάννας της βασίλισσας την δυστυχία της. Τα λόγια του την παρηγορήσαν στην αρχή. Μά σε λίγο η Ιωάννα σχημάτισε την γνώμη πως η γλυκειά εκείνη φωνή ήταν προσηγορική, παρά να της δίνει συμβουλές και θάρρος, να της μιλή για έρωτα. Κι' ένα βράδυ που ο βασιλικός σύζυγος 'Ανδριάνος γλεντούσε σαν πάντα με τους φίλους του σε μια εκδομή της Καπριέας, η Ιωάννα έδωσε στον Κάρολο να καταλάβει πως θα μπορούσε να την βοηθήσει κάτι περισσότερο από εξάδελφός του. Ο Κάρολος, αίσθηματικός και παράφορος καθώς ήταν, δεν περιέμενε περισσότερο. Αντικατέστησε γωφός διαταγών τον ανάξιο σύζυγο της βασίλισσας, και μ' ένα τόπο τόπο φλογόμο και λεπτό συγγένους, που η Ιωάννα έγινε σκιάδα του αληθινού.

Η γένεσις της Ιωάννας με τον Κάρολο του Τάραντος συνεχίστηκε. Η βασίλισσα έδωσε πάντα τόπο να δέχεται στα ιδιαίτερα δωμάτια της τον εξάδελφό της, που πέρα πιά δεν φαινόταν καθόλου διαβεβημένος να γυρίσει στην πατρίδα του. Ο 'Ανδριάνος, ξέροντας πως ο Κάρολος ήταν στενός συγγενής της βασιλικής συζύγου του, δεν μπορούσε, βέβαια, να υποθέσει τί γινόταν. Μά είναι

ζήτημα αν θα λάβαινε μέτρα κι' αποφάσεις γενναίες, κι' αν ακόμα το μάθαινε. Γιατί η ζωή του με τους θαρώγους και τους κόμπους της αλλής άρχισε σιγά-σιγά να τον συγκινήσει περισσότερο κι' από την τρυφερότητα της βασίλισσας. Ήταν άλλωστε ακόμη ένα παιδί, που δεν σκοτιζόταν και τόσο για την πολιτική και την διπλωματία. Δεν έμοιαζε καθόλου του αδελφού του, που βασίλευσε σπάντα ολόκληρο χρόνο στην Ουγγαρία και στην Πολωνία και που επωνομάστηκε μεγάλος για της σπάνιες στρατιωτικές και διοικητικές άρετές του. Ο 'Ανδριάνος ήταν ένας φιλήδονος νέος, που δεν μπορούσε να περιορίσει σε μια γυναίκα, έστω κι' αν η γυναίκα αυτή ήταν όχι μονάχα βασίλισσα, μα και το ωραιότερο πλάσμα της εποχής της. Ο Φρουασσάο λέει πως ο 'Ανδριάνος θέλησε κάποτε να την σκοτώσει, για να γίνει ο ίδιος βασιλεύς. Μ' αυτό δεν το βεβαιώνει κανένας άλλος ιστορικός. Ο 'Ανδριάνος, αν ήθελε να γίνει βασίλευς, σίγουρα θ' ακολουθούσε άλλη ζωή που να τον έκανε συμπαθητικό στο λαό· εξ' άλλου, θα παρακολουθούσε όλημα προς όλημα την βασίλισσα, για να βοηθήσει μόνον την κατηγόρησή. Μ' αυτό δεν τόκανε. Η γυναίκα του πενοούσε τώρα της πιο τρελές ερωτικές νύχτες στην αγκαλιά του εξάδελφου της Καρόλου, κι' αυτός γλεντούσε ανήκερος με τους φίλους του, πίνοντας, φτιάχνοντας εφέμερα είδύλλια και πηγαινόντας σ' εκδρομές και σε κυνήγ.

Ωστόσο η σχέση της βασίλισσας με τον Κάρολο δεν έμειναν δίχως καρπούς. Ένας ωραίο πρωί η Ιωάννα αισθάνθηκε της πρώτης αδιαθεσίας της μητρότητος. Τό παιδί, που κρατούσε στα σπλάχνα της, ήξερε πολύ καλά πως ήταν του εραστού της.

Ο 'Ανδριάνος, αν μάθαινε τώρα την κατάσταση της βασιλικής συζύγου του, θα δυσκολευόταν πολύ να την εξηγήσει. Γι' αυτό η Ιωάννα πήρε την απόφαση να μην το πείσει τον καρπό να την αντιληφθεί. Την εποχή εκείνη είχαν πάει στην 'Αθήνα, μια μικρή πόλη κοντά στην Καζέρτα, η βασίλισσα 'Ιωάννα κι' ο άντρας της, για υποθέσεις του κράτους. Ο Κάρολος είχε μείνει στην Νεάπολη, μα η σκέψις και οι έμψιτοι άνθρωποι του ακολουθούσαν το βασιλικό ζεύγος, κι' έτσι εξηγείται το γεγονός που αναφέρει ο ιστορικός Πανδύλος Κολλεντούτσι, πως ένα βράδυ που ο 'Ανδριάνος πήγαινε στην βασίλισσα να της αναγγείλει κάποιο σπουδαίο νέο, έπεσε σε μιαν ένδρα και βρόχη την άλλη μέρα κορμασμένης σ' έναν πάσσαλο.

Η βασίλισσα όταν έμαθε το τραγικό νέο, αγνόησε την συμμετοχή της στον φόνο του πρώτου συζύγου της, μά δεν έδειξε και μεγάλη λύπη. Στο γάμμα, που έστειλε στον πανίσχυρο αδελφό του, τον Λουδοβίκο της Ουγγαρίας, προσπαθούσε να τον πείσει για την άμεση λύπη, που της προέβλεπε ο ανέλπιστος θάνατος του 'Ανδριάνου. Μά ο Λουδοβίκος δεν την πίστεψε και πολύ, αφού κι' η ίδια η βασίλισσα δεν πίστευε σε όσα του έρωσε.

Κι' απόδειξη πως λίγες βδομάδες ύστερ' από τον φόνο του πριγκίπου της Ουγγαρίας 'Ανδριάνου ή 'Ανδρέας, η βασίλισσα 'Ιωάννα Α' της Νεαπόλεως παντρεύτηκε τον αδελφό της Κάρολο τον εξάδελφό της Κάρολο, τον πριγκίπα του Τάραντος, με τον όποιον ζούσαν, καθώς είδαμε, σε σύζυγοι, πολύ πόνι παρουν την εύλογη της έκκληση.

Όσο για τον καρπό της παράνομης αγάπης τους, αυτός ήθελε στον κόσμο κάπως πρόωρα, καθώς ήταν έφημο. Ήταν μ' άκορη, που την ώνόμασαν Μαρία και που έστειλε από χρόνια παντρεύθηκε τον πριγκίπα Ροβέρτο του 'Αρτουά.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή στον ΟΤΙΒΟ ΧΙΡΤΣΦΕΛΝΤ

Ο Γερμανός ρέκοντμαν στη σφαιροβολία.

Από ταπεινός πόλιμαν, παγκόσμιος πρωταθλητής. — Η περίεργη ζωή του. — Η απόθεσής του στο Παναθ. Στάδιον.

Σωστός κολοσός!

Νομίζει κανείς πως γεννήθηκε για σφαιροβόλο;

Με το πανύψηλο σφαιροδεμένο σώμα του και με τα σιδερένια χέρια του σίγαινε την σφαίρα χωρίς καμιά εξαιρετική προσπάθεια, σαν να έριχνε καμιά λαστιγένια μπάλα. Η επιδότηση του εμπάνις δίδει αμέσως την εντύπωση στους θεατές ότι αυτός θα νικήσει.

Αυτός λοιπόν, ο κοινός Γερμανός πόλιμαν του Βερολίνου είναι ο ρέκοντμαν του κόσμου στην σφαιροβολία, με την ύψος επίδοση των 16.11 μέτρων. Με το σκόρ του αυτό, που δεν ανηγνώρισε επίσημος, κατέχει την πρώτη θέση εις τον πίνακα των καλύτερων σφαιροβόλων της παρελούσης περιόδου, ύπεροτων κατά ήμισυ ακριβώς μέτρον του δεύτερου εις τον κόσμο οίπου, του Γερμανού Ουμπλε (15.61 μέτρα), και κατά ένα μέτρο του τριτου, Γερμανού και αυτού, Σνάιντερ (15.19 μέτρα).

Εις την 'Ολυμπιάδα του 'Αμστερνταμ, παρά την συμμετοχήν του Χίρτσφελντ, η Γερμανία υπολογισμένης παρ' έλπίδα έλασε εις το αγώνισμα αυτό. Ο Χίρτσφελντ, νεαρώτατος ακόμη την εποχή εκείνη, αντίκρουσε δια πρώτη φορά το σύνολον εκείνου των αθλητικών άστρων του κόσμου, και έλασε την σφαίρα διότι ασφαλώς επηρεάσθη από τους αντιπάλους του. Με βολήν 15.72 κατέλαβε την τρίτην θέση, μετά τους 'Αμερικανούς Κουκ 15.87 και Μπρίτζ 15.78. Η ικανότης όμως του Χίρτσφελντ ανηγνώρισε τότε από τον παγκόσμιο τύπο, και την αποτυχία του την έγραφε ως ποσομένη. Και πράγματι ο νεαρός Γερμανός σφαιροβόλος μετ' όλιγον καιρό κατέριψε την παγκόσμιο και ολυμπιακή επίδοσιν. Από τότε ο Χίρτσφελντ είναι σταθερός εις τας επιδόσεις του, και επικινδύνος δια κάθε αντίπαλον.

Ο παγκόσμιος αυτός πρωταθλητής δεν κατέγινε από γενεή ευπόρος. Από μικρό παιδί μόλις τελείωσε την πρώτην παιδείαν, αναγκάστηκε για να κερδίσει το ψωμί του να εργάζεται σε δύσκολος δουλείας. Όταν έφτασε στα 20 χρόνια του και είχε γίνει πιά ένας πελώριος άνδρας καταστάθηκε εις το άτυχο σώμα του Βερολίνου. Η σωματική του διάπλασις τον υποδότησε πολύ και γωφός καμιά αντίκρουση έγινε δεκτός και όσους την στήν του πύλασαν. Στο άτυχο σωμα του Βερολίνου ο Χίρτσφελντ, εκτός που είχε αποκτήσει μια μόνιμη θέση και έζησάνε την διαποσφή του, έδωσε και δλον τον απαιτούμενο καιρό να γυμνάζεται και να εξακρίξει εις το αγώνισμα της σφαιροβολίας. Σημειώτεον ότι στην Γερμανία ο αθλητισμός καλλιεργείται εις όλα τα κέντρα, εις δε το άτυχο σωμα δίδεται σκεπτική εις τους νεαρούς πόλιμαν υπό ειδικών προπονητών. Μια τέτοια ευκαιρία δεν ήταν δυνατόν να μείνη ανεκμετάλλευτος από τον Χίρτσφελντ. Κατά τας ώρας των προπονήσεων έπεδθη στο αγώνισμα αυτό, στο όποιο δεν άνηκε να διακριθεί. Σε λίγο γρονόκι διατάχμα καθύπονος να κερδίσει το πρωταθλήμα της Γερμανίας εις την σφαίραν με επίδοσιν 15.26, κατόπιν ανέδειχθη νικήτης εις τους διεθνείς αγώνας της Κολωνίας με 15.90. Έπίσης έχει κερδίσει εις πληθύνον διαθλόν συναντήσεις.

Η σφαίρα του διήλθε τα σύνορα της πατρίδος του, όταν ανέδειχθη τοίτος 'Ολυμπιονίκης εις το 'Αμστερνταμ. Από τότε ο Χίρτσφελντ άρχισε την αναμειβτικήν του άθλητικήν σταδιοδρομίαν με άλλεπαλλήλους νικήτας, έως ότου επέτυχε και την κατάρτισιν του παγκοσμίου σκόρ, δια την όποιαν έδω-

αύσθη από τον κόσμο.

Ο περίφημος αυτός Γερμανός σφαιροβόλος είναι γνωστότατος και εις το αθηναϊκό φιλάθλον κοινόν. Η συμμετογή του εις τα Διεθνή Παναθηναία μαζί με τους άλλους παγκοσμίους πρωταθλητάς είχε δώσει μιαν εξαιρετικήν ζωήν εις την διεξαγωγήν των αγώνων.

Το ενδιαφέρον του φιλάθλου κοινού υπήρξε μεγάλο όταν αντίκρουσε τον γίγαντα σφαιροβόλον. Η πρώτη βολή του κατέπληξε τους θεατάς. Η επίδοσις του έπετυγχανετο για πρώτη φορά στο Στάδιο. Η καλλιτέρας του βολή ήταν 15.46 μέτρα, δια την όποιαν κυριολεκτικώς απεθεώθη.

Παρά τον όγκον του, ο Χίρτσφελντ είναι

Χίρτσφελντ.

πολύ ευκίνητος και έλαφρός εις τας κινήσεις του.

Κοντά σ' αυτόν και ο δικός μας Βεργίνης έθροισαθείς από την σφαιροβολία για νας επίδοσιν του Γερμανού, κατέριψε την ελληνικήν επίδοσιν με 14.10 μέτρα, έδωκε δευτερός παρ' τον επικινδύνον αντίπαλον του Φινλανδόν πρωταθλητήν Βεργίνην.

Το Παναθηναϊκόν Στάδιον είναι ζήτημα αν θα εύτυχη να φιλοξενήσει εις το μέλλον ένα δεύτερον Χίρτσφελντ. Η επίδοσις του θα μείνη γαμμένη εις τα έπίσημα βιβλία του ΣΕΓΑΣ, και τίς οίδε ποτε θα βρεθή αντικαταστάτης του δια να επιτύχη το ίδιο σκόρ.

Αλλά και ο συμπαθής Γερμανός πόλιμαν θα ένδιμηται ακόμη, άλλωστε δεν έχει παράσις και πολυς καιρός — την αποθεωτικήν υποδοχήν του 'Ελλήνων εις το Στάδιον. Όταν τότε μου έδωθη η ευκαιρία να του πάσω μια συνέντευξη, δεν ήξερε πως να εκφράσει την εύγνωσίνην του.

— Αν και έγω επιτύγει καλλιτέρας επιδόσεις εις άλλους ξένους στίβους, σάς ομιλώ ειλικρινώς ότι τόνον ένθουσιασμένον και πόσην συγκίνησιν δεν έγω αισθάνθη ποθεν έδωκα, όσον εις την ώρααν γώων σας, την κοίτηά του άθληταμού.

Αυτά υού είχε πεί τότε ο Χίρτσφελντ. Καμεινίζόμενος μάλιστα προσέθετε και τα

έξης:

— Πιστεύω να έχετε πληροφορηθή κι' εσείς ότι στο Βερολίνο έλασκα το επάγγελμα του άτυχομικού και όποιος πέση στα χέρια μου για κανένα παράπτωμα δεν την γλυτώει εύκολα. Λοιπόν δια να ανταποδώσω κι' έγω την εξαιρετικήν φιλοξενίαν σας θα προσπαθώ, όταν επιστρέψω στην πατρίδα μου, να διευκολύνω όποιονόηποτε σωματιώτη σας, αρκεί να άκούσω ότι είναι 'Ελλην.

Εί... αν και καμιά φορά συλλάβω κανέναν για καμιά αξιόποινο πράξη, θα είναι τυχερός διότι θα έχη συλληφθή από μένα... Ο Χίρτσφελντ είναι ακόμη ηλικίας 27 ετών. Υφίσταται σε μια ηλικία που ύπασετα ακόμη θαύματα δια το μέλλον. Όσοι από τους αθλητάς ειδικεύονται στην σφαιροβολία, της καλλίτερας επιδόσεις των της έπιτυγχανόν εις ώριμη ηλικία και γι' αυτό έλπίζεται ότι ο αθλητής αυτός θα καλλιτερεύη ακόμη το σκόρ του.

Αι τακτικά του βολαι υπερβαίνουν πάντοτε τα 15.50 μέτρα χωρίς να αισθάνεται καμιά δυσκολία και κόραση.

Μ' ένα τόσο σπάνιο σκόρ που προκάλεσε το ενδιαφέρον όλου του κόσμου δεν ήταν δυνατόν να παρόλθ ο Χίρτσφελντ απαρατήρητος και από τα άμερικανικά αθλητικά επαγγελματικά σωματεία. Προσεκλήθη λοιπόν να αποτελέσει μέλος μιας ομάδος με ικανοποιητικές απολαύς. Αυτός όμως άπεκρούσε την πρότασιν. Προτίμησε να μείνη πόλιμαν με τον πενήντον μισθόν του και να εξοπλισθή ερασιτεχνικώς τον αθλητισμόν. Ομολογούμενος δύναται να θεωρή τον έαυτόν του υπερήφανον δια την πράξιν του αυτή, δια την όποιαν απέκτησε τας συμπαιδείας των συμπατριωτών του.

Με το όνομα απόλιμαν Χίρτσφελντ, είναι γνωστότατος μέσα στο Βερολίνο. Οι Βερολίνοι έχουν και κάτι το ιδιαίτερον για τον λατρεύον, διότι κι' αυτός είναι γέννημα και θάμαμα του Βερολίνου. Της δόξης των συμπατριωτών του Ουμπλε και Σνάιντερ της έχει επισκιάσει η δική του.

Η μόνη του επιθυμία είναι να νικήση στους 'Ολυμπιακούς αγώνας του 'Αθ' 'Αθ' 'Αθ' και να αποσπάσει από τον 'Αμερικανόν Κουκ τον τίτλον του 'Ολυμπιονίκου. Το σκόρ με το όποιο κατέριψε το παγκόσμιο ρεκόρ υπερέχει κατά 88 περίπου εκατοστά από το 'Ολυμπιακόν σκόρ του Κουκ. Θα τα καταφέρει άραγε τον προσεχί 'Ιούλιο να αναδειχθή 'Ολυμπιονίκης; Έν το μεταξύ ποσούνται έντατικώς πάσα της πολλές αγγελίες που του επιβάλλει το επάγγελμα του.

Ο Χίρτσφελντ διασπείρει όχι μόνο στον αθλητισμό, αλλά και στην υπηρέσιαν... της πατρίδας κινήσεως! Χάρις στο πελώριον σωμα του και τα καλοκαίριαμένα χέρια του, συμβαίνει με θαυμαστήν ευέρεσιαν την κίνησιν των σφαιρών, και γι' αυτόν τον λόγον ακριβώς ο διοικητής του των γυμνασίων ποδ πάντων της νυκτερινής ώρας και εις την κεντροκινώσαν διασταύρωσιν του Βερολίνου. Οι σωφός κυριολεκτικώς τον τομέον έντογόν τον διακρίνουν από μακρού και κανονίζουν αναλόγως την ταχύτητα των ασκινήτων των...

Αυτός είναι ο Βερολίνοζος πόλιμαν που κατέγει το παγκόσμιο σκόρ της σφαίρας και τον τομέον από τώσα οι καλλιτέροι 'Αμερικανί 'Ολυμπιονίκαι σφαιροβόλοι δια την 'Ολυμπιάδα του 1932. Οι Γερμανί είναι πολύ αίσιοδοτοι και έχουν ήδη εξηραλισμένη την πρώτην νίκην εις την σφαίραν γάρει στον αγαπημένο τους Χίρτσφελντ.

Ο ΣΠΟΡΤΕΜΑΝ

(Τὰ προηγούμενα)

Μία άπριλιάτικη νύχτα τοῦ 1553 ὁ Φραγκίσκος τοῦ Μονμορανσύ, γιὸς τοῦ Κοντστάυλου, ντυμένος μυστικά τὴν πεντάμορφη Ἰωάννα τῆς Πιέννης. Ὁ ἀδελφός του Ἑρρίκος Ντανβίλ, τοῦ ὁποῖου τὸν πατέραφορο ἔρωτα ἀπέκρινε με ἀγανάκτηση ἡ Ἰωάννα, κατορθώνει χάρις σ' ἓνα διαβολικό σχέδιο νὰ πείρη τὸν Φραγκίσκο διὰ τὴν γυναῖκα του τὸν ἀπάτησε με αὐτὸν δταν ἔλειπε στὸν πόλεμο καὶ ἔτσι χωρίζει τοὺς δύο νεονύμφους. Τὰ δύο ἀδελφία μονομαχοῦν, ὁ Ἑρρίκος πληγώνεται, καὶ ἀπὸ τότε ἓνα ἀκατάλυτο μῖσος γεννιέται ἀνάμεσά τους. Ὑστερα ἀπὸ 18 ὁλόκληρα χρόνια ὁ Φραγκίσκος μαθαίνει ὅτι ἡ Ἰωάννα, τὴν ὁποία ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ με τὴν ἰδιαίτερη φλογερὴ ἀγάπη, ἦταν ὁλόκληρη ἀθάνατη, κατορθώνει νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν πύργο στὸν ὁποῖο τὴν εἶχε φυλάκισι ὁ Ντανβίλ μαζί με τὴν κόρη της, τὴν χαριτωμένη Λουίζα. Σ' αὐτὸ τὸν βοήθησαν πολλοὶ οἱ δύο ἱππότες Μπαρναλιάν, πατέρας καὶ γιός. Ὁ νεαρὸς ἱππότης Μπαρναλιάν εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος με τὴν γλυκιὰ Λουίζα ποὺ ἀνταποκρίνεται στὸ αἶσθημα τοῦ ἱππότη με τὴν ἴδια θέρη. Τὴν εὐτυχία τῆς συναντήσεως ὁμως συντριβε ἀμέσως ἓνα τρομερὸ δυστύχημα: Ἡ Ἰωάννα τῆς Πιέννης στὸ ἀντίκρισμα τοῦ πολυαγαπημένου της Φραγκίσκου νοιώθει τὸ λογικό της νὰ σαλεῖ καὶ τρελλαίνεται... Τὴν ἐποχὴ τῆς διηγῆσός μας διεξάγεται μεταξὺ καθολικῶν καὶ οὐγενότων τρομεροὺς ἐξουτοπικὲς ἀγόν. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων—ἀπὸ τὴν παρὰ τῶν καθολικῶν—ἀφοῦ δηλητηρίασε τὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπὸς βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, σχεδιάζει νὰ ἐξολοθρεύσῃ καὶ τοὺς δύο ἀρχηγούς τὸν οὐγενότων, τὸν ναύαρχο Κολινὺ καὶ λαμβάνεται καὶ φυλάσσεται. Συγχρόνως, κατὰ διαταγὴν τῆς Αἰκατερίνης συλλαμβάνεται ὡς οὐγενότος ὁ νεαρὸς ἱππότης Μπαρναλιάν καὶ παραδίδεται στὸν δικαστὴ τῆς φυλακῆς τοῦ Τέμπλου, Μάρκο ντὲ Μοντίν, ὁ ὁποῖος τὸν φυλάσσει στὸ ἴδιο κελὶ με τὸν πατέρα του. Ἐν τῷ μεταξύ θάβει ἡ ἡμέρα τὸν γάμον τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Βεαρνοῦ καὶ τῆς Μαργαρίτας].

14.

(Ἡ συνέχεια)

Οἱ δρόμοι, ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ—ἀνδρες, γυναῖκες ὡς καὶ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμα...

Διάφοροι ἔμποροι ἐπὶ ποδαριοῦ τρέχαν ἀπὸ παρὰ σὲ παρὰ, προσφέροντας με φορετικὴ τὰ ἐμπορεύματά τους—διάφορα φαγώσιμα... Γιατὶ κείνη τὴν ἡμέρα, ἐξαιρετικά, ἡ νοικοκυράδες εἶχαν ἐγκαταλείψει τῆς κουζίνας τους.

Φωνές καὶ γέλια ἀκούγοντο ἀπὸ παντοῦ.

Τὰ γέλια ὁμως αὐτὰ ἀντηχοῦσαν κάπως παρᾶξενα, καὶ ἡ φυσιογνωμία ἦσαν ἀπειρηκτοί. Τὸ περίεργο ἀκόμα ἦταν διὰ οἱ ἀγαθοὶ ἀστέ, ἀντὶ τὰ φοροῦν τὰ κυριακάτικα ροῦχα τους. φοροῦσαν τῆς πολεμικῆς τους πανοπλίας καὶ ἦσαν ὁπλισμένοι με ἀρκεμυλῆες...

Θάλεγε κανένας, μὰ τὸ Θεό, διὰ τρέχαν νὰ ὑπερασπίσων τὴν πόλιν ἐναντίον τίποτα ἐπιδρομέων...

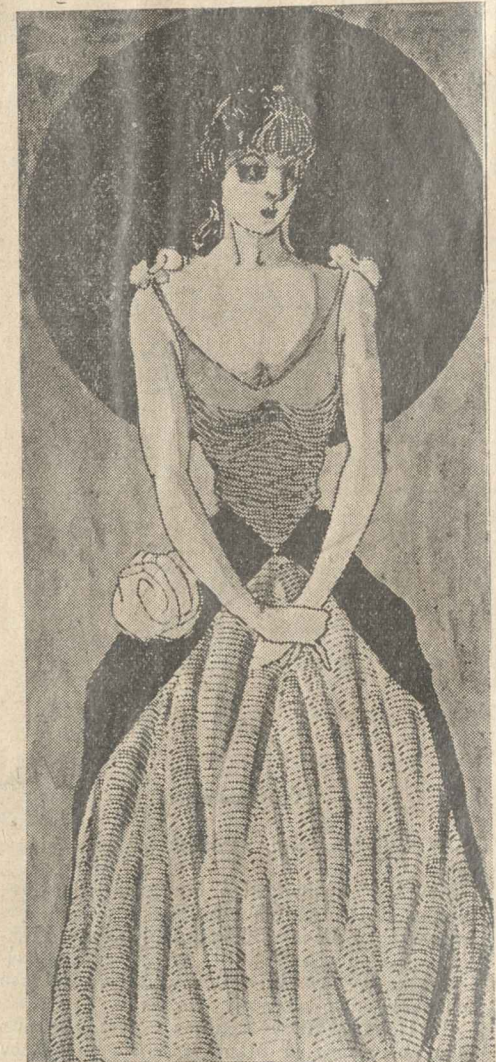
Δὲ συνέβαιναν, ἐντούτοις, τίποτα τέτοιο. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος ἐπήγαινε νὰ θαυμάσει, με ὅλη τὴν ἐπιστημότητα, ἓνα ἀσυνήθιστο θέαμα.

Ἐκείνο τὸ πρωὶ, πράγματι, ἐπρόκειτο, στὴν Παναγία τὸν Παρισιῶν, νὰ τελεστοῦν οἱ γάμοι τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Βεαρνοῦ καὶ τῆς Μαργαρίτας τῆς Γαλλίας—τῆς «Μαργκό» ὅπως τὴ φώναζαν χαϊδευτικά μέσα στὸ παλάτι, ἡ μάλιστα τῆς «βασίλισσας Μαργκό», ὅπως τὴν

ἀποκαλοῦσε ἥδη, κοροϊδευτικά, ὁ Κάρολος ὁ Θ'.

Κατὰ τῆς ἐννιά, θάταν ἀδύνατο, καὶ σὲ παιδιὰ ἀκόμα νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν μεγάλη πλατεία ποὺ βρισκόταν μπροστὰ τὴν Παναγία τὸν Παρισιῶν. Τόσος κόσμος εἶχε ἥδη συρρεῖ γιὰ νὰ δῇ τὴν τελετὴ.

Σ' ὅλους τοὺς δρόμους, τοὺς γειτονικοὺς τῆς ἐκκλησίας, παρετρεῖτο ἡ ἴδια ἀνθρωποπλημύνη. Δὲν ἔμεινε ἐλεύθερη, παρὰ μὰ μικρὴ λουρίδα μόνο, ἀνάμεσα σὲ δύο στοίχους

Ἡ Ἀλίκη, ντυμένη στὰ δόλοενκα, στεκόταν μετὰ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

στρατιωτῶν, ποὺ ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὴν Παναγία τὸν Παρισιῶν κατ' εὐθείαν στὸ Λαῖδρο. Κι' αὐτὴ ἡ λουρίδα ὥστόσο κινδύνευε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ σπάσῃ, παρ' ὅτι τῆς ἀπεγνωσμένους προσπάθειες τὸν στρατιωτῶν, ποὺ προσπαθοῦσαν, με τῆς ὁλοκάλες τους, νὰ συγκρατήσων τὸ ματαιωμένο πλήθος.

Ἐξαιτίας τὰ κανόνα τοῦ Λαῖδρου ἄρχισαν ν' ἀντηχοῦν.

Μία κραυγὴ ἀκούστηκε τότε ἀπὸ χίλια στόματα:

—Ζήτω ἡ λειτουργία! Ζήτω ἡ λειτουργία!

Τὴν ἴδια στιγμή σχεδόν, νέες στρατιωτικῆς δυνάμεις φάνηκαν, ποὺ ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν νὰ μὴ διασαλευθῇ ἡ τάξη κατὰ τὴν τελετὴ.

Ὁ ὁλος ἐφρόναε ἀπ' τὴ λύσσα του. Ἐβλεπε τοὺς οὐγενότους νὰ ξεφεύγουν μέσα ἀπ' τὰ χέρια του.

Κι' ἡ ἀγανάκτηση αὐτὴ τοῦ πλήθους ἐξέσπασε σὲ μὴ τρομερὴ λαχ:

—Μᾶς χρειάζεται ἓνας ἀρχιστράτηγος! Καὶ χιλιάδες στόματα ἄρχισαν νὰ ἐπαναλαμβάνουν:

—Ὁ Γκιζ... ὁ Γκιζ... ὁ Γκιζ...

—Ζήτω ἡ λειτουργία!

—Νὰ τοι! Νὰ τοι! Νὰ τοι! ἀκούστηκαν ἔξωφρα μὴ φωνὴ δυνατότερη ἀπ' ὅλες τῆς ἄλλες.

Ὅλοι σώπασαν.

Ἡ βασιλικὴ πομπὴ ἔκανε σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισή της.

Μπροστὰ, προχωροῦσε τὸ ἀμάξι τοῦ βασιλέως μέσα στὸ ὁποῖον βρισκόντουσαν ὁ Κάρολος ὁ Θ' καὶ ὁ Ἑρρίκος ὁ Βεαρνός.

Λίγο πρὶν ἐρχόταν τὸ ἀμάξι τῆς βασίλισσας, με τὴν Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων καὶ τὴ Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας.

Ἡ βασιλομήτωρ ἦταν καθισμένη δεξιά. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴν ἀντήχουν πρὶν μαλίσματα ἀκόμα τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πλήθους:

—Ζήτω ἡ λειτουργία! Ζήτω ἡ βασίλισσα τῆς λειτουργίας!

Ἡ Μαργαρίτα καθόταν ἀριστερὰ. Ἀπὸ τὴν πλευρὰν αὐτὴ δὲν ἀκούγονταν παρὰ σαρκασμοὶ καὶ εἰρωνικῆς κραυγῆς:

—Καλὴμέρα Ὑψηλοτάτη!... τῆς φώναζε μὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ. Ὁ ἄντρας σας πῆγε νὰ ἐξολοκληθῇ, τοῦλάχιστον!...

Ἡ ἀμάξα πέρασε, συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα παρατεταμένο, τραναχτὸ γέλιο τοῦ πλήθους. Μετὰ τὰ εἰκοσιτέσσερα ἀμάξια ὁμως ποὺ περιεῖχαν τοὺς πρίγκιπας ἐξ αἱμάτων, δηλαδὴ τὸν Ἑρρίκο, δοῦκα ντ' Ἀνζού, τὸν Φραγκίσκο δοῦκα ντ' Ἀλανσόν καὶ τὴν δοῦκισσα τῆς Λωρραίνης—τὴν δευτέρη κόρη τῆς Αἰκατερίνης—με τῆς ἀκολουθῆς τους, ἐμφανίστηκαν ἄλλα ἀμάξια, τὰ ὁποῖα τὰ πλήθη ὑποδέχθησαν με διάφορες ἐξουτοπικῆς.

Μέσα στ' ἀμάξια αὐτὰ βρισκόντουσαν ὁ δούξ ντὲ Γκιζ, ὁ στρατάρχης Ταβάν, ὁ στρατάρχης Ντανβίλ, ὁ δούξ ντὲ Νεβέρ, καὶ διάφοροι ἄλλοι εὐγενεῖς καὶ ἱππότες, ντυμένοι με ἀφάνταστη πολυτέλεια. Ἦσαν ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τὸν καθολικῶν.

Ὅταν πέρασαν ὁμως καὶ αὐτοί, τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πλήθους ἐξανάρχισαν:

—Στὴ λειτουργία! Στὴ λειτουργία!

Ἐλχαν κάνει τὴν ἐμφάνισή τους οἱ οὐγενότοι... Ἦσαν ντυμένοι καὶ αὐτοὶ με μεγάλη πολυτέλεια—κάπως πρὸ σοβαρὰ ὁμως ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς.

Κανένας δὲν ἔξερε ποῖος εἶχε κανονίσει ἐπὶ τὴν σειρά τῆς πομπῆς. Τὸ γεγονός ὁμως διὰ οἱ οὐγενότοι ἐρχόντουσαν τελευταῖοι, ἔκανε τὸ πλήθος νὰ ὑποθέσῃ, με τὸν τρόπον αὐτόν, ἡ βασιλομήτωρ ἤθελε νὰ ταπεινώσῃ κάπως τοὺς ἀρετικούς.

Οἱ οὐγενότοι, ὥστόσο, πέρασαν με μεγάλη ἀξιοπρέπεια, χωρὶς νὰ καταδεχτοῦν ν' ἀπαντήσουν καθόλου στὴς κοροϊδευτικῆς καὶ σαρκαστικῆς κραυγῆς με τῆς ὁποῖες τοὺς ὑποδέχτηκε τὸ πλήθος.

Στὰ σκαλοπατῖα τῆς ἐκκλησίας, εἶχαν ματαίω καμμιὰ τριακοσαριά ἀπὸ τοὺς πρὶν φανατισμένους καθολικοὺς, τοὺς ὁποῖους οἱ ἀλεβαροδίδροι εἶχε σταθῇ ἀδύνατο νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κεῖ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, βρισκόντουσαν, ἔφαπτοι, καὶ οἱ τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι, ποὺ μᾶς ἐδόθημε ἡ εὐκαιρία ν' ἀναφερθῶμε καὶ ἄλλοτε, ὁ Κορσέ, ὁ Πεζοῦ καὶ ὁ Κερβιέ.

Ὁ Κάρολος ὁ Θ' καὶ ὁ Ἑρρίκος ὁ Βεαρνός, προηγούμενοι τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ δώδεκα σάλπαγγτων, μπῆκαν πρῶτοι στὴν ἐκ-

κλήσια.

Ὁ καλόγερος Σαλβιάτι—ἰδιαιτεροὺς ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα—προχώρησε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ λυγίζοντας τὸ γόνατό του ἐπρόφερε τὸν ἀγιασμὸ τὸν ὁποῖον εἶχε φέρει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ Βατικανόν.

Ὁ Κάρολος ὁ Θ' μόλις μπῆκε στὴν ἐκκλησία βούτηξε τὰ δάχτυλά του μέσα στὸν ἀγιασμὸ ποὺ τὸν πρόσφερε ὁ καλόγερος Σαλβιάτι καὶ κατόπιν ἔκανε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ῥέχοντας μὴ πλάγια ματὰ στὸν Ἑρρίκο...

Ὁ ἀρχηγὸς τὸν οὐγενότων κατάλαβε πὺς δὲν τὰ βλέμματα ἦσαν στραμμένα ἐπάνω του, καὶ διὰ περιεμεν νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ξάδερφέ μου! φώναξε τότε ξαφνικά. Γιατὶ δὲς πόσο ἐπισκοποὶ ἔχουν μαγευτῇ... Ἀφού θὰ εὐλογηθῇ ἀπὸ τόσους ἁγίους ἀνθρώπους, ὁ γάμος μου δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μοῦ φέρῃ εὐτυχία!...

Ἐνθ' ὁμοῦ, ὁ Βεαρνός ἔκανε συγχρόνως, πολλὰ χειρονεμῆς... ὥστε μποροῦσε κανένας νὰ ὑποθέσῃ πὺς πιθανὸν νὰ εἶχε κάνει καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ...

Ὁ Κάρολος ὁ Θ' χαμογέλασε ἐλαφρὰ, καὶ διενθύνθηκε στὸν θρόνο του.

Ἀπ' ἔξω, ἔφταναν τὴν τρομερὴ ὁχλοβοή... Ἡ φωνὴς, ἔξωφρα, δυνάμωσαν... Ὁ Κάρολος, πελιδνός, σταμάτησε καὶ ἀκούσε:

—Ζήτω ὁ Γκιζ!... Ζήτω ὁ μόνος ἀρχηγός μας!... Ζήτω ὁ καπετάνιος μας!...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ:

Οἱ οὐγενότοι, καμμιὰ ἐφτακοσαριά περίπου, εἶχαν σταθῇ μπρὸς τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ἀντὶ νὰ μποῦν μέσα στὴν ἐκκλησία ὁμως, εἶχαν σταματήσει, σισαμῖοι, καὶ σχηματίζοντας διάδρομο γροῦτα, κουβέντιασαν σιγὰ μετὰ ξὺς τους, δίχως νὰ δύνουν προσηχὴ στὰ οὐρλιάσματα τοῦ ὄχλου.

—Στὴ λειτουργία! Στὴ λειτουργία! φώναζε ὁ Πεζοῦ.

—Οἱ καταραμένοι δὲ θέλουν νὰ μποῦν! βρυχῆθηκαν ὁ Κερβιέ.

—Σὲ λίγο θὰ μποῦν, θέλοντας καὶ μὴ! ἐβροντοφώνανε τότε ὁ Κορσέ.

Ἡ βεβαιοσὴ αὐτὴ ἐνθουσίασε τὴν παρέα τὸν τριὸν μαράδων, ἐνθ' ὁ πλήθος, μὴ ξέχροντας περὶ τίνος ἐπρόκειτο, φώναζε γελόντας:

—Οἱ καταραμένοι οὐγενότοι θ' ἀκούσουν τὴ λειτουργία! Ζήτω ἡ λειτουργία!

Τρεῖς οὐγενότοι μόνο εἶχαν μπῆ μέσα στὴν ἐκκλησία: Ὁ Πρῶτος, ὁ ναύαρχος Κολινὺ, ὁ ὁποῖος εἶχε πῆ δυνατὰ:

—Ποῖος ἔχει ἀν' ἐδὼ δὲν βρισκόμαστε στὸ πεδὶον τῆς μάχης!...

Δευτέρος, εἶχε μὴ ὁ νεαρὸς πρίγκιπ ντὲ Κορντὲ ὁ ὁποῖος, σκῶνοντας σ' αὐτὸ τοῦ Βεαρνοῦ εἶχε μὴ θύσει:

—Ἡ ἀλυσμένη βασίλισσά μας μοῦ εἶχε πῆ, ποῖν πεθάνει, νὰ μὴ σὰς ἐγκαταλείψω ποτε, οὔτε στὴ μάχη, οὔτε τὴν πόλιν, οὔτε στὴν Αἰλή!

Ὁ τρίτος, ἦταν ὁ Μαριγιάν.

Ὁ Μαριγιάν ἀγνοοῦσε ἀν βρισκόταν στὴν ἐκκλησία, καὶ σὲ ποῖα τελετὴ παρεννοῦσαν.

Ὁ Μαριγιάν δὲν ἔξερε παρὰ ἓνα μόνο πράγμα: διὰ πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ βασιλομήτωρ, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅλη τὴν ἀγάπη της, εἶχε προσάδει τὴν Ἀλίκη ντὲ Λουξ ὡς κυρία τῆς τιμῆς της!...

Ἡ Ἀλίκη, συνεπῶς, θὰ βρισκόταν μέσα στὴν ἐκκλησία. Κι' ὁ Μαριγιάν μῆκε. Θάμπαινε καὶ στὴν κόλαση ἀκόμα... Καὶ πράγματι, τὴν εἶδε...

Στεκόταν κοντὰ τῇ βασίλισσᾳ, σὲ μὴ θέσῃ ποὺ μόνον ἡ εἴσοδος τῆς βασιλίσσης μποροῦσε νὰ δικαιολογήσῃ. Ἦταν ντυμένη στὰ ὀλόενκα. Ἦταν τρομερὰ γλυκὴ. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν χαμηλωμένα. Στὸν Μαριγιάν φάνηκε χίλιες φορές πρὸ διοραγῇ ἔτσι.

«Τὶ νὰ συλλογίζεσαι, ἄραγε;» σκεφτόταν ὁ νῦν καταπονημένος τὴν μετὰ μάτια.

Ἡ Ἀλίκη, ἐκείνη τὴ στιγμή, συλλογίζεταν τὰ ἔξω:

«Ἀπὸψε!... Ὁ, ἀπὸψε, στὰ μεσάνυχτα, θάχω τέλος πάντων τὸ γάμια!... Τὸ ἀπαίσιο γάμια ποὺ μ' ἔκανε σκλάβο τῆς Αἰκατερίνης!... Ἀπὸψε θάμαι ἐλεύθερη... ἐλεύθερη!... Ὁ, ἀνατρεμένο μου, πὺς θὰ σ' ἀγαπήσω... Ὁ, φρόνιμο, αἰώνιο, νορμὸς, μόλις σέ-ξω... Καὶ θ' ἀρχίσω καὶ γιὰ μένα, τέλος πάντων, ἡ εὐτυχία!»

Κι' ἔτσι, τὸ πρωὶ ἐκεῖνο ὅπου νόμιζε διὰ ἀγ-γίσε τὴν εὐτυχία, ἡ Ἀλίκη οὔτε στιγμή δὲν

συλλογίστηκε τὸ δυστυχισμένο πλάσμα, τὸ ἐγκαταλειμμένο παιδί της, τὸν μικρὸ Ζὰκ Κλεμάν...

Ἡ βασιλομήτωρ Αἰκατερίνη καθόταν σ' ἓνα μικρὸ θρόνο, λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ βασιλέως. Ὁλόγυρὰ τῆς καθόντουσαν ἡ εὐνοούμενές της ἀκόλουθες.

Ὁ Σαλβιάτι εἶχε σιγὴν καὶ κουβέντιασε σιγὰ με τὴν βασιλομήτωρ. Κανένας δὲ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγαν. Ἡ Αἰκατερίνη, μάλιστα, μετὰ τὰ μάτια χαμηλωμένα στὸ εὐαγγέλιό της, φαινόταν μᾶλλον σὰν νὰ τὸν ἀκούγε μόνάχη.

—Θὰ φύγετε ἀπὸψε τὸ βράδυ... εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη στὸν καλόγερο, κουνώντας ἀνά λαφρα τὰ χεῖλιά της.

—Καὶ τί θέλετε νὰ μεταδώσω στὸν Ἅγιο Πατέρα; «Ὅτι θὰ κλείσετε εἰρήνη με τοὺς ἀρετικούς;» «Ὅτι ὁ ἀρχηγὸς καὶ βασιλιάς τους μπῆκε στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τὸν Παρισιῶν δίχως νὰ κἀνῃ τὸ σταυρὸ του;» «Ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας ἀναστάσε ὅλο τὸ σταυρὸ του γιὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς καταραμένους οὐγενότους ἀπὸ τὴ διακαὴ μανία τοῦ πλήθους;» Αὐτὰ θέλετε νὰ μεταδώσω στὸν Ἅγιο Πατέρα, Μεγαλειοτάτη; Καὶ νὰ πῶ ἀκόμα διὰ ἐσῆς παρακολούθησατὲ με ἀδιαφορία τὴν βαδμιαία αὐτὴ κατάκτηση τοῦ Βασιλείου τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοὺς ἀρετικούς!...

Ἡ Αἰκατερίνη ἀπάντησε:

—Ὁ ἀναγγέλλετε στὸν Ἅγιο Πατέρα διὰ ὁ ναύαρχος Κολινὺ ἀπέθανε!

—Ὁ Σαλβιάτι ἀνεπῆλθε:

—Ὁ ναύαρχος!... εἶπε. Μὰ νὰ τοι. Μεγαλειοτάτη! Βρίσκεται κεῖ, κοντὰ στὸν Ἑρρίκο τὸν Βεαρνόν, πρὸ περὶφρασης παρὰ ποτὲ!...

—Σὲ πόσες μέρες θὰ βρισκόμαστε στὴ Ρώμη!...

—Σὲ δέκα μέρες, Μεγαλειοτάτη, ἂν ἔχω ν' ἀναγγέλω ἐνδιαφέροντες εἰδήσεις.

—Ε, λοιπόν, σὲ πέντε μέρες ὁ ναύαρχος θάξῃ πεθάνῃ!

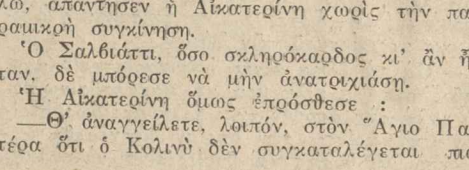
—Καὶ ποῖος θὰ τὸ ἀποδείξῃ αὐτό;

—Τὸ κεφάλι τοῦ Κολινὺ ποὺ θὰ σὰς στείλω, ἀπάντησεν ἡ Αἰκατερίνη χωρὶς τὴν παραμικρὴν συγχίζηση.

Ὁ Σαλβιάτι, ὅσο σκληρόκαρδος κι' ἂν ἦταν, δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ἀνατριχίλῃ.

Ἡ Αἰκατερίνη ὁμως ἐπρόθεσε:

—Ὁ ἀναγγέλλετε, λοιπόν, στὸν Ἅγιο Πατέρα διὰ ὁ Κολινὺ δὲν συγκαταλέγεται πρὶ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΕ ΞΕΧΝΑΣ...

Αὐτὴ τὴ λέξη μοῦχε γράφει—τὸ θυμάσαι—

πρὸς ἀπὸ μὴ φωτογραφία σου μισοῦ, κάπως βραδυνὰ π' ὠκίσθηκα πρὸς τὸν δάσκαλό μου διὰ ν' ἀγαπᾷς ἀκόμα καὶ νεκρὸν.

Ποτὲ δὲν πίστεψα στὰ λόγια σου ἐκεῖνα κι' ἔξερα ψεύτικα πὺς ἦτανε πολλὰ, ἔξερα ἀκόμα διὰ ἥσωνα μὴ θεατρικὸν κι' ὅτι ποιοῦσες τῆς ἀγάπης τὸ καλὶ.

Καὶ χτὲς ποὺ μοῦπαινε ἀκόμα κατὰ ἄλλο: διὰ ἐσὺ (μετὰ τῆς προλήψεως τῆς σευνῆς)—καὶ ποὺ τὸ πίστεψα χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλω—πολλοῦσες τόσᾳ σὴν γυναῖκα ἀπ' τῆς κοινῆς.

Τόσο λοιπὸν στὸ βόθρο ἐπῆς ἡ ψυχὴ σου; Ἐπρόφρασε τὴν μύσση τῆς διαστροφῆς; Τόσο ἐυτέλεις κι' αὐτὴν τὴν τιμὴ σου; Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὴ γυναῖκα τῆς σευνῆς...

Γι' αὐτὸ σὲ ἐξέχασα κι' ἐδίωξα ἀπὸ σιμὰ σου καθεὶν σκέψῃ μὰ... καὶ καθεὶν μὴν σκεπῇ κι' εἶναι ντροπὴ καὶ νὰ προσέχω τ' ὄνομά σου εἶναι ντροπὴ νὰ λέω... διὰ σ' ἀγαπᾷ.

Κι' ὅτι δικὰ σου εἶχα τὰχα... Στὸ λέω τὰ συνενόησόν σου... τὸ πορτραῖτό σου κι' αὐτὸ κι' ἂν ἀσυνάσθητα μέσ' στὴν ψυχὴ μου χλαῖω.

γελῶ πολλὰ, γελῶ... γιὰτὶ δὲν σ' ἀγαπᾷ... (Ἀνέκδοτο)

ΜΙΜΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς... Θὰ τοῦ ἀναγγέ-λετε, ἐπίσης διὰ δὲν ὑπάρχει πρὶ κανένας οὐγενότος στὸ

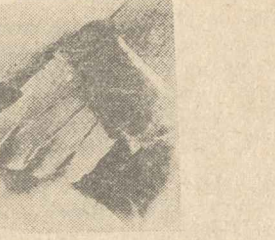

Τὰ εξαρτήματα που ποέπει να ποσέγγει ε-νας κύριος για να ε-γη πάντα καλοβαλμέ-νη εμφάνιση είναι:

Τὰ υποδήματα, τὰ γάντια, ἡ κάλτσες, τὸ ὑποκάμισο, ἡ γραβάτα, «Δηλαδή όλα» θὰ μοῦ πῆτε: "Ὅλα ἐκτός ἀπὸ τὸ κοστούμι. Αὐτὸ καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀπολύτως τῆς ὥρας δὲν θὰ σὰν ἂν ὅλα ὅσα ἀναφέραμε εἶναι ἐν τάξει.

Ἡ ποικιλία ἰδίως τῶν ἀνδρικών γαντιῶν ἐξέτος εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὑπάρχουν γάντια διὰ σπορ «αὐτοῦ-κάσ» που εἶναι θανάσια, ἄλλα δι' αὐτοκίνητο με «πουανία» γούνινα καὶ με βελόνες ἀπ' ἔξω, ἄλλα ἐπίσης με «πουανία» ἀπὸ γούνα μὰ πὺ ἀμπίγιε για τῆς καὶ μέρες, γάντια μουςκετὸς καὶ ἄλλα πολλά. Δὲν εἶναι παρὰ τῇ σκοτούρα νὰ διαλέξη κανεὶς.

Καὶ για νὰ ἔλθουμε εἰς τὸ κεφάλαιο τῶν υποδημάτων, ποέπει πῶτα νὰ πούμε ὅτι τὸ μαῦρο γούνα κυριαρχεῖ. Ἀκόμη καὶ διὰ σπορτικὸ υποδήματα γρησιμοποιοῦμε μαῦρο δέμα. Τὰ πολλὰ κεντήματα ἔχουν καταργη-θῇ καὶ τὰ περισσότερα σκακίρια γίνονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ φαίνονται γωὸς πολλά κεντήματα. Ἡ κορὴ Ρισελίε εἶναι πάντοτε ἂν δόξω καὶ ἕνα εἶδος ψι-

διού που γωρῖζει στὴ μέση καὶ κολακεύει πολ-λὸ τὸ πόδι.

Τέλος τὸ ὑποκάμισο ποέπει πρωτίστως νὰ εἶναι ἀπαστάπτον εἰς καθοικότητα καὶ νὰ μὴ λησιμονοῦν οἱ κύριοι ὅτι τῶρα δὲν συνηθί-ζονται πιά τὰ γωμιαστὰ ὑποκάμισα ἀλλὰ μόνον τὰ λευκά. "Ὅσο για τῆς γραβάτες, ἀ-ρίωνται στὸ γούστο τοῦ καθενός.

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

«Τὸ βρίζετε σωστὸ νὰ σηκώνονται οἱ κύ-ριοι καὶ νὰ παρῶνουν τὴ θέση τους σὲ κυ-ρίες μέσα στὸ τραῦν» ἢ ἐρωτῶντες ἕνας νε-ανὸς κύριος τῆς προάλλες, καὶ εἶναι μεγάλη διάθεση νὰ τοῦ ἀπαντήσω:

—Αὐτά, κύριέ μου, δὲν διδάσκονται οὔτε ερωτῶνται. Ὁ εὐγενὴς κύριος, ὁ ἑλάντλου, δὲν θὰ παραδεχθῇ ποτὲ νὰ βλέπῃ μία κυρία νὰ στέκῃ ὀρθὴ καὶ αὐτὸς νὰ κάθεται. Θὰ ε-γὼ τὸν ἱπποτισμὸ νὰ ποσώσῃ τὴ θέση του καὶ ποέπει νὰ τὸν ἔγῃ, διότι ἐσυνήθισαμε πάντα νὰ βλέπουμε τὸν ἄνδρα νὰ φέρεται ἱπ-ποτικὰ πρὸς τὴν γυναῖκα. "Ὅπως ὁμοίως τονί-ζουμε αὐτὸ, ἄλλο τόσο τονίζουμε ὅτι δὲν ποέ-πει καὶ ἡ κυρία νὰ καταρῶνται, καταρῶν-ται δὲ ὅταν στέκουν ὀρθὴς καὶ ποσώσῃν νὰ ποσώσῃν τὴν ποσώγῃ τῶν κυρίων που κάθονται ἢ ἔχουν ἕνα ὅρος που φαίνεται σὰν νὰ λέγῃ: «Τολμάτε καὶ κάθῃτε ἐνῷ ἐγὼ εἶ-μαι ὀρθή!» Ἀν ἴσως κύριος ποτὲ δὲν θὰ ε-δίδα τὴν θέση μου σὲ παρόμοιους τύπους. Ε-στω καὶ μὴ κινδύνον νὰ μοῦ πῶν ὅτι δὲν φέ-ρομαι ἱπποτικά.

ΚΟΥΒΕΝ-ΤΟΥΛΕΣ

Ἀτέλειωτες ἡ κούβες στὰ μαχητὰ με-ρικές καθυστερημένες ποέχουν ἀκόμη, γιατί δὲν ἐποδοῦσαν νὰ τελειώσουν τὰ ψώνια τους. Ἐξῆνὰ κανεὶς τόσο εὐκολα! Ἐπειτα εἶ-ναι καὶ κατὰ ἄλλοι: βγαίνει με σημειωμένο τὸ κάθε τι, εἶναι κανεὶς ἕνα ποέχουν ποσώ-λονισμὸ, καὶ ὅμοιως πάντα ἀρίωνε τὰ μισὰ ποέχματα ἔξω ἀπὸ τὸν κατάλογο, γιατί βλέ-πει πὺς τὰ γούματα ἐτελείωσαν καὶ δὲν ἀγο-ράστηκαν ὅσα ποέπει ν' ἀγορασθῶν. Ἐχουν καὶ μία πολὺ κακὴ συνήθεια οἱ περισσότεροι νὰ ἐννοοῦν καὶ καλὰ νὰ ἐξοδεῖν πολλὰ για νὰ κάμουν ἕνα δώρο. ἐνῷ αὐτὴ ἡ ἰδέα εἶναι πολὺ ἐσφαλμένη. Φθάνει ἡ καλὴ πρόθεσις καὶ ἂν ὁ ἄλλος δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν κα-ταλάβῃ, τόσο τὸ γούστον γι' αὐτόν.

Ἡ πρωτογονία εἶναι μία ἐποχὴ που ὁ καθένας εἶναι ἕνα ποσὸ ἀνθρώπου ποτὸς ὁ-ποῖος ἢ ἀπὸ εὐνοϊότητα ἢ ἀπὸ ὑπογνώση εἶναι κατὰ νὰ γωρῖσῃ για τὸν λόγο αὐτὸν ποέ-πει νὰ καλεσθῇ ἢ ἀνταλλάξῃ μικρὸν δώ-ρων «για τὸ καλὸ», καὶ αὐτὸς σὲ μία ἐστὶ ὄνο-μαστικὴ ἢ σὲ γυνεθλία που θὰ πρὸκειται ποσὶ ἐνὸς ποσώπου ἢ τὸ πολὺ δύο, κάνομε καλλί-τερο δώρο. Ἐπὶ δὲν θὰ μᾶς ἐξορῶνται ὅλα μαζεμένα καὶ δὲν θὰ πέρσῃμε διακῶς ἔξω στους ποσώπολινισμοὺς μας. Γιατὶ δὲν ποέ-πει νὰ λησιμονοῦμε ὅτι τὴν πρωτογονία ἐκ-τός τῶν δώρων ἔχομε καὶ τὰ διάφορα φιλο-δωρήματα πὲ παρῶνους, τηλεγραμμά-τες, σκουπιδιασῆδες καὶ ὅτι ἄλλο σπανιστὴς καὶ δὲν σπανιστὴς. Νὰ λοιπὸν καὶ ἄλλῃ ἀ-φορῇ ἐξορῶν, ὥστε νὰ εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἀ-νάγκη περιορισμοῦ τῶν δώρων.

—Μὰ τὰ δῶρα εἶναι ἡ εὐνοϊότητάς μου, μοῦ ἔλεγε μία φίλη μου, καὶ καταλαβαίνω πολ-λὸ καλὰ τὴν ἀποψὲν τῆς ἄλλῃ ἀκριβὴς ἡ οἰ-κονομικὴ κρίσις, τὴν ὅποιαν διεγέρσει ζῆ-τὰ ἀπὸ μᾶς θυσίαι καὶ θυσίαι εἶναι νὰ μὴ κά-νομε πάντα ὅτι μᾶς εὐνοϊοῦνται.

Μικρὰ δῶρα λοιπὸν, μικρὰ καὶ σθητὰ γιατί ὑπάρχουν γιλιάρδες στωγοὶ που στεροῦνται καὶ αὐτὸ τὸ ψωμί.

E.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ σωφορῖνες ἀξῆσαν πιά τόσο πολὺ, ὅ-στε περῶν ἀπαρτήρητες, καθήντησαν θέα-μα κοινὸ ἐκείνο ὅμοις που παρῶνται στῆς Ἀθήνας που ὀδῶνουν εἶναι πὺς σπανιστὰ, για νὰ μὴν ποῦμε ποτὲ, δὲν παρῶνται κατὰ ἄλληλα ντυμένες για τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ σπῶ.

Πὰ νὰ εἶναι καθισμένη μία κυρία στὸ βολ-λὸν ποέπει ἀπαρατήτως νὰ φορῇ κατὰ ἄλλη-λο κοστούμι, διότι ἄλλως καὶ θὰ δυσκολεῖ-ται. Ἄλλὰ καὶ κακοφωνία θὰ παρῶνται. Ὅλα ποσώσῃμε ταμῖος, ἄλλὰ ταμῖος ποσώ-πρῆτον ὀλιχτῶς φάσμα ἀπὸ ἕνα καὶ ὅχι ἕνα ὑποκάμισο για νὰ διατηρῇ ἑστῇ.

Τὸ σόεμα ποσώ νὰ γίνῃ ἀναλόγως τοῦ γούστου τῆς καὶ μᾶς, γωρῖς νὰ ἀποκλείε-ται καὶ ἡ μὴ ὑποκρίσε ἀντικεινὸν για νὰ ἐμ-ποδίζονται αἱ κινήσεις.

Ἡ ἑσέττα θὰ εἶναι αὐτὸν κοινὴ καὶ θὰ εἶναι ντορμπλὲ εὐπορὸς καὶ εἰς τὸν γαῖα με γούνα για νὰ κοσῇ ἑστῇ. Γούνα ἐπίσης το-ποθεῖται στὰ μανίκια καὶ στὰ πῆτες.

Βεβαίως δὲν ἀποκλείεται ἡντὶ ὀλιχτῶς ποσώσῃμε δὲν ποσώσῃμε μανίκια ἢ ἑσέττα, καὶ τὸ σόεμα εἶναι ποσώσῃμε. Τὸ εἶδος αὐτὸ γρησιμοποιοῦται πολὺ τελευταῖος στὸ Παρίσι καὶ λέγεται ἀνσὺμπλ-τανιέ. Ὁ Πα-ρισινὸς Οἶκος Φιλίπ ε Γκαστὸν ποσώσῃμε πολλά τέτοια ταμῖος, καὶ ἡ Ἀθῆνας εἶναι τὴν εὐνοϊαν νὰ ἰδοῦν μερικὰ μονέλα στὴν ἐκθεσὶ Χρυσικοπούλου, στὸ ντεσὶλ τῆς Εὐαγ-

γαλίδῃ καὶ στῆς κολεξὶν τῶν καλλιτέων Σπριτῶν Μόδας.

Τὸ ἀνσὺμπλ-τανιέ εἶναι ἕνα ἔνδυμα που δὲν ντεμιντῶνται εὐκολα γιατί ἡ φασὸν του εἶναι πάντοτε ἀπλὴ καὶ δὲν θέλει πολλὰ γωρῖσῃματα. Τὸ πολὺ-πολὺ λίγες ντεκούπ. "Ὅσον ἀσὸρὰ τὸ εἶδος τῆς γούνας, θὰ διαλέ-ξωμε καρακιοῦλ, ἀνιὸν ραῖε, ἀστρακάν, ὅπο-σούμ.

Για αὐτοκίνητο ὁραία θὰ εἶναι καὶ μὴ ὀ-λιχτῶς ἑσέττα ἀπὸ πουλέν.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὸ ἐπανωφόρι εἶναι κατὰ τὴ ἀπαρατήρη-τὴ γυναικα, γιατί σγδὸν με αὐτὸ θὰ εὐνο-νίζεσαι παντοῦ: Σὲ μία συνουλία, σ' ἕνα θέ-ατρο, στὸν κινηματογράφον, θὰ δρεθῇ σπάνια

Δυὸ κομψὰ ἐπανωφόρια, μονέλα τοῦ οἴκου Φιλίπ ε Γκαστὸν.

στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ βγάλῃ, ἰδίως πῶς τε-λευταῖος που εἶναι καταργηθῇ ἀπ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἡ θέασις δι' εὐνοϊότητος λό-γους... Πρωτίστως λοιπὸν ἀς φροντίσῃ καὶ κυρία νὰ ἔγῃ ἕνα καλοσκαμμένο ἐπανωφόρι εἰ-τε ἀπὸ ντοῖ, εἶτε ἀπὸ βελούδου εἶτε ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα.

Τὸ σκίτσο μας παρῶνται: δυὸ ὁμοιότητα ἐπανωφόρια τὸ ἕνα ἀπὸ ντοῖ καὶ ἕνα ἀπὸ βελού-δι καὶ καλλῶς ἀπὸ μῶντρεν, τὸ δὲ ἄ-λλο ἀπὸ βελούδο μακρὸν γανινοῦμένο με ρα-κοντὲν σὲ ἀνοικτὸτερο γούμα.

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Συμβαίνει κάποτε νὰ γίνομε ἕνα φάσμα μας καὶ νὰ εἴμαστε ἀπελπισμένοι διότι ποέ-κειται περὶ καινοῦργου φάσματος που πο-ροῦσε ἀκόμη νὰ μᾶς γρησιμεῖται. Ἀν ποέ-κειται για μᾶλλον ὕψωμα ὑπάρχουν γυναι-κές που κάνομε τὸ λεγόμενον «στοπ-πασμα» εἶναι ἀδύνατον δὲ νὰ δοῦν τὸ μέρος που ἡ-ταν σκαμμένο ἢ ὀρθομένο—τόσο καλὰ τὸ δι-κοῦνται. Ἐπειδὴ οὐδ' ἔστιν ἕνα καλὸ παρόμοι-αὐτὴς τῆς ἡμέρας καὶ ἀνεκάλυψα μία γυναι-κα γωρῖστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρὰ Κατρίνα στὴν ὁδὸν Κρεστώφου 3, τὸ γούμα, διότι πιθανὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ μερικὰς Ἀθῆνας ἀναγῶ-στοίς μου. Ἡ ἐργασία τῆς εἶναι τελεία.

Τῶρα ἂν πρὸκειται για σκίσιμο που ἔγινε σὲ φάσμα που δὲν μᾶς ἐνδιαφέρεται καὶ πολὺ, ποροῦμε νὰ κάνομε τὸ ἑστῇ: Πάρομε ἕνα κομμάτι γκούτα-πέσκα, τὸ βάλομε ἀπὸ τὸ

νάποδο μέρος τοῦ ὕψωματος κάτω ἀπὸ τὸ σκίσιμο, στρώνομε ἐπάνω τῆς κλωστὴς ἀκο-λουθῶντας τὴν ὕφανση ὅσο ποροῦμε, καὶ ὅ-στεα τοποθετῶντας ἐπάνω ἕνα πανὶ βρεγ-μένο πατῆμα με κατὸ σίδερον. Με λίγη τέ-γνη καὶ ἐπιτηδεύοντα ποροῦμε νὰ ἐπιτύ-γουμε ὥστω ἀποτεῖσμα.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ Παγυσσασκία.—Για τὸν ἄσπονδο αὐτὸ ἐγθὸ τῆς γυναικείας κομψότητος ὅσα καὶ ἂν ποῦμε δὲν θὰ εἶναι ποτὲ ἀσχετὰ. Καταστρέφει τὴν γραμμὴν, ἀραιοεῖ καὶ ἀ-νοῖα ἀπὸ τῆς κινήσεως, βραύνει τὸ θάδισμα καὶ ποσώσῃμε διάφορα δυσάρεστα.

Ἡ παγυσσασκία εἶναι πολλές φορὲς κληρο-νομική, ἄλλοτε ποσώσῃμε ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς που κάνομε, ἄλλοτε ἀπὸ πολυφα-γία, καὶ ἄλλοτε ἀπὸ ἀσθενισμὸ.

Σὲ καὶ περὶ τῆς ποέπει νὰ καταπολε-μῇ καὶ διὰ λόγους αἰσθητικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους ὑγείας.

Ἐν πῶτοις θὰ ἀνακαλύψωμε ἀπὸ ποῦ ποσώσῃται καὶ ἂν νὰ ἀνοῖσῃμε νὰ πᾶνομε με-ρὶ σκαμνὰ ἀκούμε, ἀς λιγοστῶμε τὸ φαγητὸ καὶ καὶ ἀς τὸ κανονίσωμε ἔτσι, ὅ-στε νὰ εἶναι δυναμικὸ καὶ ὅχι παγυντικὸ. Συγγνώμης ἀς κινούμεθα ὅσο ποροῦμε, ἀς κάνομε σπορ καὶ ἀς ποσώσῃμε νὰ εἴμεθα πάντοτε εὐχολοί. Ἡ ὁρῇ γωρῖσις φασώ-κου που ἐπιτελείται εἶναι ἕνα ἐλαφρὸ καθα-ρικὸ που θὰ πᾶνομε ὅταν ποσώσῃμε ἀ-νάγκη.

Ἐγὼτε ὅτ' ὄψιν σας ἔτι ὑπάρχουν καὶ βί-α μέσα, τὰ ὅποια γρησιμοποιοῦσαι ποροῖτε νὰ ἐπιτύγῃτε ἀδύναμα καταρῶν, ἀλλὰ δὲν τὰ συνιστοῦμε διότι ποροῖ νὰ φέρουν σκῆ-δωμα τοῦ δερμάτος. Καθὼς ἡ ἐπιθεσίς εἶ-ναι τενωμένη, ἂν ἀδυνατίσῃμε ἐξωτερικὰ εἶναι πολὺ φυσικὸ τὸ ὅλκιμὸ που θὰ λείψῃ διὰ μᾶς νὰ ἀφίσῃ τὴν ἐπιθεσίαν ἐξωτερικὰ καὶ νὰ ἀσκαμῇ τὴν φασώσῃ, ἀκό-μη δὲ καὶ οἱ μῖς νὰ γαλακτοῦν. Ὅλα λοι-πὸν ποέπει νὰ γίνον ἐν μέτωπ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Πότε ποέπει νὰ φέρῃμε τὸν γιατρὸν.—Μία μέρα που ἀπέτειναν στὸν καθηγητὴ Μπριτὸ αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἀπῆν-τησε:

—Τὸν γιατρὸ ποέπει νὰ τὸν φέρῃ κανεὶς ὅταν δὲν εἶναι ἀσθενὴς.

Ἦσαν εἶναι λιγὰς ὑπερβολικὸ αὐτὸ, ἀλλὰ πάντως σημαίνει ὅτι δὲν ποέπει νὰ ἀρίωνε νὰ πονοῖ ἡ ἀσθενία καὶ ὅταν ὅταν νὰ φέ-ρῃμε τὸν γιατρὸ. Τὰ ποσώσῃμε κατὰ εἶδος εὐκολώτερος ἀπὸ τὴν θεραπεία. Τῆς ποσώσῃ-τερος φορὲς ποσώσῃμε πάντα ἀρχὰ τὸν γιατρὸ καὶ για τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ποροῖ νὰ κῆν τίποτε, ἐνῷ ὁ γιατρὸς ποέπει νὰ ζεῦσῃ τὴν κατὰ τῶν πελατῶν του, νὰ τὴν εἶναι ποσώσῃται για νὰ ἀπορῇ νὰ ἐνεργήσῃ

ἀποτεῖσμα τῆ-κα σὲ μὴ δὲ-σκολῇ στιγμῇ. Σὲ παλαιότερη ἐποχὴ τὰ καλὰ σπῖτια εἶχαν τὸν ἀκούσαντες τὸν γιατρὸ, ὁ ὅποιος ἐπληρῶνε-το με τὸν ἡθῆν καὶ ἐπασκέπτετο μὴ φορὰ τὴν ἐδουάδα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας για νὰ ποσώσῃμε καὶ ἀσθενή.

Ἐνὰ ἄλλο κορολόγημα, ἕνα μικρὸ συνάγῃ ποροῦν νὰ ἔχουν δυσάρεστες συνέπειες ἂν δὲν τὰ ποσώσῃμε καὶ πῶς ποσώσῃμε μόνον μας γινόμεθα ποσώσῃμε σωματώσεως, πλεονείδος κτλ. κτλ. Για τοὺς λόγους αὐτοὺς ἔχετε τα-κτικὸ μακρὸ που νὰ ζεῦσῃ τὴν κατὰ σας καὶ ποσώσῃται ὁ γιατρός σας νὰ εἶναι καὶ οἷος τῆς οἰκογενείας, οἷος που θὰ ἀνοῖθε-ται ὅμοι καὶ δὲν θὰ ποσώσῃται νὰ τὸν ἐκ-μεταλλεύσῃται.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐπειδὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν γάμων, καλὸν εἶναι νὰ γωρῖσῃμε ἕνα μενού με γάλο ἢ ἡλ-λον γαλοπούλα:

Σούπα αὐτογέλιμο, γαλοπούλα βοαστῇ, γλῆσις.

Ἡ βοαστῇ γαλοπούλα γίνεσαι ὡς ἑστῇ: Ἀπὸ καθορῖσῃμε καὶ ὀψῃμε τὴν γαλοπού-λα, τὴν βάλομε στὴν κατὰ ὅλα με τὸν νερὸ ὥστε νὰ σκαμῇται βλὴ καλὰ, οἷονος 1—2 κομμώδια, 2—3 καρότα, λίγες ὀλῆς σέλινο, μαντζουρά, καὶ τὸ ἀνάλογο ἄλλῃ.

Ἀπὸ καθορῖσῃμε καὶ ὀψῃμε τὴν γαλοπού-λα, τὴν βάλομε στὴν κατὰ ὅλα με τὸν νερὸ ὥστε νὰ σκαμῇται βλὴ καλὰ, οἷονος 1—2 κομμώδια, 2—3 καρότα, λίγες ὀλῆς σέλινο, μαντζουρά, καὶ τὸ ἀνάλογο ἄλλῃ. Ἀπὸ μῆ-σοδοῖς, οἷονος καὶ μερικὰς πατάτες κα-θαρισμένες καὶ στὸ σκαμῇται γανινοῦμε τοῖνυν τὴν γαλοπούλα. Τρώγεται ἔτσι ζε-στὴ ἢ κρύα, ὅταν γανινοῦται με μαγιονέζα.

Ὅστι γαλοπούλα ποσώσῃται, κότεται κου-μάτια, βοτάνεσαι σὲ αὐτὴ καὶ γαλέττα καὶ τρυφῖνται τοιοτοτόπως δὲν τῶς τὸ ἑ-διο φαγητὸ τὸ βόδῃ ἢ τὴν ἐπομένη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

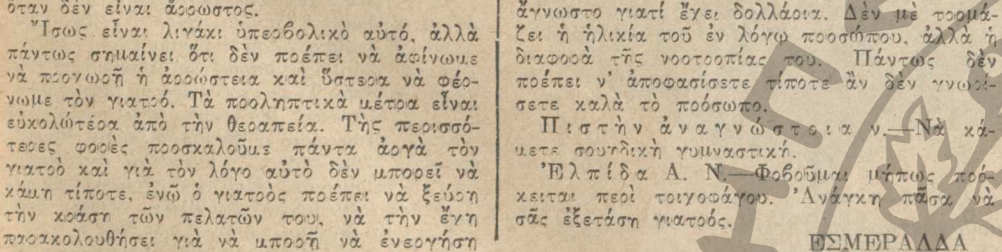
Λοῦσῃν Σ., Ἐνταῦθα.—Δὲν θὰ τρυπῇ-στε ποτὲ μόνῃ τὰ αὐτὰ σας, γιατί εἶναι πολ-λὸ ἀπλὸ ποῦμα, ἀλλὰ ἐπειδὴ εὐκολα ποροῖ νὰ γίνῃ μία ὀλῃσις, εἶναι ποσώσῃμε νὰ εὐπιστεῖται αὐτὴ τὴν ἐρωτῇ στὸν γιατρὸ σας.

Καλὴ νὴ φίλην.—Δὲν ποροῖ βέβαια νὰ σὲ συστήσῃ νὰ δέσετε τὴν ζωὴν σὲ ἕνα ἄνθρωπο γιατί εἶναι ὀλῃσις. Δὲν με ποσώ-ζει ἡ ἡλικία τοῦ ἐν λόγῳ ποσώσῃ, ἀλλὰ ἡ διαφορά τῆς νοστορίας του. Πάντως δὲν ποέπει ν' ἀπορῃσῃται τίποτε ἂν δὲν γωρῖ-στε καλὰ τὸ ποσώσῃ.

Πῖς τὴν ἀναγνώσῃ.—Νὰ κά-μετε σπουδὴν γυναικείαν.

Ἐλπίδα Α. Ν.—Φοβούμεθα ὅπως ποέ-κειται περὶ τοιοτοτόπως. Ἀνάγκη πῶτα νὰ σὰς ἐξετάσῃ γιατρός.

ΒΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὸ πολυτελέστερο βιβλίο τοῦ ἔτους.—Ἐξέτυπώθη σὲ 300 μόνον ἡμερημμένα ἀντίτυπα.—Μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου.

Τιμὴ Δρ. 50. Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐμβάσματα στὴν «Ἑβδομάδα»

Τὸ πολυτελέστερο βιβλίο τοῦ ἔτους.—Ἐξέτυπώθη σὲ 300 μόνον ἡμερημμένα ἀντίτυπα.—Μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου.

Τιμὴ Δρ. 50. Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐμβάσματα στὴν «Ἑβδομάδα»

Τὸ πολυτελέστερο βιβλίο τοῦ ἔτους.—Ἐξέτυπώθη σὲ 300 μόνον ἡμερημμένα ἀντίτυπα.—Μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου.

Τιμὴ Δρ. 50. Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐμβάσματα στὴν «Ἑβδομάδα»

Τὸ πολυτελέστερο βιβλίο τοῦ ἔτους.—Ἐξέτυπώθη σὲ 300 μόνον ἡμερημμένα ἀντίτυπα.—Μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου.

Τιμὴ Δρ. 50. Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐμβάσματα στὴν «Ἑβδομάδα»

Τὸ πολυτελέστερο βιβλίο τοῦ ἔτους.—Ἐξέτυπώθη σὲ 300 μόνον ἡμερημμένα ἀντίτυπα.—Μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου.

Τιμὴ Δρ. 50. Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΚΑΙΝΟΝΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

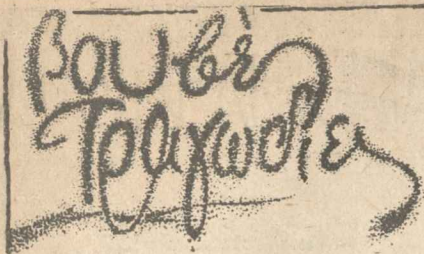
ΤΡΕΙΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Τὸ τελευταῖο δεκαπενθήμερο τοῦ γούνου που μᾶς φεύγει, μαζεύτηκε πάνω στὸ γο-ασίον μου ἕνας σωρὸς ἀπὸ κομψὰ καὶ ὁμοφω-τωπομένα διηλοροακία, φιλολογικὰ τὸ πε-ρισσότερο καὶ, τὸ γωρῖσῃται ποσώσῃμε, νέων συγγοφῶν, γωρῖσῃται καὶ ἀγνώστων.

Μὰ ἐκεῖνο που ἡ ἔκανε θαβῆτα ἐντύπωσῃ ἦταν πῶς τὰ περισσότερα ἦσαν ποιητικὲς συλλογές.

Μέσα σ' αὐτές, βοήθα καὶ ἀνθρώπους που ἔ-γορῃν ὀνο για νὰ... γωρῖσῃται καὶ που τὰ διβλία τους που γανινοῦσαν οἶκτο για τὴν ἀπο-τρυμμένη ποσώσῃται τους—ἂν ἐπιτελείται νὰ ὀνομασθῇ ποσώσῃται ἡ παρῶνται πέντε-δέκα βίαισῃται καὶ κακιστῶν στίγν.

Ἐξορ

ANDRÉ BIRABEAU

“ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...”

Φαίνεται πως προσηγομένως τ' αυτοκίνητο είχε περάσει πάνω από κατράμα, αφού και έπειτα από τρεις μέρες ακόμη φαινόταν σαν τ' ήταν τών τροχών πάνω στον δρόμο : τ' ήταν αυτά σχηματίζανε έναν μεγάλο έλγυμ που άρχιζοντας από άριστερα ξαναγύριζε δεξιά, για να σταματήσει τέλος απότομα μπροστά σ' ένα χαντάκι στο μέρος όμως αυτό έβλεπε κανείς ένα ξεροχώνιμένο πεύκο με τακισμένο τον κορμό που έσταζε ρετσίνι, λες κι ήταν αίμα...

Είχαν μεταφέρει τον Ζάκ σε μία γειτονική βίλλα. Ήταν λογοθυμωμένος. Άμα συνήλθε, είδε ένα πρόσωπο σκαμμένο από πάνω του : ένα στόμα που μοιρολούσε μερικά δυσνόητες λέξεις, δυο μάτια που τον κυττάζανε με συμπόνια. Έκείνος σήκωσε άμεσως :

—Και ή Σούζυ πού είναι ;
Το στόμα τότε του αποκρίθηκε με διαταγμό : «Είναι πληγωμένη... και αυτή...». Όμως εκείνος κατάλαβε άμεσως αυτό που τα χείλη δεν ήθελαν να του πουν, αυτό που τα μάτια του λέγανε άφωνα... Και ο Ζάκ ξανάπεσε στο κρεβάτι του εκείνη την φοιχτή στιγμή θάθελε τόσο πολύ να ξαναλιγοθυμώσει, όπως προ δλίγου ! Μά αυτό δεν γίνεται θεληματικά. Δυστυχώς το πνεύμα του είχε μιάν απόλυτη διαίγεια, και ή καρδιά του σπάρανε σ' έναν ανέλιωτο πόνο.

... Έκείνοι θοισκόντουσαν στο ταξίδι του γάμου των. Ήσαν απλούστατα δυο πλάσματα που αγαπώντουσαν, που μόλις άρχιζαν την ζωή, και που είχαν βυθιστεί ολότελα στην ευτυχία, να σφιγγούνται ο ένας πάνω στον άλλον... Αγαπώντουσαν... είχαν πη χίλιες φορές στόμα με στόμα : «Δεν είμαστε παρά μία ψυχή με δυο κορμά, έμεις οι δυο». Μία στιγμή... και ή μοίρα — αλλοίμονο ! — από τους δυο τους ξανάανε αμετάκλητα πλέον μονάχα ξανά...

Τόσο γρήγορα ! Παντρεμένοι μόνον μία βδομάδα, χωρίσανε κι έλας για πάντα... Κι εκείνος την αγαπούσε, την αγαπούσε...

Και μονομιάς, ή φοιχτή σκέψη κούρνιασε θαρείς, μέσα του : «Έγώ την εκόκτωσα...» «Όχι ! Δεν ήταν αλήθεια ! Ήταν μάλλον ή σύμπτωση, το μοιραίο... Κάτι που δεν μπορεί κανείς να το προβλέψει, κάτι που δεν μπορεί κανένας ν' αντιταχί σ' αυτό. Έκείνος κρατούσε το βολάν του αυτοκινήτου, όμως δεν είχε κάνει τίποτα... Δεν ήταν ούτε άπροσεκτος, ούτε αδέξιος !

Καθήμε Ζάκ ! Με ποιά τάχα συζητείς ; Μήπως εκείνη μπορεί να σου κάνει πιά κανένα παράπονο : είναι νεκρή. Έσύ κρατούσες το βολάν, ή αυτοκίνητό σου έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο, εσύ έβλεπες και εκείνη έβλεπε... Αυτό είναι όλο. Και όμως σου είχε πη, θυμήσου, εκείνη σου είχε... Άκούεις τη φωνή της, δεν είν' έτσι ;... πως την άκουεις, ε !... Εκείνη σου είχε : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...»

«Ναι, μά δεν ήταν εκείνη την στιγμή που μου τόπε αυτό... ήταν πολύ πριν... θάταν τουλάχιστο τρία ή τέσσερα χιλιόμετρα πριν... και μόλις μου τόπε, έγώ ελάττωσα την ταχύτητα... λιγάκι...». «Ε, λοιπόν ! ναι, λιγάκι !... έπειδή κατά βάθος κι' εκείνη αγαπούσε τον λιγγο όπως κι' εγώ...»

Και όμως Ζάκ ! Εκείνη πθανε και σ' έβλεπε...

... Έκείνος είχε μία ούλη στο πρόσωπο και

έκούσανε κάμποσο καιρό. Εκείνη ήταν ξαπλωμένη μέσα στο κίτρινο και σβωλισμένο χώμα ενός μικρού έπαρχιακού κοιμητηρίου, που ή μυτιές και ή περιλοκάδες του σκίαζαν τα μονοπάτια του. Μόλις μπήκεσε να βγίη από το νοσοκομείο, ο Ζάκ, έλε άμεσως

Ο Ζάκ μεθυσμένος απ' τον λιγγο σήανε την ταχύτητα...

να τον πανε εκεί. Εκούσανε, το κοιμητήρι ήταν μακρότα, και αναγκάστηκε να πάρη ένα αυτοκίνητο για να πάη ως εκεί πέρα. Ένα αυτοκίνητο... Ήταν σαν ένας ένοχος που του δέχνανε το όπλο του εγκλήματός του... Όμως δεν μπορεί να κάνει κανείς δίχως αυτοκίνητο στην ζωή, δεν είν' έτσι ; Μήπως λοιπόν μέσα σ' αυτό κι' έκλεισε το μάτι. Ο άγέρας του δρόμου χτυπούσε στο πρόσωπό του. Και του φαινόταν πως μία φωνούλα, κοντά του, έλεγε : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...»

... Άπο τότε δεν μπορούσε πιά να ξαναμνή σ' αυτοκίνητο δίχως ν' άκούση κάποια στιγμή εκείνη την φωνούλα. Σε λίγο όμως καιρό άγόρασε πάλι ένα δικό του άμάκι. Του χρειαζότανε τόσο για της δουλειές του ! Άλλωστε είχε ανέκαθεν δικό του αυτοκίνητο. Ήταν κι' αυτό στη ζωή του ένα πράγμα πολύ χρήσιμο, απαραίτητο, σαν ένα υπάδιο ή ένα ξουράφι. Τό θέλει, βλέπετε, ή εποχή μας ! Άλλωστε δεν βγαίναμε έξω χωρίς μπατοντινί, τώρα δεν βγαίναμε χωρίς αυτοκίνητο. Και έπειτα, επειδή συνέβηκε ένα τόσο φοιχτό και άδέξιο δυστύχημα, πρέπει να μή... Όμως κάθε φορά που ο Ζάκ θοισκότα-

νε στον δρόμο κι' ένοιωθε κάτω από της συμπαρέλλες του την λεία άσφαλτο, όπως ένα έλλογο που αισθάνεται κάτω από τα πέταλά του το χόρτο και το χώμα, ή μικρή φωνούλα διανύσης σαν νάτανε ζωντανή, έλεγε ολόένα σ' αυτό του : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...». Και το πόδι το άκουσιμένο πάνω στο φρένο άνασκηκόντανε, και ή βελόνα του μετρούτου έπεφτε προς τα πίσω...

Είναι αλήθεια πως εκείνη δεν φοβόταν ποτέ. Τοίμωζε σε όλα : δεν πίστευε στον κίνδυνο. Μά όταν κάποιες στιγμές, στα σελινοφώτα βράδια, αυτός, μεθυσμένος από τον λιγγο της ταχύτητας, από την παρουσία της γυναίκας, κι' από το γλυκόπνοιο άερα, πατούσε άσυλλόγιστα τα άξελερατέφ, κι' έβλεπε τον μετρούτη να δείχνη 60... 70... 75... 80... χιλιόμετρα, τότε εκείνη κοιλονοιζότανε επάνω του και του ψιθύριζε : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...»

Κι' εκείνος της άπαντούσε : «Μά μικρό μου, πρέπει ωστόσο να φτάσωμε προτού νυχτώσει ολότελα », είτε «Ναι, μά έτσι θά μπορούμε να φάμε στο Άθινόν...». Έτσι εκατό φορές την είχε βάλει σε θανάσιμο κίνδυνο, ριζοκινδύνευε την ζωή της γυναίκας που αγαπούσε, για ένα γεύμα, για να μην ανάρη τα φώτα του, για να λήη : «Πήραμε τα 60 !... Μόνο που δεν έφτανταζόταν τί μπορούσε να σημάη : «Όχι ! Δεν παστει κανείς σ' αυτά τα πράγματα, παρά μόνον όταν συμβούν. Βέβαια, αν το είχε πρωτίτερα σκεφτή αυτό, πως θα μπορούσε να την σκοτώση αν δεν έκοβε την ταχύτητα την ώρα που ή εκείνη του έλεγε : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...» ! Τώρα όμως ήταν άργά.

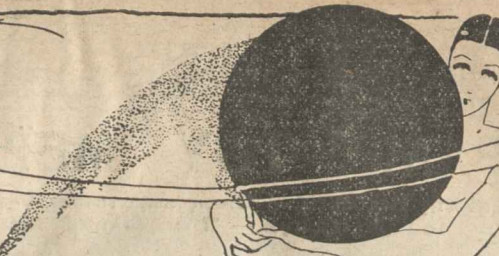
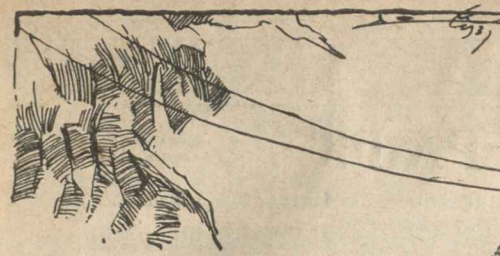
... Μήνες περσάνε έτσι. Πόσο άτέλειωτο είναι οι μήνες ! Μία μέρα εκείνος θρόθηκε μόνος μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, πάνω σ' ένα δρόμο. Ναι, να! πηγαίνοντας άνοιχώς στο Άθινόν. Πέρασε χιλιόμετρα και πάλιν χιλιόμετρα, ένας δρόμος στενός, ίσιος και μονότονος. Μ' αλήθεια, θάλεγε κανείς πως δεν έχει ο Ζάκ άλλη επιθυμία παρά να κλάη όσο μπορεί από γρήγορα υποστά. Τότε, του φαίνεται σαν να κλιματίζη. Τό κοντέο είχε φτάσει το 70 χωρίς ο Ζάκ να το πόση είδη... 72... 74... «Άξαφνα το άνταλφάθό βάνεται. Και ταυτόχρονα άκούση την μικρή φωνούλα : «Όχι τόσο γρήγορα, αγάπη μου...»

Η νύχτα άπλώθηκε ήδη πάνω στους άγρούς, πάνω από τον Ρήνο, κι' άρχίζει ν' άνασκώνη τα πέταλά της...

Έξαφνα, το πόδι του βυθίζεται πάνω στο φρένο, απότομα, μονομιάς, με μία κίνηση άποφασιστική σαν μία μαχαίρα... Και άμέσως, έτσι σχεδόν απότομα, ο Ζάκ καταλαβαίνει τότε, εκείνο το φοιχτό βράδι που σκοτώθηκε ή γυναίκα του... Πριν, δεν τόξερε. Μά τώρα τό ξέρει καλά. Λοιπόν, ή εκείνη ή γυναίκα, ή γυναίκα ή, ή λατρεμένη του Σούζυ, που πέθανε απ' ένα δυστύχημα για το οποίο δεν ήταν εκείνος υπεύθυνος του φαίνεται τώρα, να, τώρα πως την είχε συνειδητά σκοτώσει...

Τό χέρι του φοιμά πάνω στο βολάν, το πόδι του τρέμει πάνω στο φρένο... Μήπως είναι μία πέτρα ; Ένα χαντάκι, μία σταθισμονιάνη... Τό αυτοκίνητο διαγράφει έναν μεγάλο έλγυμ πάνω στο δρόμο και πιά να τσακιστή πάνω σ' ένα δέντρο. Δεν είναι τώρα παρά ένας σωρός από σιδερένια που νάζονται άκόμα... Και κάτω από τα συντρίμια ένας άντρας δεν σάλευει πιά...

ANTRE ΜΠΡΑΜΠ

Πολιτικές Ήθεγογραφίες...

ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΑΣΟΥΜΑΚΗ

«Δημοσιεύουμε σήμερα ένα θαυμάσιο ευθυλογιστικό κομμάτι του μακαρίτου Κωνσταντινουπόλιτου δημοσιογράφου Κώστα Μακρίδη, ο οποίος με το ψευδώνυμο «Μεριστοφελής» έγραψε σατυρικές σελίδες παγκοσμίου άριστοτεχνικής. Ο Μακρίδης ύπηρεσε συγγένους και από τους κορυφαίους δημοσιογράφους του άλυτορώτου γένους, διευθυντής του «Νεολόγου» Κωνσταντινουπόλεως και εκδότης του σατυρικού «Ευπρόδου».

Ο κύρ Γιασουμάκης, εάν ήτο γνωστός εις την πιάσαν ως μικρότερος πανικός κατά το Μαζμοτό πασά της Πόλεως, ήτο όμως μέγας και τρανός εις την ένοριάν του, όπου από άμνημονεύτων χρόνων κατείχε το ύψηλόν και περιβόητον άξίωμα του επιτρόπου.

Είς την άγοράν, προ των άλλων μεγαλειωπόνων έγένετο, εκάπτετο, έπρεσσε, συνεσπειροούτο και διήρητο ταπεινός και άρανης. Άμα όμως το βράδυ έκλειε το μαγαζάκι του και διηυθύντο εις την θέσιν λαούσαν αυτό ένοριάν, μετέβαλλετο εκ θεμελίων. Έ

—Πού είχες τα μάτια σου σαν τ' άγόραζες ;

φούσκωναν, έπεντόνετο, έμκαρολαίμαζε και υπερήφανος δίσταζε τον μεγάλο δρόμον του γωισού του, σκοπίζων δεξιά και άριστερά έπεικί μειδιάματα και ποστατεντικούς γαιροισμούς.

Άλλ' ο κύρ Γιασουμάκης έγνώριζε πολύ καλά ποιά ορίον παίζει εις τα τέτοια και ή έσωτερική περιβολή. Είς την ένοριάν του επάνω έφθεο : ένα λυγισμένο σακκάκι και ένα σκυλλασπαμένο πανταλόνι. Τό βράδυ όμως οίκική και υπό την έπρην ταύτην μετεβολή. Είς το πίσω μέρος του μαγαζιού του άπεσέδυτο τον άγοραϊόν άνθρωπον και ενεδύστο τον ποσοπαντζήν, δηλαδή μέαν αυχόν πλουσιάν ορειχγκόταν, ιγιέ πανταλόνι, φανταζή, ζιλέ και οάβδον με άστρμένιαν λαβίδα, ως άνδοι έπιτοπόφ έμπεσπει.

Με μιάν δέ περιβολήν τίσον άξιοσέβαστον, ή πός τον κύρ Γιασουμάκην ύπόληψης του γωισού διετρεϊτο πάντοτε μεγάλη και άποσέβλητος.

Ήτο ή παραμονή της ανήμης του ένοριακού ναού και εις τον κύρ Γιασουμάκην είχε λάγει και πάλιν ο δροσάστατος κλήρος του να γωισή την έπαύριον τον έκτακτον δίσκον της επισήμου ήμέρας.

Ο κύρ Γιασουμάκης ήτο προγάζτω : και ένεκα τούτου όλα τα πανταλόνια του πολύ γλήγορα ταβόσαν επάνω και του εκόνταναν. Έγνων τούτο ύπ' ύψει άπεράσσε να προβή δια το έκτακτον της περιστάσεως εις την θυσίαν της άγοράς ενός νέου πανταλονιού, γάκις εις το όποιον όγι μόνον ή ύπόληψις του θά διετρεϊτο αλώβητος, άλλα και τα δεκαεκάτα άσθονώτερα θά έπιπτον εις τον δίσκον διακορόρου, φέροντος πρωτόβαλτο της ώρας πανταλόνι.

Έκλεισε λοιπόν το μαγαζάκι του ένωρίτερον του συνήθους, έπέσασεν από του Γκιγνι και διάλεξε έν άνώριον πανταλόνι.

Έδοκίμασε πολλά έως ού ικανοποιηθώσιν έλαί αί διατάσεις γαστρός και σκελών του. Τέλος τό ήρε και έπειδή με τον καιρό θά ταβόσσε κι' αυτό προετίμησε ν' άγοράσση τό κατά ένα άριθμόν μεγαλειτερόν του.

Τό βράδυ όμως, όταν πήγε σπίτι του και τό έόρεσε, παρατήρησε ότι τα σκέλη ήταν πολύ μακρά, τόσο μακρά, ώστε πού έλον τό ταβόνημα προς τα άνω και τό σφίξιμο της μέσης έξηκολούθουν να σρώνονται και να πατιούνται.

Τοιαύτη άλλωστε ήτο και ή γνώμη της γυναικός του, της άδελφής του, ίδια δέ της κοκέτας κόρης του.

—Πολύ μακρό, εύλογημένη : πού είχες τα μάτια σου σαν τ' άγόραζες, τό παροστήσε το τρυφερόν του ήμισυ.

—Μικρό τό κακό, Μαριωκιότσα : σαν προκομμένη πού είσαι, παίονεις ύστερα απ' τό σαγί το ψαλίδι, και τό βελόνι, σου και μου τό κονταίνεις τρία-τέσσερα δάκτυλα.

—Μ' αυτό τό πλευρό νά κοιμηθής, άνδρα μου, πού θά πιάσω βελόνι στο γέρι μέσα πού έμπερώνει άδριο.

—Μά με πεσμένα βρακιά θες να γωισώ αύριο τον δίσκο ;

—Σοίγγεις λίγο περισσότερο της τράντες σου και ύπως-όπως πενάς μία μέρα.

Δεύτερος λόγος δεν γωισόσε με την Μαριωκιότσα, άνευ κινδύνου έντάσεως των συζυγικών σγέσεων. Ο κύρ Γιασουμάκης τό έγνώριζε εκ πείρας. Έκλεισε λοιπόν την κεφαλήν, εισώπησε και έτήρησεν άπόλυτον σιγήν καθ' όλον τό δείπνον, μεθ' ο, άναστενάξας κάμποσες φορές δια την άνεπαρόδοτον συμφοράν, πήγε και κοιμήθηκε, κρεμάσας και το μακρόν πανταλόνι του εις το πόδι της καριόλας.

Άλλ' οι άναστεναγμοί είχαν συγκινήσει βαθύτατα την οικογένειαν. Η Μαριωκιότσα είχαν άρρίσει να αισθάνεται και τύψεις συνειδήσεως.

—Ένα τόσο μικρό ποάγμα έπροσε να του τό χέμο του καβένου. Τό χάλασα την καρδιά άδικα. Και μέρα πού έμπερώνει...

—Στην εκκλησία πηγαίνει, για σ' ερωτά ;

Και θασανίσασα καλύτερα την άνοιξαν έκείνην ύπηρεσία, άπεσάσσε να την επανωθώση. Δεν ήθελεν όμως και να φανή πού της άνδοαδελος της και της κόρης της ύπογοουρούσα. Προσπαθούσαν λοιπόν ότι ύσταζε πολύ, άπεγώπησεν εύσχημα από τή τραπέζιας, διευθύνθη εις την κρεβάτοκαμαρη, πήρε τό πανταλόνι και καθ' όν γωισόν ο κύρ Γιασουμάκης σοναίλζε, τό έξήλωσε και τό κόντανε τρία δάκτυλα. Μεθ' ο άπεκαυήθη με ήσυγην την συνειδήσαν.

Χωρίς στην άπάθειά της, έσκέπτετο κάτω στην τραπέζιας ή άδελφή του κύρ Γιασουμάκη δια την νύση της. Ν' άρίση τον άνδρα της να πάη άδριο στην εκκλησία με πεσμένα βρακοπόδια... και έπιτοπος άνθρωπος ! Προσπαθούσε λοιπόν κι' αυτή ύπνον, ά

ήτης την άνεψιάν της θυθισμένη εις τούς «Άθλους του Ροκαβόλ», πήγε επάνω, ήνοιξε με τρόπον την κρεβάτοκαμαρη του άδελφού της, πήρε τό πανταλόνι από την καριόλα, άπεσώθη εν βία στο δωμάτιόν της, τό έξήλωσε, τό κόντανε κατά τρία δάκτυλα και τό έπέστρεψε στην θέσιν του γωισι να την νιώσση κανείς.

—Θά θυμώση νι' αυτό ή νύση μου, άλλα... άς πάη να θυμώση.

Η κόρη του κύρ Γιασουμάκη είχε κι' αυτή τό σγεδιόν της και σπινουενικώς μόνον ήτο θυθισμένη στο υψιστόσημα, άναμένουσα να κοιμηθών έλοι.

—Τί θά πη κι' ο κόσμος πού θά τον δη αύριο να πατά τα βρακοπόδια του. Θά κατηγορηθώ κι' εγώ.

Και όταν ένοιωσε ότι έλοι έκοιμώντο, άντήθεν άκοσποδητή, πήρε κι' αυτή τό πανταλόνι, τό έξήλωσε, τό κόντανε κατά τρία δάκτυλα και τό άπέθεσε στην θέσιν του, γωισις

Ο κύρ Γιασουμάκης συνέλεξε τα σκώματα και τα χάλανα των συνενοντιών του.

να γίνη κι' αυτή άντιληπτή.

Ο κύρ Γιασουμάκης σηκώθηκε πολλά πρωί, με τό πρώτο κτύπημα της χαμπάνας, άλλα και με τα μούτρα κρεκισμένα όπως θά ήσαν και τα βρακοπόδια του. Η γυναίκα του κράτησε κι' αυτή τό βράδι και δεν είπε τίποτε πού το κοσμάκι της. Η άλλες άπέσυχον να πουν τίποτε, εκ φόβου μή κινήσουν τον γόλον της κυρίας Γιασουμάκη.

Τό πανταλόνι λοιπόν, τό όποιον είχε ήδη κόνταίνει κατά 9 δάκτυλα, δι' όλες δεν είχε κόνταίνει : παρακάτω 5 μόνον δάκτυλα. Δι' δε τον κύρ Γιασουμάκη ήτο και έλανε μακρό, καθώς τό είχαν άγοράσει.

Αναστενάξε λοιπόν μερικά φορές άκόμα, τό πόσοσε διαστικά και έπειδή τό ήξευρε ακρό, πολύ μακρό, τό τραβήξε επάνω με δλην του την δύναμιν, τό γωισε μάλιστα και μερικά δάκτυλα κατά την μέσην.

Προγάζτω, ως ήτο, δεν κατώθωσε να παρατηρήση πως το ήλθεν. Άλλ' άρρω δεν ήθελε να τό παρή, σημείον ότι δεν έσέρενετο πλέον. Και διαστικός έξήλθεν απ' τό σπύτι του διηυθύνθη εις την εκκλησίαν.

Ο κόσμος όλος τον έόρεσε στον δρόμον μετ' εκπλήξσεως και άπορίας.

Σε καλό του !... τί άνασκήσσε έτσι τα βρακοπόδια του ! Στην εκκλησία πηγαίνει, να σ' ερωτά :

Ανύποπτος όμως ο κύρ Γιασουμάκης εισήλθεν εις τον ναόν και κατέλαβε τό ύψηλόν καθήκοντά του εις τό παγκάκι. Και εσ' όσον μεν έσσερε πίσω απ' το παγκάκι, τό ποάγμα έμενε άπαράτητον. Άμα όμως ήλθεν ή ώρα να γωισή τον δίσκον και γόθηκε υέσαστο πλήθος του ναού, τα ψίψι και τα κοσμάκια άρχισαν να πάλιναν και να διγών.

Και ίδού ο λόγος δια τον όποιον ο κύρ Γιασουμάκης άντι δεκαρόν συνέλεξε έκείνην την ήμέραν τα σκώματα και τα χάλανα των συνενοντιών του.

ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΕΙΕΡΛΙΓΚ

Το τρελλό είδύλλιο του Ροδόλφου και της Βετσέρας. — Ένας παράταιρος γάμος του. — Η Βετσέρα ζηλεύει... Το τραγικό γέμια του Μείερλιγκ. — Ένα φίλημα που... σκοτώνει.

Για το περίφημο δράμα του Μείερλιγκ έχουν γραφτεί πολλά. Από ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε τώρα τελευταία, παίρνουμε μερικές εξαιρετικά ενδιαφέρουσες σελίδες για την πριγκιπική αυτή τραγωδία που συνεκλόνισε όλη την Ευρώπη το 1889.

Ο αρχιδούξ της Αυστρίας Ροδόλφος, διάδοχος του θρόνου, είχε νυμφευθεί σε ηλικία 23 ετών την κόρη του βασιλέως του Βελγίου Λεοπόλδου Στεφανία. Ο διάδοχος καταγινόταν με μεγάλο ζήλο στη φιλολογία και συνέγραφε ένα βιβλίο για την Μαρία Θηρεσία. Λέγουν μάλιστα πως όταν κάποτε ο διάδοχος της Πρωσίας και αργότερα Κάιζερ Γουλιέλμος του είπες ότι: «Η συγγραφή βιβλίων δεν είναι έργο αντάξιον ενός διαδόχου του θρόνου, ο Ροδόλφος απήντησε ότι: «Μόνο ένα πράγμα είναι ανάξιο για ένα διάδοχο: να επιδιώκει το θρόνο ενόσω ακόμα ζει ο πατέρας του».

Η βασιλοπούλα Στεφανία που ήταν τότε μόλις 17 χρονών έδειξε μια τελεία αδιαφορία για της μελέτες του υψηλού συζύγου της. Έκτος αυτού και διάφορες άλλες αιτίες γεννήσαν κάποια ψυχρότητα μεταξύ των δύο συζύγων και ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας αναγκάστηκε να συναντήσει στο διαζύγιο που ζητούσε ο γιος του. Η δίχρη είχε αρχίσει μυστικά στη Ρώμη και περίμεναν την άκυρωση του γάμου από τον Πάπα Λέοντα ΙΓ' που είχε συγκαταστήσει αυτό, όταν τον Ιανουάριο του 1889 ο Ροδόλφος συνήντησε την Μαρία Βετσέρα, κόρη του Ούγγρου βασιλέως Βετσέρα και της ωραιότερης Έλληνίδας Εθνομάρτυρας Μπαλτατζή. Η Μαρία Βετσέρα ήταν τότε μόλις 16 χρονών και είχε μια εξαιρετική ομορφιά. Τα μάτια της μεγάλα και εκφραστικά είχαν μια άκατανίκητη γοητεία. Το σώμα της ήταν κανονικότατο και λεπτοκαμωμένο σε μέγεθος λουλουδιού.

Ο Ροδόλφος είδε την Βετσέρα για πρώτη φορά στο Μπουρνεάτσο της Βιέννης και ένοιωσε άμεσως έναν παράφορο έρωτα για την παναγική αυτή ομορφιά. Αργότερα κατόρθωσε να σχετισθεί μαζί της στις αλβούρες της κομψής ντε Λαρούς. Κι' ένα δειλινό γαμάτο μύσα ανοιχτάκια, της υποσχέθηκε να την κάνει γυναίκα του...

Όμως κανείς δεν μπορεί ν' αλλάξει τη μοίρα του... Λίγες καιρό αργότερα ο Ροδόλφος υπακούοντας στις επίμονες παρακλήσεις του πατέρα του και που πάντων της μητέρας του, αποφάσισε να διακόψει της σχέσεις του με την Βετσέρα. Προσέλασε τότε την μητέρα της Μαρίας στ' ανάκτορα και της εξέθεσε τους λόγους που τον ανάγκαζαν να ζητήσει από την κόρη της να του δώσει πίσω τον λόγο του:

— «Ας με ξεχάσει, κατέληξε ο πρίγκιπ, ενώ οι λυγροί έπιναν τη φωνή του, έχω δε θα την ξεχάσω ποτέ. Όταν παντρευτεί με τον εξαδελφό της Μπαλτατζή, που την λατρεύει, γρήγορα θα ξεχάσει την αγάπη μου, ενώ εγώ, έχω ο δυστυχισμένος, ποτέ δε θα γνωρίσω την ευτυχία...»

Λίγες στιγμές αργότερα η Μαρία Βετσέρα με μάτια που άστραφταν, με νείλια σφιγμένα άκουε τη διήγηση της μητέρας της. — «Ο άθλιο! Φώναζε με περιφρόνηση, "Γιόσω σοσιαλιστική σ' ένα ντόνι και έσπασε σ' ένα παραγιστό κλάμμα».

Γύρω από οικειές μύσες όλη η αριστοκρατία της Βιέννης συζητούσε για τη συμπεριφορά του Ροδόλφου με την Στεφανία και για τους λόγους της Μαρίας Βετσέρα με τον Μπαλτατζή. Και σ' ένα μεγάλο γορπό δόθηκε στη γενναία προσέβει από τον πρίγκιπα ντε Ρουό ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος Ιωσήφ παρουσιάστηκε συνοδευόμενος από τον αρχιδούκα Ροδόλφο με την αρχιδούχισσα Στεφανία. Μολαταύτα οι παρευρισμένοι αντιλήφθηκαν με άμεση περιέργεια ότι ο αρχιδούξ άκουσε μια παρατεταμένη και έντονη συνομιλία με την Μαρία Βετσέρα που είχε έρθει στο γορπό συνοδευόμενη απ' την κόρη της ντε Λαρούς.

Κοντά στο Μπάντεν, λίγες λεύγες μακριά

απ' τη Βιέννη διακόχταν μια θεομάνια εξοχική επαύλη—ονομαζομένη Μείερλιγκ που χρησιμοποιούσε ως καταφύγιο στους άριστοκράτες κυνηγούς. Εκεί έλαβε χώρα το δράμα που κατ' άλλους ήταν δολοφονία και κατ' άλλους αυτοκτονία.

Μετά την διακοπή των σχέσεων του με την Βετσέρα ο Ροδόλφος καταγινόταν πολύ με το κυνήγι το οποίο υποκατάλαβε. Την επομένη του γορπού της γεωμετρικής προσέβει ο πρίγκιπς ανήγγειλε ότι θα πήγαινε στο Φίλιππο του Σάξ Κοβούργου και τους κόμητες Χόγιο και Βαλντεστάιν. Ο Ροδόλφος δεν πήγε στην επαύλη με αυτοκρατορικό άμαξι. Πήρε ένα άγαρικό άμαξι του οποίου ο άμαξι-ζηλότης ήταν απόλυτος άσπονδος στον αρχιδούκα και έμπιστός του. Ο άμαξι-ζηλότης αυτός λεγόταν Ιωάννης και σημειώθηκε για το εξαιρετικό του σφύριγμα. Μπορούσε να σφύριζε θανάτωση και το δυσκολότερο κοιμάτι

Η βαρύνει Μαρία Βετσέρα.

κάθε μελοδράματος.

Μόλις άκουσε τον πρίγκιπα στο Μείερλιγκ ο Ιωάννης ξαναγύρισε στη Βιέννη και στάθηκε έμπρος στο κατάντημα του μουσικοεκδότου Γκαρμπόν. Μέσα στο κατάντημα διακοχόταν η Μαρία Βετσέρα με την κόμησσα ντε Λαρούς. Η Μαρία, ακούοντας το συμφωνημένο σφύριγμα του Ιωάννη έσπριξε το γέρι της κομψής και διευδύνθηκε βασιστά στην πόρτα. Έσπριξε μια φοβισμένη ματιά γύρω της και όταν δεικνύθηκε ότι δεν την παρακολουθούσε κανείς όμορσε μέσα στ' άμαξι. Και όμως κάποιος την παρακολουθούσε με όλες της δυνατές προσοχές... Και ο κάποιος αυτός ήταν ο εξαδελφός και άραθω-νιστικός της Μπαλτατζής, το ελλός απ' τον έρωτά, τρελλός απ' τη ζήλεια...

Το ίδιο εκείνο βράδυ δινόταν στ' ανάκτορα δείπνο προς τιμήν της αρχιδουχίσσης Βαλερίας και του μνηστήρας της αρχιδουχίς Σαλβατόρ. Ο Ροδόλφος είχε υποσχεθεί να παρακαθήσει στο δείπνο, αλλά το απόγευμα τηλεγράφησε στη Στεφανία ότι ήταν κάποιος απ' το κυνήγι και ότι θα γυνοόσε στη Βιέννη την άλλη μέρα.

Η Μαρία Βετσέρα είχε φθάσει στο Μείερλιγκ πριν βραδυάσει. Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και έφθασαν στην επαύλη δύο άλλοι επισκέπτες. Ήταν ο νέος Μπαλτατζής με τον πατέρα του. Έβινε τότε μια τρομερή σκηνή μεταξύ της Μαρίας και των συγγενών της. Τέλος η Βετσέρα καθώθηκε να δικαιολογήσει την μετάδασή της στο Μείερλιγκ λέγοντας ότι ήθελε να ζητήσει από τον πρίγκιπα, τον οποίο δεν μπορούσε να συναντήσει στη Βιέννη, κάποια γάμο για τον μνηστήρα της. Ο Μπαλτατζής φάνηκε ότι έπεισθη στη δικαιολογία αυτή και δεν πρόσθεσε τίποτα.

Σε λίγο έφθασε και ο πρίγκιπς με τους φί-

λους του εκτός από τον πρίγκιπα του Κοβούργου που πήγε στο αυτοκρατορικό δείπνο. Οι ξένοι της επαύλης εκάθησαν στο τραπέζι. Ήσαν έξη, ο αρχιδούξ Ροδόλφος, η Μαρία Βετσέρα, ο θεός και ο εξαδελφός της, και οι κόμητες Χόγιο και Βαλντεστάιν.

Ο αρχιδούξ φαινόταν τρομερά νεύρικοι.

— «Ιωάν, πρόσταξε σκεπτικός, σφύριξε μας το αλμύλιο "Εμβατήριο" του Λόεβερμαν. Ο Ιωάννης υπάκουσε και άρχισε να σφύριζε, ενώ ο Ροδόλφος συνώδεσε τη μελωδία γκρυπώντας το μαχαίρι του στο πιάτο του. Η συνδιαλέξη στο τραπέζι ήταν πολύ ζωντανή. Ο πρίγκιπς Ροδόλφος αν και βασανιζόταν από έναν δυνατό έθια έπινε αδιάκοπα, αν αυτόματα, στην αρχή κρασί και ύστερα σαμπάνια. — «Αι! μικρό μου Μπαλτατζή, είπες ξαφνικά κυττάζοντας τον νέο εξωκίνητο, όμορφη γησε ότι ο τρόπος με τον οποίο κηδεύεις τη λευκή νεανική σου ζωή δεν είναι πολύ συνήθισμένος. Και στρεφόμενος στη Μαρία πρόσθεσε: — «Ευχαριστήστε με, δεσποινίς, γιατί αν δεν ήμουν εγώ στην κηδεία αυτή της νεότητός σου, ο κ. Μπαλτατζής θα προσκαλούσε μερικούς θεατρίνους απ' το Μελόδραμα! Έγώ όμως κατώρθωσα να εμποδίσω αυτή τη τοέλλα. Η Μαρία απήντησε μ' ένα βιασμένο χαμόγελο και ο Ροδόλφος εξακολούθησε: — «Μικρό μου φίλε! Δεν μπορώ να σου κρύψω ότι ζηλεύω την τύχη σου. "Αν ήμουν ελεύθερος θα σου την διαφιλονικούσα και να ενα από τους δύο μας θα πέθαινε. "Αλλά θιγίνο βασίλειος και ανήκω στον λαό μου. Έτσι τουλάχιστο δεσφώνει η μητέρα μου και εγώ καθήκον να την υπακούω. "Εσύ όμως πρέπει να προσπαθήσεις να δώσεις στην πα νεμόση μνηστή σου, όλη την ευτυχία που αξίζει. Η Μαρία είναι βασίλισσα της ζωής και γι' αυτό λίγο έλειψε να γίνει η παγκρατική Αυτοκράτειρα... — «Υψηλότατε, απήντησε ξηρά ο Μπαλτατζής. Είμαι εις θέσει να εξασφαλίσω τη ευτυχία της συζύγου μου και να υπερασπιστή την δική μου. — «Ω! είπες τότε ο κόμης Χόγιο, ζηλεύειτε δέλω. — «Ναι, φώναζε εξαλλος ο Μπαλτατζής θώνοντας προφάνα το ανάστημά του. Ναι, ζηλεύω. Δυστυχία σ' εκείνον, όποιος κι είναι, που θα τολμούσε να μ' ηθεσθήσει και που είναι σήμερα μνηστή μου κι' ανόθε γίνω γυναίκα μου. — «Αλήθεια, ζηλεύεις; σάρκασε ο Ροδόλφος. Δες λοιπόν τον σθεσάσιό μου. Και σκύβοντας στη Βετσέρα τη φίλησε. — «Υψηλότατε! φώναζε εξαλλος ο νέος Μπαλτατζής, είστε μεθυσμένος! Δεν έρωστί κανέτε! — «Υπερασπίσου με λοιπόν, υπερασπίσου με! Ικέτευε συγγρόνος η Μαρία τον μνηστήρα της. — «Να σε υπερασπίσω! επανέλαβε ειρωνικά ο αρχιδούξ. Δε θα τολμήσω! Έσείς πολύ καλύτερα έρωστές σου! Και θα εξακολουθήσω να είμαι!

Οι συνδιατημένες όλοι είναι τόσο τραγικοί που δεν έρωσιν πια τί κάνουν. Ο Μπαλτατζής τρέχει να βοηθήσει την ανειρήνη υα ο Χόγιο τον έμποδίζει. Ο θεός παίρνει τότε ένα όπλο, αλλά ποιν προστάζει να κνη ένα όπλο ο κόμης παίροντας ένα πατισσπορο ποροβολέ και ο νέος Μπαλτατζής σωριάζεται. Την ίδια στιγμή ο νέος Μπαλτατζής κατάρχθονοντας ν' αποπατή απ' ο γείατο του Βαλντεστάιν απάξει μια μικρολά σαμπάνια και την εξακοντίζει κατά το πρίγκιπα, ενώ συγγρόνος η Μαρία Βετσέρα δαχύνοντας ένα μικρό ποτισσπορο που κρατάει πάντα μαζί της πυροβολεί τον Ροδόλφο. "Υστερα σωριάζεται κι' εκείνη με τη σπινθη από μια σφαίρα του Χόγιου.

Αυτός ήταν ο τραγικός επίλογος της φηγεός και παράφορης αγάπης του αρχιδούξ Ροδόλφου με την όμορφη Βετσέρα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΡΣΑΚΕΙΟ

ΚΑΠΟΤΕΣ:

Στην αλήθεια κοπέλλες...

Γάμπες άπλα...

Δεκα νεαροί και πέντε μεγάλοι στην ήλι-κία, ακουμπισμένοι στον εξωτερικό μισοροϊ-μένο τουβλένιο τοίχο, κυτάνε με λήγνες μα-τιές...

Κάποιος ιστάει την γραβάτα του...

Σηκώνει ένας άλλος τα μαλλιά με το γτέ-νι...

Άλλος ένας κλίνει το κεφάλι του ματί...

Η διευδύντια επιβλητική στην ταράσσα...

Η ασχημία ολόφανερη πάνω της...

Ο Έλληνας τσίφει την άρσικη στο μέγεθος κοιλιά του...

Ο Μαθηματικός σκέφτεται, γιατί τάχα η καλλιτεχνική εκείνη χαμπίτσα που δέλεπε να μην είναι αβήθος ή τσίγονος... Να μπο-ράει να το γυίσει άπλα στην παλάμη...

Στη μέση ένα δίτυ Βάλλε-υπόλλη...

Οταν η αβήθοις παίζουν, οι θεατές γί-νονται είκοσι...

Ένα υπάτεγο...

Λίγα έύλα κάτω του...

Κι' άλλο ένα μεγάλο δίπλα τους...

Α, λάθος! Είναι ο επιστάτης...

Γυμναστική...

Οι θεατές γίνονται είκοσιπέντε...

Πόκουφ...

Τοιανταπέντε...

Δυό πολύδυ...

Ένας τσίγος παραπέρα...

Ένας απ' τους τέσσερις του σγολιού...

Ένας κήπος...

Δυό λουλούδια καλά, δεκα μεσημέρια...

Όλα τα καλά λουλούδια με ζωή στην αλή...

Δυό κόττες κάνουν σεργιάνι...

Υψομένη σημαία...

Ένα κουνούδι που γυπάει είσοδο κι' έ-ξοδο...

Κάποιος πέτρες σε σωρό...

Μια τούμπα μ' άβανο νερό...

ΤΩΡΑ:

Πέρα για πέρα κίτρινα φύλλα στρώνένα στη γη...

Φθινόπωρο... Πένθος...

Ούτε ίγνος θηλυκού...

Α, μια κόττα, συγγνώμη, κακκοκρίνει...

Δυό ξηλοστίτες κόβουν σε μικρά κομμά-τια τα δέντρα...

Ένας γοντοκοιμένος άνθρωπος... Μπε-κός... Διευδύνει τη δουλειά... "Ιδιογότης

Ένας... Κουρά καδένα... Ποδού...

Πεντάς ένας νεαρός, σπάνει και φεύγει...

Ένας άλλος έσπεσάδωνεται απ' τα πε-σμένα μαλλιά...

Πορσερναί...

Ένός του λήθηκε η γραβάτα...

Πορσερναί...

Ένός άλλου του λήθηκε το κορόνι του πα-πουτσιού, κοντένει να πέσει κάτω...

Πορσερναί...

Ο τουβλένιος τοίχος ήθεσ στην παλιά του δόξα...

Ολοκαίνουργος...

Κανένας στην ταράσσα...

Τίποτα στην αλή...

Κάποιος περνάει, κραδοτοσυχισμένος...

Είναι ο πρώην επιστάτης...

Ούτε γυμναστική, ούτε κανένα απόθημα...

Έκλεισε το σγολιού... Μεταξέθηκε άλ-λουν...

Όποιος περνάει απ' έξω κυττάει μ' άη-δία...

Τίποτα δεν έχει να δει...

Τσίγον, κεσάδιν, καραμένα λουλούδια...

Εσομένη μια τουλούμπα...

Παντού έρημια και γάρος...

Α, μια έβθωρη επίγασκή πάνω απ' την πόρτα, εξαγμένη έσως:

«Α' ο σ' α' ο»...

ΗΛΙΟΣ ΑΥΓΙΝΟΣ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΟΥ

Σ' αγάπησα πολύ! Σούχω γαρίσει 'νού και καρδιά και όλο μου το είναι! Κοντά σου ευτυχισμένη έρω ζήσε! Τώρα, μακριά μου γιατί φεύγεις; Μείνε!

Μείνε κοντά σε με που σε λατρεύω...

— Ποιά μάγισσα κακιά σ' έχει πλανέψει; —

Κύττα... Με δάκρυα στα μάτια σ' ικετεύω:

Μείνε... Ποιά την καρδιά σου έχει κλέψει;

Ποιά είν' αυτή που θέλει να μου πάρει την ευτυχία, τη γαρά και τη ζωή μου;

Πού θέλει μέσα στ' άγαρο σκοτάδι παντοτεινά να θάψει την ψυχή μου;

«Όποια κι' αν είν'—βασίλισσα, ζητιάνη, καλή, κακή—προστά της γονατίζω, να μη μ' άφιση την ζωή μου άδεια απ' την αγάπη σου! Τα πόδια της σαντίζω με δάκρυα της καρδιάς μου, να σου λύση τα μάγια και δικά μου να σ' άφιση...

ΑΘΗΝΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

—□□—

ΟΡΘΟΣ

Απλώνεται άπείρανη η γαλήνη και η γλυκαγοργόμορη σελήνη τα μακρινά διαβάνει ούρανοπλάτη —βασίλισσα στο αίθριο της παλάτι.

Η φύσις πέρα ως πέρα ήσυχάει, και κάπου-κάπου την γαλήνη της τραάζει τ' άλύγισμα του φύλλα—του σκόλλου και το σπινγγό τραγούδι του γούλλου...

Χωρόφειδα λές είναι το ποτάμι από το φως του φεγγαριού που λάμπει και υνιάζουν σαν νεαρές ζωτικές η πυκνοροζοιμένες καλαμιές...

Με τ' απαλό του φέσημα ο άνερος τους ήγους φένει ολόγλυκη φλογέας, φηλά απ' το λόγγο κι' από το σούζι του λεβεντόκορου ξανθού σπουπανά.

Στην έκκλησιά φηλά στο μοναστήρι γυπάει αγρά-άγρα το σμασπής: ζυπνούν κι' εύλαδικά οι μοναχοί να είπουν την βεβήνη τους προσευγή.

Κουράζω πεπορν τα νυγτοπούλια, λαμφοκοπάει ο αμεινός κι' η πούλια... "Ω! τι ασύνκοτος, αλήθεια, τυχνοθέτης και μέγας, είσαι ΣΥ' που τα συνθέτεις!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

—□□—

Ω, ΒΙΟΛΙΣΤΗ

Είν' αλήθεια, δεν το κρύβω: είς ώρας με δυό ματάκια γαλανά σαν αυγό, με γείλη καμωμένα για φίλα... Βεβήως είν' άσχετά να σ' άναπό με έρωτα τρανό.

Κι' όμως... δεν είν' αυτά που με τραβούν, ούτε τα γείλη σου, ούτε και η ματιά σου... Είναι τα λόγια που υού λές: το βιολί σου και η φωνή που θγαίν' απ' της χορδές.

"Ω, βιολιστή, με το βιολί σου με μαγεύεις, υού παίνοεις κάθε άλλη σκέψη απ' το νού... "Ω, έλα πάρε με! Τί στέχεις, τί γυρεύεις; Κι' ανυψώσε με εις τα πλάτια τ' ούρανού...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΡΝΕΛΛΟΥ

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Μια γυναίκα φώναζε ύστερικά, μια άλλη της έδωσε κουράγιο και μια μάχη από σά-κες έπεσε στα καθαρά σεντόνια...

Ο τοκετός είχε τελειώσει.

Γεννήθηκε ένα παραμορφωμένο άγοράκι, μ' ένα πελώριο κεφάλι και μίαν ανυπόφορη καμπούρα στη σάχη, λές κι' είχε σωριάσει η μοίρα του όλες της άμαρτίες των προγόνων του πάνω σ' αυτήν.

Γροσουζύχης, αντιπαθητικός, μεγάλωσε από το ένα άσυλο στο άλλο, κι' όταν πιά ήλθε σε ηλικία που μπορούσε, λές, να κερδίει μόνος του το ψωμί του, τον έδιωξαν από τ' άσυλο.

Νοίκιασε λοιπόν ένα μικρό καμαράκι σ' ένα φτωχικό διαμέρισμα κι' έπιασε δουλειά σε κάποιο έργοστάσιο.

Ήταν πάντα μεγαλοήλικος: το κοντό σώ-μα του, το μεγάλο κεφάλι του, το σκεπασμέ-νο από σκληρά άγρια μαλλιά, τα μικροσκο-πικά ματάκια του με τα γοντρά του φούδια και τα σταβά του πλάκα θυμίζαν τον Κουα-σιμόδο της Παναγίας των Παρισίων.

Δεν περνοόσε μέρα που να μη πλαστημή-ση και να μη καταραστή την γαλήνη της γεννήθηκες. Κι' ο κόσμος γελοόσε, γελοόσε όταν τον έβλεπε, δίχως να γνοιάζεται για το σπαταγμό της ψυχής του μικρού καμπούρη.

Κι' έκλαψε συχνά ο Καμπούρης, ως που γέμισαν τα μάτια του τσίμπλες και μεγάλω-σε άκρη περισσότερο η τρομερή ασκήνια του.

Μα νά, που ήλθε μια μέρα που ο κακομοί-ρης φαίνεται ευτυχισμένος. Προχώρει στον καθήμενό του δρόμο δίχως να δίδη σημα-σία στα γέλια, που προκαλεί το πέρασμά του, δίχως να καταραστή την ώρα που γεννήθη-κε...

Τα μικροσκοπικά ματάκια του φανερόγουν κάποια γαρά, και η κινήσεις του ζωηρόους τον έμβουσιάζουν του. Κι' αν κατά τύχην διακόχτανε μπροστά σε κάποιον καθοφέτη αστάλως δεν θ' ανεγνώριζε κι' ο ίδιος τον εαυτό του. Θά νόμιζε πως δεν υπήρχε ποτέ καμπούρης...

Μα ποιά τάχα μεγάλη γαρά ζωντάνεψε κι' ανθρωποποίησε συνειδήτά το σόλλημα αυτό της δημιουργίας;

Μήπως το λέει ο καμπούρης σε κανένα; Οι άνθρωποι είναι κακισμοί: και ζηλιάρδες. Θα τον φθονήσουν και θα του σκοτώσουν χω-ρίς οίκτο την γαρά της ζωής του.

Κι' όμως... υπάγει κάποιος που πρέπει να μάθει. Κι' αυτός είναι ο γιατρός της γειτο-νίας του καμπούρη που ακούει τα μυστήρια λόγια του:

— «Για το Θεό, γιατρέ... κοίτατε η Άλκη, η όμορφη Άλκη που είναι πάλι στο καμα-ράκι υού, με παρακάλεσε να σας φωνάξω. Η καμμένη έσση δασκάλα είναι μόνη και άρω-στη».

Να λοιπόν το μυστικό του καμπούρη. Εέ-γασε για μίας την καμπούρα, την ασκήνια του, την δυστυχία του... Από την στιγμή που κάποιος τούδωσε σημασία, από τη στιγ-μή που τούδειξαν πως είναι κι' αυτός γησι-μος στη ζωή, έστω και για ένα μικρό θέλημα.

Και τρέχει βιαστικά πίσω από το γαρό, σέροντας τα γοντοπαπούτριά του, κι' ανοι-γολέινει ζωπα τα ταμπακίρια ματάκια του και γυρονοεί και προσφονεί εκείνους που τον παραγέλουν.

Μα έλα ξεγυμνώται όταν έμπρος στην ο-μορφή γειτονοπούλα του άκουει τον γιατρό που τον βρατάει:

«Νά πάς την συνταγή στο φαρμακείο... να πάρεις».

Κι' ενώ άλλες φορές θυμώνε κι' βλαστη-μούσε για τα γέλια που προκαλούσε ο χαμ-μός εαυτός του, τώρα πάλι, γορδύει, σέον-ται αγέδον στη γή, θέλοντας να διασκεδάση εκείνη που του χάρισε λίγη ανακούφιση στην περιφορμένη υπαρέτη του...

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΑΓΙΑΝΝΗ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

13. (Συνέχεια από το υπ' αρ. 220 φύλλον)

Η Λουκρητία Βοργία, ακόμη παρ' ασταχτικά, συνέχισε :

—Σας βοηθώ, βλέπετε, να στρέψετε της σκέψεώς σας στον Ύψιστο.

—Επειτα γυρνώντας προς τους μοναχούς, είπε :

—Πατέρες μου σεβαστοί, δώδεκα τους εὐπατρίδας αυτούς στην παραλευνίως αἰθούσα πού είναι ἐτοιμασμένη ἐπίτιδες γιά τήν δουλειά πού πρέπει. Πάρτε τους νά τους ἐξομολογήσετε, καί ἐπωφελήθητε ἀπό τὰ λίγα λεπτά πού τους δίνουν, γιά νά σώσετε ἀπό τόν καθέναν τους, ὅ,τι εἶναι δυνατό ἀκόμη νά περισωθῇ. Κύριοι, δοῦν ἀπό σᾶς θέλουν νά σώσουν τήν ψυχή τους, ἔχουν ὅ,τι χρειάζεται. Ἡ ψυχὴ σας δοῖται σὲ πολλὰ καλὰ χέρια. Οἱ ἄλλοι αὐτοὶ πατέρες εἶναι κανονικοὶ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Σίξτου. Ὁ Ἅγιος ἡμῶν Πατὴρ, ὁ Πάπας, τοὺς ἔχει δεόντως ἐξουσιοδοτήσει νά μὲ διακονοῦν εἰς περιστάσεις τοιαύτης. Ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισα μόνο γιά τῆς ψυχῆς σας. Ἐφρόντισα ἐπίσης καί γιά τὰ σώματά σας. Γιά κατὰξτε ἐδῶ !

—Ἐκαμε νόημα στοὺς μοναχοὺς νά τραβήχουν λίγο, καί τότε φάνηκαν μπρὸς στο κατόφλι τῆς πόρτας, ἀρδαιασμένα, πέντε μεγάλοι φρέτρα.

—Δὲν θὰ μείνῃ, καθὼς βλέπετε, παραπονεμένοι κανεῖς. Ὁ καθεὶς ἔχει τὸ δικό του. Νά τὸ δικό σου Ζέπτο, καί τὸ δικό σου Μάρφιο, καί τὸ δικό σου Ὀλοφρένο, καί τὸ δικό σου Ἀπόστολο, καί τὸ δικό σου Ἀσκάνιο. Ἐπειτα, κ' ἂν ἀκόμη γίνῃ κάποιο λάθος, τοῦ ἐνός μὲ τοῦ ἄλλου, εἴστε καλὰ παιδιά καί δὲν πιστεύω νά μαλλώσετε. Ἐξ ἄλλου, φρόντισα νά εἶναι ὅλα ὅμοια γιά νά μὴν ἔχουμε ζήλειες...

Τότε μόνο ὁ Τζεννάρο σηκώθηκε ἀπὸ τὴν γωνία του καί προχώρησε :

—Χρειάζεται κ' ἀκόμη ἓνα, Κυρία !

Ἡ κραυγὴ πού ἔσχεσε τὰ σωθικά τῆς κακοῦργας γυναικας, ἔκαμε τοὺς μελλοθανάτους ν' ἀνατριχιάσουν.

—Ναί ! ναί !... Ἐγὼ ὁ Τζεννάρο, εἶμαι ἐδῶ, καί χρειάζομαι ἓνα φρέτρο γιά τὸν ἐαυτό μου... εἴτε σαρκαστικά μὲ τὴ σειρά του ὁ νέος.

Μόνο μὰ μακρόχρονη συνήθεια ν' ἀντιμετώπιζῃ τῆς παρ' ἀπόρριπτες περιστάσεις, ἔκαμε τὴν Λουκρητία Βοργία νά μὴν τρελλαθῇ ἐκείνη τὴν στιγμή.

Βοήκε τὴν δύναμιν νά δώσῃ διαταγὰς :

—Νὰ φύγουν ὅλοι ἀπὸ 'δῶ μέσα. Νὰ μ' ἀφίσουν μόνῃ μὲ τὸν νέο αὐτόν. Κι' ὅ,τι συμβῇ, Γκυμπέττα, ὑποτάσσου κ' ἂν γίνῃ, νά μὴν ἀνοίξῃ κανεῖς τὴν πόρτα.

Οἱ μοναχοὶ, περιστοιχίζοντας τοὺς μελλοθανάτους, βγήκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο ἐξακολουθώντας ἀτάραχα τῆς ψαλμωδίας τους. Ἐπίσης ἔφυγαν κ' οἱ ἄλλοι, ἀφίνοντας μόνῃ τὴν Λουκρητία μὲ τὸν Τζεννάρο.

Ἀκόμῃ ἐσὺ, ἀγόρι μου, μπροστά μου. Θὰ σὲ βροσκω λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸ κάθε μου πτύγμα ! Ὅπως ἔκουσες, εἶσαι καί σὺ δηλητηριασμένος. Κινδυνεύεις νά πεθάνῃς καί σὺ.

—Ἄν τὸ θέλω !... τῆς ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ νέος. Ἐχω τὸ ἀντίδοτο, Κυρία.

—Μὰ βέβαια !... ἀναστένανε ἐκείνη μ' ἀνακούριση.

—Μὰ λέξῃ, Κυρία ! Ἐσεῖς εἴστε τετραπέρατοι στὰ τέτοια. Πέστε μου ! Ὑπάρχει ἀρκετὸ ἀντίδοτο γιά ὅλους !

—Ὁχι ! Ὁχι ! Τζεννάρο. Μόλις ἡ δόση του, ἀρκεῖ νά γλυτώσῃς ἐσὺ. Πιές το γρήγορα. Ἡ κάθε στιγμή πού περνᾷ εἶναι θάνατος. Γιατὶ εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ. Πιές το κ' ἔλα νά σὲ παραδόσω στοὺς ἀνθρώπους μου πού θὰ σ' ὀδηγήσουν σὺ καί ἀδελφὴ στὰ σύνορα.

—Ποῦ, ἀτάραχα, ὁ Τζεννάρο προχώρησε καί τῆς εἶπε :

—Κάμετε τὴν προσευχή σας, Κυρία. Φροντίστε νά εἶναι σύντομη. Γιατὶ πρέπει νά πεθάνετε πρὶν ξεψυχήσῃ ὁ ἀδελφός μου ὁ Μάρφιο.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Μεταξύ μας

Γ. Κίδη. Προχειρογραμμένο καί χωρίς νόημα.— Ν. Κεφαλά. Στίχοι ἐπιθεωρήσεως.— Γ. Πλιάκαν. Καλό.— Γ. Κουμίνην. Πρέπει νά μελετήσετε πολλὴν ξαναγράφετε.— Ζ. Ἀν. Ἀδίζο. Ἀκολουθήσαν τὸ μοῖραϊο.— Φ. Πέτσον. Ἀκατανόητον καί ἀσύνδετο.— Κροστον. Δὲν εἶναι καλό.— Π. Ἀθηναῖον. Πολλὴ μοντέρνα πράγματα.— Γ. Τζαβάραν. Ρηχὸ καί χωρίς ἐσωτερικότητα.— Γ. Χατζηλάζαρου. Τὸ διήγημά σας σχινοτενέες καί ἀνοήσιο. Γράφετε ἄλλοτε μόνο ἀπὸ τὴ μὰ πλενθὰ τοῦ χαρτιοῦ.— Ν. Σφυροσέραν. Διαβάστε μὰ στιχουργική.— Ε. Μιχαλόπουλον. Τὰ μετρικά λάθη σας ἀσχηγώρητα.— Ν. Καλό. Ὅσο γιά τ' ἄλλο πού μὰς ρωτᾶτε, δὲν μποροῦμε νά ξέρωμε.— Δ. Φαίδωνα. Ἀκατανόητο.— Π. Χρονίδην. Ὅντ' αὐτὸ λέει τίποτα.— Η. Γεωργιάδου. Ἀρκετὰ καλὸ. Ἄν καταγίνετε περισσότερο, καί θὰ καταφέρετε.— Ι. Λάτρην. Μὰς ἤθε παρακάρα.— Δ. Δελιδόν. Δημοσιευμένα πράγματα δὲν φιλοξενούμε. Τὸ πρωτότυπὸ σας ἐπίσης κακό.— Π. Ἀστέρου. Δὲ μὰς χρυσάτε τίποτε. Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι δὲν παίρνουμε δικαιώματα κρίσεως. Τὰ σταλέντα ἀκατάλληλα.— Ν. Γούναρη. Δυστυχῶς ὅντ' αὐτὰ μὰς ἱκανοποιήσαν.— Α. Ὀυράνον. Κοινότητα καί προχειρογραμμένα. Προσέχετε περισσότερο.— Βενεδικτον. Μὴ διδάσθε. Δουλέστε ἀνάμια.— Γ. Ν. Ρ. Μελετήστε τὸ στίχο.— Γ. Ζευγώλην. Τὸ ἴδιο καί γιά σᾶς.— Α. Γεωργίου. Δημοσιεύουμε τὸ πολὺ φιλόφρονό σας ποίημα ἐκ μεγάλης μὰς φιλάνθρωπας πρὸς τὴν ποίησιν :

Ὅταν ἐσὺ ξεσταίνεσαι μὲ σόμπες κα καλοριφρό, καί θγαίνεις βόλτα μὲ ταξὶ καί μὲ δικό σου τὸν σωφρέ,

πόσοι φτωχοὶ γυρίζουνε γυμνοὶ καί τουρτουρίζουνε ! !

Ὅταν ἐσὺ ξεσταίνεσαι σὲ μέγαρα βασιλικά, καί ἔξῃ σὰν κοιλιοδούλους, μὲ δούλους καί μὲ δουλικὰ,

γιά σκέψου πόσοι δυστυχιοῦν, σὸ ἴππαθρο καί ξεψυχτοῦν ! !

Ὅταν ἐσὺ ἀλύττητα σπέρνεις λεπτὰ μὲ τοὺς σωρούς, στὰ σινεμά, στὰ θέατρα, στῆς κοῦρσες, στοὺς τρελλοὺς χορούς,

γιά σκέψου πόσοι λαχταροῦν καί δεκαροῦλα σὰ θωροῦν ! !

Ὅταν ἐσὺ σὸ σῆμα σου, θὲς νάνα ὅλα σου κομπλέ, νά μεταλλάξῃς ρούχα γκαί, μαῦρα, καί καφε-δῇ καί μπλέ,

πόσοι σαπίζουνε φτωχοί, σὲ ἔξῃ πρὸς πρὸς μοναχοὶ ! !

Ὅταν ἐσὺ δὲ θὲς ποτὲ νά λείψῃ κρέας καί κρασί,

φροῦτα, γλικά, νερὸ καλὸ Ἀμαρυσίου καί Βισού,

ὅ κρῖμα ! πόσοι δὲν πεινοῦν καί σὰ σκυλιὰ λιμοκτονοῦν ! !

Μὰ κ' ὅταν στὴ κουζίνα σου βούτυρο, λάδι καί κρασί,

σὰν τὸ ρυάκι τρέχουνε νά τρώς, καί νά μεθᾷς ἐσὺ,

σκέψου πὼς κάθε φουκαρά, παῖς ἢ κοιλία του ταμπούρα.

Κ. Κιλικιανόν. Δυστυχῶς δὲ δημοσιεύουμε μεταφράσεις.— Α. Σελάτειον. Κρατοῦμε τὸ ἓνα μόνο.— Σ. Ἀνδρέου. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μὰς νά μιλῶμε κ' εὐχαριστοῦμε. Δὲ γράφαμε τίποτε γιατί τὸ θεωροῦσαμε παρακάρα. Στείλτε μὰς ἀπ' αὐτὰ πού λέτε ἑνα-δύο νά τὰ δοῦμε καί νά σᾶς ποῦμε ἂν μὰς κἀνουν.— Μ. Μπερζέτην. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι γιά τὴν «Ἑβδομάδα».— Π. Χρονίδην. Κοινότητα καί δίχως καμμιὰ ἐσωτερικὴ πνοή.— Σ. Φέγγη. Πολλὸ μεγάλο καί γ' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιεύθῃ. Ἐντούτοις καί λέει.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Χ. Χ.—Ἡ πάθησίς σας ἔχει σχεδὸν θεωρητικὴν ὁπὼς σας δεδοῦσαν καί ἄλλος σὺν δελφός. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἐκείνη πού ἔσχεσεν ἄν μὴν ὁμολογήσετε τὸ σφάλμα σας καί δὲν μπορῶ νά ἐννοήσω τὴν νοσηρίαν ὁρισμένων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τύψεις γιά τὸ κακὸ πού προξενοῦν στὸν ἐαυτό τους, δταν ντρέπονται νά ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν. Πάντως ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρέπει νά ἀποφύγετε τὴν ἔξιν αὐτὴν γιατί τὰ ἐπικολούθα θὰ εἶναι πολλὴ δυσάρεστα. Πρέπει νά ἔχετε θέλησιν καί νά ἐπιβληθῇτε.

Γλαῦκον Ἀφρικανόν, Ἀλεξάνδρην.—Καλὸν εἶναι νά ἐξακολουθήσετε τὸ σιγὰν ἰοντανὶν ἐφ' ὅσον σᾶς ὠφελεῖ. Γιά τὸ φάρμακον καλὸν εἶναι μετὰ τὸ φαγητὸν ἄμειον νά παίρνετε μισὸ κοντάλα τοῦ καφέ bicarbonate de soude προτὺ δὲ κοιμηθῇτε πάρετε μὴ σκόνη lupuline 0,10. Εἶναι ἀλήθεια πού θὰ εἶναι λίγο κοινωστικά τρία φάρμακα μὰς, ἀλλὰ ἀφ' οὗ παρασυνεῖσθε ταχυστόνως καί γὰ τὰ τρία δὲν μπορεῖ νά γίνῃ ἄλλως. Πάντως ἂν ἦταν δυνατόν νά ὀλιγοστεύσετε τὰς δόσεις ἐργασίας σας ἢ κατὰστάς σας θὰ ἐβλεπτο συντομώτερον.

Ἀπ' ἡλιπυσμένην κοπέλλα (Καστονοπούλα Η. Γ.).—Διάβασα τὸ γράμμα σας μὲ δὴν προσοχή μ' αὐτὸ γιά νά μπορέσω νά γράψω συμπέρασμα ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, τὰς ὁποίας κακῶς διατυπώνετε. Τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν, πιστεύω με, δὲν τὴν καταλαβαίνω. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς κακῶς ἐχαρακτηρίσθη καί ἀδίκως ἐκείνη τὰς ἐννοήσεις. Ἄν ὅμως αἱ ἐξετάσεις εἶναι εὐκατανοεῖς, φαντάζομαι πὼς μπορεῖτε νά κάμετε ἀπὸ τὸ πού σᾶς διάβουν χωρίς νά φοβῶσθε, διὰ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νά γίνετε αἰτία κακοῦ. Πάντως ὅσα ὥς τώρα μόνῃ σας κἀναι καλὸ εἶναι νά τὰ ἐξακολουθήσετε.

Παρίδον, Χίον.—Ὅσον ἀφορᾷ τὸ λ' παρὸν τῆς κεφαλῆς πρέπει γιά νά μετριάσῃτε νά λούξετε τοὺλάχιστον τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Μέσα σ' ὅλο τὸ νερὸ πού πρόκειται νά μεταχειρισθῇτε διὰ τὸ λούσιμό νά ὀλγνετῇ ἓνα κοντάλα τοῦ καφέ ἀμμωνία. Μετὰ τὸ σκούπισμα τῆς κεφαλῆς νά βάξετε ἀπάνω σ' αὐτὴν λίγο ἀπὸ τὸ παρακάτω φάρμακον καί νά τρίβετε τὸ κεφάλι σας :

Menthol
Acide Salicylique
Resorciné
Glycerine
Alcool pur

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΡΛΑΣ

Ο Σ Ο Ι

βασανίζεσθε ἀπὸ νευραλγίας, ὀσφυαλγίας, ισχιαλγίας, πόνοους τῶν πλευρῶν, καί οἰσodήποτε ἄλλης φύσεως πόνοους ρευματικούς, ἀρθριτικούς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ τὴν θεραπεία σας εἰς τὸ νεώτατον ἰδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ : Ἐντρίψις ἐλαφραῖ ἀπὸς ἢ τὸ πολὺ δις τῆς ἡμέρας.

ΠΡΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη :

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑΛ

Ὁδὸς Αἰδίου 95—ΑΘΗΝΑΙ

Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ EDELWEISS

Μεταξύ πολλῶν ἀντισηπτικῶν συστατικῶν περιέχει

Ἰατρικὸν Σάπωνα καί ἀνδρακινὰ ἄλατα.

Ἐνωτέρω συστατικά συντελοῦν εἰς τὴν τελείαν ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΝ

τοῦ στόματος, παρουσιάζουν τὰ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ δόντια καί

ἐξουδετερώνουν τὰ ΟΞΕΑ τοῦ στόματος

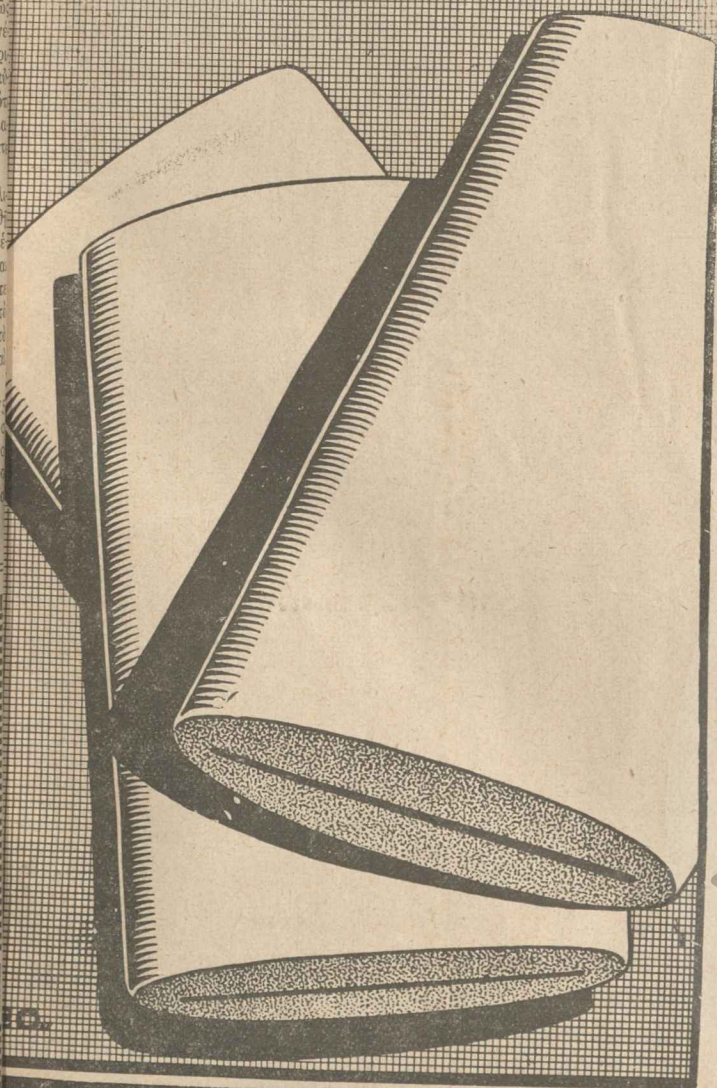
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁμόνοια καί ΜΙΝΕΡΒΑ ὁδὸς Σταδίου 15

(Παραπλεύρως Κινηματογράφου «Ἀττικόν»).

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΜΟΥΡΤΖΟΥΚΟΥ

ΠΑΤΗΡΙΟΝ
ΓΟΥΣΤΑΣΙΟΥ
ΙΩΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ
15 ΚΑΠΗΚΑΡΕΑΣ ΤΗΛ. 55-76

ΔΩΡΟΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ", ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΡ. 1

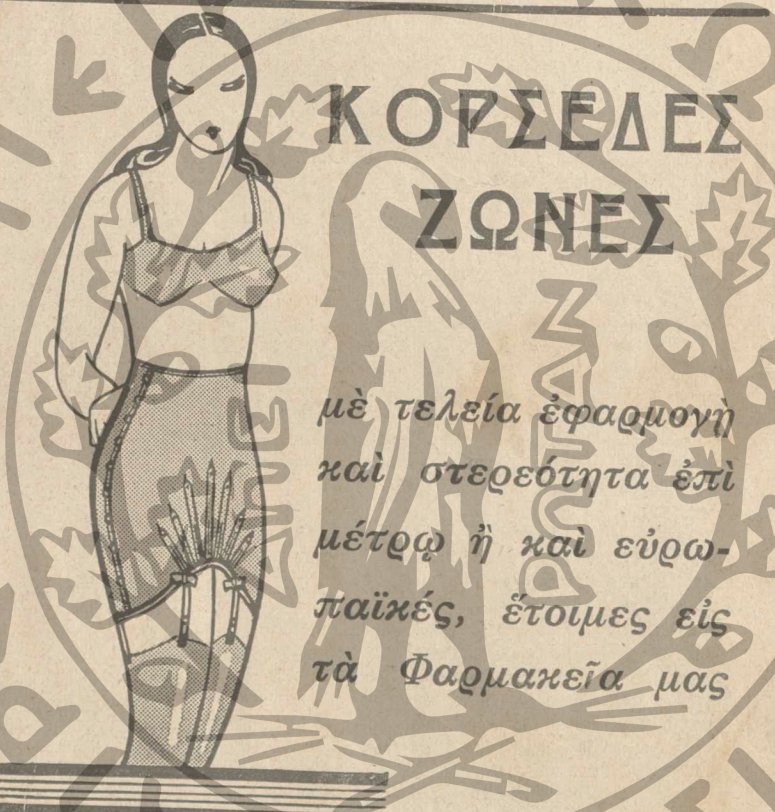
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

"ΘΕΑΤΡΙΝΑ,"

Ἀποκόπτετε καί φυλάττετε τὰ δελτία

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΧΙΩΝ

μὲ τελεία ἐφαρμογή καί στερεότητα ἐπὶ μέτρῳ ἢ καί εὐρωπαϊκῆς, ἐτοιμες εἰς τὰ Φαρμακεία μὰς

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ καί «ΜΙΝΕΡΒΑ» Σταδίου 15

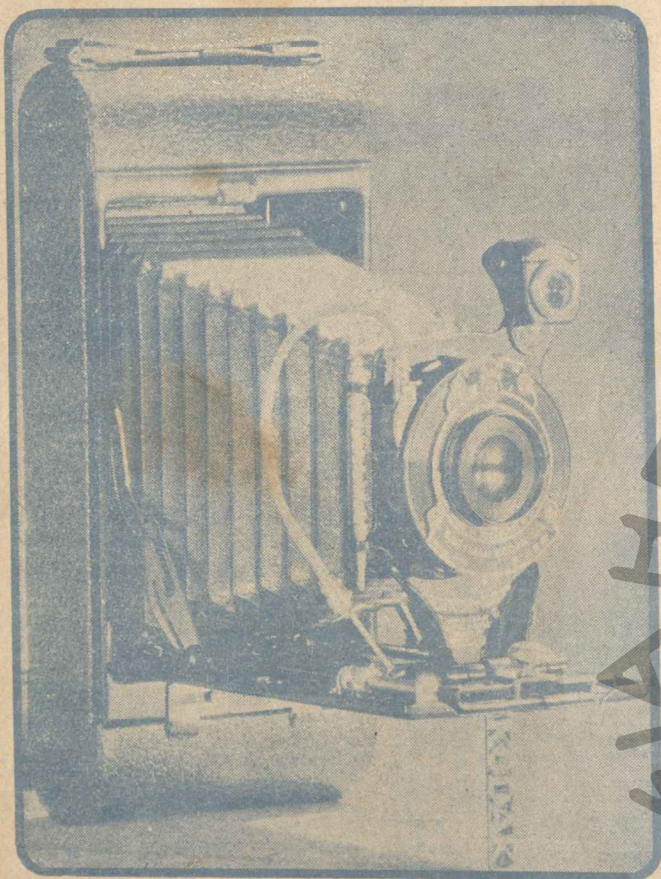
Παραπλεύρως τοῦ «Ἀττικῶς»

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΕΚΕΡΔΙΣΕΝ

ΔΡΧ. 1.200.000

Ἡ φωτογραφία πὺν ἐκέρδισεν Δρχ. 1.200.000
Ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ κ. C. Powell μὲ μηχανὴν Kodak 6½× 11 μὲ φακὸ ἀναστιγματικὸ 6.3

Ἡ μηχανὴ ἣ ὁποία ἐκέρδισε Δρχ. 1.200.000
Τύπου Kodak μὲ φακὸ ἀναστιγματικὸ 6.3.

Ἡ μηχανὴ πὺν ἔβγαλε τὴν φωτογραφίαν αὕτῃ εἶναι μιὰ μηχανὴ Kodak πὺν προσφέρθη ὡς δῶρο εἰς τὸν Κύριον C. Powell ἀπὸ τὴν μνηστὴν του.

Πολλὲς τέλειες εὐκαιρίες...

σᾶς περιμένουν στὸ μέλλον. Ἐφέτος ἀποφασίζετε νὰ δώσετε ὡς πρωτοχρονιάτικον δῶρο μιὰ μηχανὴ Kodak.

Ἐπιμείνατε νὰ ἔχετε εἰδωλὸν τῆς Ἑταιρίας Kodak ...

... καὶ ζητήσατε ἀπὸ τὸν πλησιέστερον μεταπωλητὴν τῶν Kodak νὰ ἰδῆτε τὰ τελευταῖα μοντέλλα μας μὲ τιμὲς προσιτὲς εἰς ὑμᾶς.